

Regeringen finder, at reglerne i arbejdsløshedsforsikringen er blevet stadig mere komplicerede og uigennemskuelige. Dette har påvirket såvel medlemmernes retssikkerhed som arbejdsløshedskassernes daglige administrative vilkår i en negativ retning.

Med udgangspunkt i regeringsgrundlaget og i forlængelse af de regelforenklingsinitiativer, som blandt andet indgik i arbejdsmarkedsreformen, besluttede regeringen derfor i august 1993, at der skulle iværksættes strukturerede overvejelser om videre forenkling i arbejdsløshedsforsikringen. Til dette formål nedsattes Udvalget om Regelforenklinger i Arbejdsløshedsforsikringen, som i juli måned 1994 fremlagde rapport.

Lovforslaget bygger hovedsagelig på de forslag, der i regelforenklingsudvalget var enighed om at anbefale.

I lovforslaget indgår forslag, der har karakter af regelsanering, og forslag, der er regelforenklende/administrativt forenkler. Endelig indgår også forslag, der sigter imod at gøre reglerne mere brugervenlige og gennemskuelige.

Et væsentligt element er forenkling af reglerne for modtagelse af supplerende dagpenge og forenkling af reglerne for skift af forsikringskategori (deltid/fuldtid).

Der vil for selvstændige erhvervsdrivende ske en lempelse i betingelserne for optagelse i arbejdsløshedsforsikringen med det sigte, at selvstændige erhvervsdrivende ligestilles med lønmodtagere.

Lovforslaget indebærer desuden visse ændringer i reglerne om beregning af dagpenge.

Regelforenklingsrapportens forslag vedrørende bierhverv som lønmodtager samt beregning af arbejdskrav vil blive fulgt op ved, at der foretages de fornødne ændringer i de administrativt fastsatte regler.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte for Folketinget:

Forslag til lov om brug af helbredsoplysninger m.v. på arbejdsmarkedet.
(Lovforslag nr. L 240).

Lovforslaget bygger på Gentestudvalgets betænkning fra maj 1994. Dette udvalg blev i sin tid nedsat på opfordring af et enigt Arbejdsmarkedsudvalg. Baggrunden for den brede politiske enighed var, at alle kunne se en fare for, at den hastige udvikling inden for genteknologien ville kunne føre til en øget sortering både på arbejdsmarkedet og inden for pensions- og forsikringsområdet.

Gentestudvalget har alene behandlet spørgsmålet om brugen af helbredsoplysninger på arbejdsmarkedet, medens spørgsmålene om pension og forsikring hører ind under erhvervsministerens og justitsministerens område.

Udvalgets flertal fandt, at det stillede kommissorium bedst kunne opfyldes ved en regulering af brugen af helbredsoplysninger generelt, og lovforslaget bygger på dette synspunkt. Forslaget bygger således på en *formåls*regulering frem for en *metode*regulering. Det er der to grunde til:

For det første viste det sig under arbejdet, at det var vanskeligt at begrunde indgreb over for nogle metoder til at fremskaffe helbredsoplysninger, når de øvrige metoder helt eller delvis kunne give de samme oplysninger – herunder oplysninger om arvemæssige egenskaber.

For det andet risikerer man ved at gribe ind over for – dvs. forbyde – bestemte metoder at lægge hindringer i vejen for nyttige og ønskværdige anvendelser af den nye teknologi, f.eks. til arbejdsmiljøformål.

Sammenfattende kan man karakterisere forslaget sådan, at det giver nogle retningslinjer for indhentningen, foretagelsen og brugen af helbredsoplysninger. Herved beskytter man det enkelte menneskes integritet uden at forhindre de gavnlige virkninger af den moderne teknologi.

Jeg vil gerne understrege, at lovforslaget helt bevidst bliver fremsat til præsentation i denne folketingsamling. Det er mit håb, at fremsættelsen i denne samling vil føre til en lang og konstruktiv debat, og at Folketinget herefter kan vedtage et lovforslag til efteråret. Dette område rummer en mængde etiske problemstillinger, som det er meget væsentligt at få frem i en offentlig debat. Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at jeg lægger meget vægt på, at vi kan finde en løsning, der bygger på et bredt flertal i Tinget.

Hvis vi kan blive enige om lovens formål og principper, tror jeg også, det vil være muligt at

blive enige om formuleringer, der giver den nødvendige bevægelsesfrihed. Regeringen har allerede ved de ændringer, den har foretaget i forhold til Gentestudvalgets lovforslag, markeret sin vilje hertil.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Det som nr. 16 opførte spørgsmål, spørgsmål nr. S 1446, der er stillet af hr. Keld Albrechtsen (EL) til forsvarsministeren, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 1425

1) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvordan kan ministeren i en pressemeddelelse den 11. april 1995 betegne den danske folkeskole som en god skole, når Undervisningsministeriet dagen før i sit Nyhedsbrev retter en skarp kritik mod folkeskolens matematikundervisning?«

Frank Dahlgaard (KF):

Hjemkommen fra påskeferie finder man på sit skrivebord to stykker papir blandt mange andre. Det ene er en pressemeddelelse udsendt den 11. april fra Undervisningsministeriet, hvori der står i overskriften: »Danskerne tror på folkeskolen«, og som er baseret på en rapport fra OECD med en lang række tal omkring forskellige landes undervisningssystemer.

På den baggrund udtaler ministeren i denne pressemeddelelse af den 11. april, at der er tale om, at det danske folk giver en direkte tillids-erklæring til deres folkeskole, og der tales om, at befolkningen tager afstand fra den ofte meget misvisende kritik, der konstant kommer fra visse kanter i det politiske liv.

Samtidig ligger der på bordet et Nyhedsbrev fra ministeriet fra dagen før, den 10. april, hvor der på forsiden står: »Skarp kritik af matema-

tik«, og man kritiserer folkeskolens matematikundervisning.

Hvordan hænger de ting sammen?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Må jeg til indledning til besvarelse af den række af spørgsmål – og jeg synes noget retoriske spørgsmål – der her er stillet, gøre opmærksom på, også af hensyn til medlemmer af Folketinget, der ikke læser Undervisningsministeriets Nyhedsbrev, at den artikel, hr. Frank Dahlgaard henviser til, handler om overgangsproblemer mellem ungdomsuddannelserne og visse videregående uddannelser, nemlig de videregående uddannelser, der i særlig grad er baseret på matematik.

En arbejdsgruppe er blevet bedt om at belyse disse overgangsproblemer og bl.a. komme med forslag til, hvordan man kan give de studerende en bedre studiestart.

Der bør både i folkeskolen og i gymnasiet bruges mere tid på de regnetekniske færdigheder. Ingen kan være uenig i, at de regnetekniske færdigheder er vigtige på alle niveauer.

Samtidig vil jeg gerne understrege, at folkeskolens opgave er at tilrettelægge en matematikundervisning, der gør børn og unge i stand til at klare sig i den daglige tilværelse, men ud over det skal undervisningen både kvalificere til deltagelse i demokratiske beslutningsprocesser og til efterfølgende uddannelsesforløb, og den opgave løser folkeskolen til min tilfredshed. Bl.a. derfor har jeg rost skolen for dens indsats.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg vil gerne spørge ministeren: Den OECD-rapport, som danner baggrund for pressemeddelelsen, bygger på en række tal. Fra hvilket år stammer disse tal?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

De stammer i hvert fald fra tiden før den nye folkeskolelov er iværksat. Jeg mener, at undersøgelsen stammer fra 1992, så vidt jeg på stedet husker det.

Frank Dahlgaard (KF):

Ja, den stammer fra 1992. Er det rimeligt? Mener ministeren, at det er rimeligt at rose den danske folkeskole så uforbeholdent på baggrund af tal, der er tre år gamle, når der i tiden derefter og ikke mindst det seneste år er kommet en lang række rapporter og dokumentationer frem om manglende færdigheder, når det drejer sig om

matematik, når det drejer sig om dansk, og når det drejer sig om geografi, hos unge, der har forladt folkeskolen?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det er selvfølgelig velbegrundet at overveje, når jeg har udtrykt min tillid og også har rost folkeskolen for dens indsats.

Det betyder jo ikke, at der ikke på enkelte områder er behov for at gøre en ekstra indsats. Når den arbejdsgruppe netop er nedsat for at se på matematikundervisningen, er det selvfølgelig ud fra et ønske om at få afdækket, hvor der er problemer, og hvor vi eventuelt kan gøre det bedre, og sådan har vi gjort det også på andre områder. Vi er hele tiden undervejs, vi har hele tiden det ønske at gøre skolen og uddannelserne bedre.

Det er jo ikke udtryk for, at det står ringe til under de eksisterende forhold; men der er områder, hvor der bestemt kan og bør gøres en bedre indsats.

Frank Dahlgaard (KF):

Er det ikke udtryk for, at det står ringe til, når der på baggrund af den fagkonsulentgruppe, som giver anledning til den skarpe kritik af matematikkunderskaberne, som er refereret i Nyhedsbrevet, står, at problemerne er taget til i omfang, at der er tale om dårlige kundskaber inden for elementær tal- og symbolbehandling, og at ekspertgruppen direkte foreslår, at der bruges mere tid på elementære regnetekniske færdigheder i folkeskolen? Er det ikke udtryk for, at det langtfra er godt nok på dette område?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil stadig minde om, at jeg har udtalt mig generelt om folkeskolen, og at jeg samtidig her til spørgeren jo har sagt, at der er enkelte områder, hvor der er behov for at gøre tingene bedre.

Jeg gør også opmærksom på, at der jo, siden denne undersøgelse er gennemført, er vedtaget en folkeskolereform, og at vi i øjeblikket er i gang med at udgive de læseplaner, som på helt afgørende måde skal være med til både at forny og løfte niveauet i skolen.

Frank Dahlgaard (KF):

Vil ministeren ikke give mig ret i, at der i løbet af det sidste års tid er kommet så mange oplysninger og dokumentationer frem om manglende færdigheder og kundskaber hos elever, der har forladt folkeskolen, at det ikke er helt rimeligt at

fremstille folkeskolen helt uforbeholdent som god, som ministeren har gjort i pressemeddelelsen?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil svare hr. Frank Dahlgaard på den måde – jeg har vistnok gjort det før, men det er værd at gentage – at det på sidste års Sorø-møde, hvor vi havde de videregående uddannelser til drøftelse, og hvori deltog kapaciteter på alle områder, klart blev udtrykt, at det studentermateriale, man får i dag, er meget bedre, end det, man fik tidligere. De unge er meget mere indstillet på de opgaver, som de skal gå til. Men – blev der sagt ved samme lejlighed – der er også enkeltområder, hvor det er nødvendigt at gøre noget mere; vi har netop her set på et af områderne, og det gør vi noget ved.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1426

2) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvordan kan ministeren få sig selv til at skamrose folkeskolen, når det er mindre end tre måneder siden, at en ekspertgruppe betegnede de unges viden om geografi som meget, meget dårlig?«

Frank Dahlgaard (KF):

På området geografi kom der en rapport frem i stil med den, jeg har nævnt for matematik, engang i begyndelsen af februar i år, mener jeg, som på samme måde som for matematik rummede en ganske alvorlig kritik af de unges manglende færdigheder med hensyn til geografi og det, man kalder paratviden. Vil ministeren ikke erkende det?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det er rigtigt, at der for nogle måneder siden blev udsendt en rapport om faget geografi. Det er derimod ikke rigtigt, at den gruppe, der havde skrevet rapporten, betegnede de unges viden om geografi som dårlig. Gruppen havde nemlig ikke undersøgt det spørgsmål; den forholdt sig først og fremmest til lærerkvalifikationer og til fagets status i de forskellige uddannelser.

Og jeg skal understrege, at gruppen i rapporten har beskrevet folkeskolefaget med den placering, det havde i den foregående folkeskole-

lov, hvor kun meget få elever havde geografi efter 7. klasse. På den baggrund udtrykte man en vis bekymring over, om eleverne kunne tilægne sig tilstrækkelig viden.

Faget forekommer nu til og med 8. klasse, og der er i de nye formål centrale kundskabs- og færdighedsområder samt i læseplanen beskrevet et fag, der svarer til det, jeg vil kalde vor tids krav. Den faktuelle viden skal stadig være der, men spørgsmålet om levevilkår og menneskets samspil med naturen er i vor komplicerede verden nu også helt centrale begreber.

Jeg tror, hr. Frank Dahlgaard har forvekslet ekspertgruppens udsagn med mediernes behandling af rapporten. Både tv og nogle dagblade havde fundet elever, der havde svært ved at placere f.eks. en så central lokalitet som Rødby. Umiddelbart bekymrer det mig nu ikke så meget, at jeg vil ændre min karakteristik af, at vi har en god dansk folkeskole.

Frank Dahlgaard (KF):

Vil ministeren fuldstændig affærdige, at mediernes beskrivelse af situationen kan have noget med virkeligheden at gøre?

Jeg erindrer – og jeg tror, ministeren også har set den eller har fået den refereret – en udsendelse i DR-tv om en ung, der blev bedt om at placere Rødby, og som sagde: »Det er vist nok i Holland«, og der er jo mange lignende eksempler.

Mener ministeren, at det ikke er så afgørende, at man har den paratviden eller i hvert fald en passiv viden om, hvor byer og lande og forskellige geografiske lokaliteter er, passiv i den forstand, at hvis de bliver nævnt, så kan man udpege nogenlunde, hvor på globusen eller kortet de ligger?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan erklære mig enig med spørgeren i, at det er vigtigt at have en passende – en passende – viden. Vi er jo da heldigvis, vil jeg sige, kommet væk fra den skole, som jeg synes jeg selv erindrer, hvor man nærmest stod på ét ben og opremsede floder og byer som noget, man havde lært udenad, men hvor man vidste meget lidt om det, der i øvrigt hørte tilværelsen til.

Som jeg sagde i mit første svar, er det i en stadig mere kompliceret og uoverskuelig verden vigtigt, at børnene beskæftiger sig med andet og mere end blot det at placere byer på landkortet. Men vi er enige om, at en vis paratviden er rar at

have både personligt, men også af hensyn til sine omgivelser.

Frank Dahlgaard (KF):

Vil ministeren tage noget initiativ til at forbedre mulighederne for, at de unge kan få bedre viden om konkrete geografiske lokaliteter, så de i hvert fald har en vis passiv viden og ikke dummer sig engang i deres voksenliv, eller er ministeren, når det kommer til stykket, godt tilfreds med tingenes tilstand?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Initiativet er taget med den nye folkeskolelov og med de læseplaner, som om kort tid vil blive offentliggjort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1427

3) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvordan kan ministeren udtale sig så uforbeholdent rosende om folkeskolen, når det kun er 1 år siden, at en international undersøgelse viste, at 10-årige danske skoleelevers læsefærdigheder hører til de ringeste i verden?«

Frank Dahlgaard (KF):

Det kan jo undre, at ministeren i den nævnte pressemeddelelse af 11. april uforbeholdent roser folkeskolen, når der for ca. 1 år siden kom en international læseundersøgelse på 10.-årsniveau, der sammenlignede danske elevers læsefærdigheder med læsefærdighederne hos børn i andre lande, og dér lå danske elever omtrent i bunden med hensyn til læsefærdigheder. På 8. klassetrin er noget af det hentet ind.

Mener ministeren ikke, at man under hensyntagen til disse forhold måske skulle undlade så uforbeholdent at rose folkeskolen som bare en god skole og betragte dem, der kritiserer den, som golde kritikere?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det kan somme tider være nødvendigt at have en modvægt til den, synes jeg, overdrevne kritik af den danske folkeskole, og det medvirker jeg gerne til, når det er rimeligt og velbegrundet.

Når det drejer sig om danske skoleelevers læsefærdigheder, er jeg helt klar over, at en international undersøgelse viser, at danske børn

i 3. klasse, som det er nævnt, i 1991 ikke læste godt nok. Det har jeg så også gjort noget ved. Jeg skal blot nævne to initiativer: Et temahæfte er netop blevet sendt til alle landets skoler med rådgivning om god læseundervisning, og jeg har i øvrigt tilskyndet til, at et udviklingsarbejde på området sættes i gang, og det vil ske.

Når jeg i øvrigt finder det berettiget at rose skolen, skyldes det, at man sætter initiativer i værk. Man søger altså ikke at bortforklare, men man tager den opgave på sig, der går ud på at gøre læseundervisningen bedre, og man gør det uden at sætte dét over styr, som danske forældre også ønsker, nemlig en god og tryk skole.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg takker for svaret. Det er udtryk for en erkendelse af, at der er et problem, og at det ikke skal bortforklares. Det er, synes jeg, helt fair.

Jeg vil spørge ministeren, om han er klar over, at der i den OECD-rapport, som dannede udgangspunkt for påskens pressemeddelelse, på side 211 er en tabel, som viser, at blandt 18 lande ligger Danmark som nr. 15, altså næsten i bunden med hensyn til elever, som jævnlige læser, når det drejer sig om børn i 14-års-alderen. Det er omkring hvert ottende danske barn i 14-års-alderen, der jævnlige læser et eller andet, mens det er det dobbelte i Finland, Grækenland og Vesttyskland. Er ministeren klar over det?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Ja, jeg har studeret rapporten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1428

4) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvordan kan ministeren få sig selv til at betegne folkeskolen som god, når den samme internationale undersøgelse af børns læsefærdigheder viser, at danske skolelærere er tilfredse med deres elevers læsefærdigheder til trods for, at disses læsefærdigheder hører til de dårligste sammenlignet med andre landes elever?«

Frank Dahlgaard (KF):

Den nævnte internationale undersøgelse, der kom for godt 1 år siden, »Den grimme ælling og svanerne«, og som altså placerede danske 3. klasse-elever omtrent i bunden med hensyn til

læsefærdigheder, har en ganske opsigtsvækkende beskrivelse på side 45 i den danske udgave af rapporten.

Der står, at det er bemærkelsesværdigt, at samtidig med, at danske 3. klasse-elever altså viser sig at læse langt dårligere end resten af verden på samme alderstrin, så læser de alligevel væsentlig bedre end det, som selv erfarne lærere forventer af elever på dette klassetrin. Det vil sige, at danske læreres forventninger og ambitioner på deres elevers vegne er ganske overordentlig beskedne.

Kan man på den baggrund uforbeholdent betegne den danske folkeskole som god?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Spørgsmålet handler, som det er nævnt, om danske skolelæreres tilfredshed med elevernes læsefærdigheder.

Jeg vil understrege, at undersøgelsen om danske børns læsefærdigheder har medvirket positivt til, at spørgsmålet om læsning og læseundervisning for alvor er blevet sat på dagsordenen blandt forældre og lærere.

Især er lærerne blevet opmærksomme på deres tilsyneladende alt for lave forventnings-tærskel som en del af problemet. Derfor har jeg netop også lagt op til, at man i læreruddannelsen og i efteruddannelsen af lærerne skal prioritere dette spørgsmål noget højere.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg takker for svaret og erkendelsen.

Jeg er da også klar over, at den københavnske lærerformand, Jan Trøjborg, her i slutningen af sidste år, den 28. december, direkte erkendte, at man ikke har formået fra skolens side under de givne vilkår at lære danske elever at læse. Som han siger: »Alt andet lige skal børnene kunne læse aktivt fra 4. klasse, og det har vi ikke formået.«

Men jeg takker for ministerens tilsagn og svar på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1429

5) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvordan kan ministeren betegne folkeskolen som en god skole, når en nylig offentliggjort rapport fra Finansministeriet (om borgernes syn

på de offentlige serviceydelser) viser, at tilfredsheden med de private skoler er langt højere end med folkeskolen?»

Frank Dahlgaard (KF):

Igen med udgangspunkt i pressemeddelelsen, som uforbeholdent roser den danske folkeskole, vil jeg stille det spørgsmål, om det er rimeligt – også set i lyset af den rapport, som kom før påske fra Finansministeriet, »Borgernes syn på den offentlige sektor«, hvoraf det fremgår, at blandt eleverne, altså blandt brugerne, er tilfredsheden med private skoler langt større end tilfredsheden med folkeskolen.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Når jeg betegner folkeskolen som en god skole, er det først og fremmest, fordi mine erfaringer med skolen og med dens lærere, forældre og elever giver mig baggrund for at sige sådan.

Men jeg siger det også på baggrund af den netop udkomne OECD-rapport om uddannelsesindikatorer, som spørgeren henviser til. Rapporten viser bl.a., at unge i Danmark har gode kvalifikationer, og at mange fortsætter i ungdomsuddannelser og videregående uddannelser. Det betyder for mig, at folkeskolen har gjort sit arbejde godt; de unge er motiverede for og har lyst til uddannelse. Vi mangler stadig noget, det ved vi, men vi arbejder med det.

Rapporten viser også, at danske borgeres syn på skolen er positivt. I Danmark lever skolen op til forventningerne, og befolkningen har den største tiltro til, at folkeskolen kan klare sine opgaver.

Blandt skolens opgaver prioriteres undervisningen i dansk, matematik og fremmedsprog højt – noget tilsvarende gælder i øvrigt i de fleste andre lande – men hos os prioriteres også områder, der fremmer selvtilid og evnen til at begå sig blandt andre højt, hvorimod man prioriterer disciplin og hjemmearbejde noget lavere end i de fleste andre lande. Denne prioritering er i øvrigt i god overensstemmelse med folkeskolens formål.

I sit spørgsmål henviser hr. Frank Dahlgaard til den netop offentliggjorte rapport fra Finansministeriet om borgernes syn på den offentlige sektor; og her må jeg konstatere, at vi fortolker tingene forskelligt.

Rapporten fra Finansministeriet siger bl.a., at tilfredsheden med folkeskolen er steget det sidste år, og den siger, at folkeskolens brugere – altså dem, der ved, hvad de taler om, fordi de er brugere – er mere tilfredse end ikkebrugere.

For de private skolers vedkommende dækker statistikken kun brugere af systemet, og hvis man sammenligner tilfredsheden hos de to brugergrupper, er forskellen ikke så stor, som hr. Frank Dahlgaard gerne vil gøre den til. Forskellen findes på de højere klassetrin, men ikke på de lavere.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg takker for svaret.

Ministeren kan vel ikke være ubekendt med, at der i den pågældende rapport fra Finansministeriet står, og det er dokumenteret med tal, at jo højere klassetrin eleverne befinder sig på – og det vil sige, jo mere bevidste de er om deres situation, jo mere kritiske de begynder at blive – jo større er forskellen i tilfredshed mellem elever i folkeskolen og elever i de private skoler, en forskel i de private skolers favør.

På den baggrund kan man vel ikke tegne det så rosenrødt, som ministeren gør – eller kan man?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1404

6) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang anvender politiet edb til løsning af almindelige kontoropgaver?»

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg må sige, at jeg har undret mig over mange af de spørgsmål, jeg har fået fra hr. Jens Løgstrup Madsen, eftersom jeg har svaret på de samme spørgsmål skriftligt; men vi tager dem så her også:

Den 16. marts i år besvarede jeg skriftligt en række spørgsmål fra spørgeren om politiets edb-anvendelse. Det er derfor med en vis undren, at jeg ser, at jeg på ny er anmodet om at besvare 5 spørgsmål, der i alt væsentligt er identiske med de allerede besvarede, og det uden at der i den skriftlige begrundelse er redegjort nærmere for, hvad der eventuelt måtte ønskes uddybet i forhold til de svar, der blev afgivet den 16. marts.

Jeg kan imidlertid oplyse, at politiet har et ikke helt ubetydeligt net af forskellige edb-systemer, herunder også systemer, der bruges som hjælperedskaber til løsning af politiets administrative opgaver.

Politiets regnskabssystem kører på et moderne edb-system. Rigspolitiet er i færd med at installere et journal- og døgnrapportsystem i landets politikredse. Herudover udføres egentlige skriveopgaver ved politiet i et vist omfang under anvendelse af ny teknologi. Det er min vurdering, at politiet er ganske godt med, når vi taler om edb i kontorsektoren.

På den anden side er der ingen tvivl om, at politiet kunne gøre nyttig brug af mere edb og ikke alene til løsning af rent administrative opgaver. Det indgår da også i de planer, der er for den fortsatte teknologiudvikling, at der skal søges etableret et betydeligt antal yderligere edb-arbejdspladser til medarbejdere i de forskellige personalegrupper inden for politiet.

Spørgsmålet om omfanget af politiets edb-anvendelse er i øvrigt et af de spørgsmål, som vi her i Folketinget vil få lejlighed til at tage stilling til i forbindelse med fastlæggelse af næste års bevillingen til politiet.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Når spørgsmålene er gentaget i mundtlig form, skyldes det, at det er et meget ufyldstgørende svar, der leveres i den skriftlige besvarelse.

En af de ting, man kan tage op, når det drejer sig om den praktiske anvendelse af edb hos politiet, er jo, i hvilket omfang almindeligt skrivearbejde foretages på pc'ere. Derfor vil jeg spørge ministeren: I hvilket omfang foretages almindeligt skrivearbejde hos politiet på pc'ere og ikke på skrivemaskine?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Hvis spørgeren havde ønsket og fundet, at de tidligere svar var ufyldstgørende, kunne spørgeren jo have ulejlighet sig med at redegøre for, hvad det var, der var ufyldstgørende, så det kunne besvares.

Jeg kan ikke i detaljer sige, hvordan hver enkelt politibetjent arbejder.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Vi var en delegation fra Folketinget, der for nogen tid siden besøgte Station 4 på Amager. Da besøgte vi bl.a. kriminalpolitiets afdeling dér. Alt arbejde, almindeligt arbejde med anmeldelse m.v., blev udført på skrivemaskine. Almindeligt kontorarbejde blev udført på skrivemaskine og ikke ved hjælp af pc'ere, og jeg kan forstå, at det åbenbart gennemgående er situationen i politiet.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg kan sige, at vi anvender op mod 150 mio. kr. om året på edb inden for politiet.

Regeringen så gerne, at der i den finanslov, vi arbejder under i år, havde været sat yderligere penge af til det, men partiet Venstre ønskede pengene anvendt på anden måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1405

7) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang har den enkelte betjent adgang til at anvende edb-udstyr til løsningen af sine opgaver?«

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Rigspolitichefen har oplyst mig om, at politiet var en af de første statslige virksomheder, som for alvor tog edb med som et hjælpeværktøj i det daglige arbejde.

Politiet har således navnlig opbygget en række landsdækkende datasystemer, som døgnet rundt står til rådighed for alle landets politifolk. Jeg tænker her på kriminalregisteret, motorregisteret, pas- og kørekortregisteret for blot at nævne nogle af de store systemer.

Jeg nævnte også i besvarelsen af det foregående spørgsmål, at politiet er i færd med at installere et journal- og døgnrapportsystem i landets politikredse.

Det er min opfattelse, som støttes på drøftelser med rigspolitichefen, at dansk politis edb-niveau er tilfredsstillende, når der er tale om anvendelse af større, centrale edb-løsninger. Det har da også særlig været på dette område, der i den tidligere edb-planlægning har været prioriteret i forbindelse med teknologiindførelsen ved politiet.

Det er ingen tvivl om, at der i de kommende år i højere grad skal sigtes på en øget udbredelse af edb i forbindelse med politifolks rutinemæssige opgaver, f.eks. rapportskrivning m.v.

Spørgsmålet om de nødvendige bevillinger hertil vil indgå i drøftelserne vedrørende en kommende flerårsaftale på politiets område.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg hilser med tilfredshed, at ministeren her lægger op til, at der vil ske en udvidelse af den enkelte politimands muligheder for at kunne bruge edb til løsning af de daglige opgaver.

For det, vi så, da vi var ude på Station 4, var netop, at man ikke havde udstyret til rådighed til løsningen af dagligdags opgaver, f.eks. hos kriminalpolitiet. Man brugte stadig væk skrivemaskiner, og det kan vel ikke – her, hvor vi skriver 1995 – være den standard, der skal gælde i den offentlige sektor i Danmark.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg forstår spørgerens spørgsmål på den måde, at Venstre vil omprioritere ressourceanvendelsen inden for politiet i de kommende år.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1406

8) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er dansk politis anvendelse af edb på højde med det bedste i udlandet?«

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg har i forbindelse med besvarelsen af de foregående spørgsmål i korte træk redegjort for politiets edb-anvendelse.

Navnlig har de større politioperationelle og de landsdækkende administrative systemer et endog ganske højt niveau. Det er Rigspolitiets vurdering, at dansk politis edb-anvendelse godt kan måle sig med de lande, vi normalt sammenligner os med.

Der er ikke tvivl om, at en hensigtsmæssig edb-anvendelse i politiet er vigtig. Vi skal således sikre politiet så gode arbejdsvilkår som muligt inden for de givne rammer – men man må dog huske på, at yderligere edb til politiet ikke løser alle politiets problemer.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Spørgsmålet går jo på, om vi er på højde med det bedste i udlandet.

Er ministeren opmærksom på, om man blandt de bedste, vi finder i vore nabolande, stadig væk bruger skrivemaskiner til løsning af almindelige skriveopgaver, eller om de bedste i udlandet er kommet videre også med løsningen af dagligdagens opgaver?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg kan henholde mig til, hvad jeg har svaret, og hvad rigspolitichefen har oplyst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1407

9) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvordan hænger politiets anvendelse af edb sammen med rapporten »Info-samfundet år 2000«?«

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg har i dag haft lejlighed til at give en orientering om politiets anvendelse af edb anno 1995.

Der er for mig ingen tvivl om, at politiets edb-anvendelse naturligtvis skal udvikle sig i takt med den overordnede strategi, som regeringen lægger for den statslige edb-anvendelse. Både rigspolitichefen og jeg selv er meget opmærksomme på den indfaldsvinkel, og jeg kan love, at politiets kommende edb-udvikling vil blive foretaget i dette nævnte lys.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1408

10) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke planer har ministeren om indførelse af mere edb i politiet?«

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som bekendt står vi over for at skulle lave en finanslov for 1996. Jeg håber, det i den forbindelse vil være muligt at lave en ny flerårsaftale om politiets bevillingsmæssige forhold i de kommende år.

Med det sigte at skaffe Folketinget det bedst mulige beslutningsgrundlag har regeringen iværksat en dybtgående analyse af politiets forhold. Heri indgår blandt andet en detaljeret vurdering af politiets nuværende teknologianvendelse.

De igangværende undersøgelser er færdige hen på sommeren, og med den undersøgelse som grundlag vil jeg og regeringen invitere til forhandling om politiets forhold. Heri vil indgå politiets personalemæssige størrelse og politiets driftsforhold i videste forstand, herunder spørgsmålet om politiets bevillinger til edb.

Jeg gør så også opmærksom på, at de politiske partier også skal være parate til at prioritere

inden for det, hvis vi skal holde rammerne for en stram finanslov.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Vil ministeren i de planer, han så vil lægge op til, lægge specielt stor vægt på, at den enkelte betjent får mulighed for i sit daglige arbejde at kunne anvende edb til løsning af almindelige kontoropgaver? Er det noget, som vil blive til-lagt en særlig vægt i det arbejde, som forestår?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil meget gerne have mere teknologi hos politiet. Hvordan det præcis skal anvendes, vil jeg drøfte med politiet, for jeg ønsker at få det bedst mulige politimæssige resultat ud af de penge, vi investerer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1457

11) Til justitsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvad var den danske regerings holdning til det franske forslag til Europolkonventionen, som blev fremlagt på det uformelle indenrigs- og justitsministermøde i Paris onsdag den 19. april 1995, herunder den danske regerings holdning til forslaget om, at danskere registreret i Europols politiske efterretningstjeneste skal have samme aktindsigt, som danskere registre-ret hos Politiets Efterretningstjeneste har?«

Skriftlig begrundelse

I Information den 20. april 1995 oplyses det, at justitsministeren ikke var til stede på det ufor-melle ministerrådsmøde i Paris den 19. april 1995. Her skulle der ifølge den franske inden-rigsminister Charles Pasqua være opnået enig-hed, således at Europolkonventionen kan ende-ligt vedtages på EU-topmødet med stats- og regeringsledere i juni 1995. Ifølge Politiken den 21. april 1995 vil dette bl.a. betyde, at »en dan-sker og en franskmænd vil få mindre at vide end en tysker, en østriger eller en hollænder« om, hvilke oplysninger Europol har i sine registre om dem.

I forlængelse af de spørgsmål og debatter, som Enhedslisten har rejst i Folketinget om dis-se kontroversielle spørgsmål, er det vigtigt at

vide, hvad den danske regering har sagt på det uformelle ministerrådsmøde i Paris den 19. april 1995.

Keld Albrechtsen (EL):

Ifølge Politiken den 21. april vil de nye regler om aktindsigt i Europols registre betyde, at en dansker og en franskmænd vil få mindre at vide end en tysker, en østriger og en hollænder om, hvilke oplysninger Europol har om dem i regi-strene.

De oplysninger, der har været fremme i pres-sen, tyder på, at danskere, der bliver registreret hos Europol, i en række tilfælde ikke vil få nogen aktindsigt og altså heller ikke får mulig-hed for at gøre indsigelse og få slettet forkerte eller ulovligt registrerede oplysninger om dem selv.

Det vil jo bl.a. være tilfældet, når oplysninger fra f.eks. Politiets Efterretningstjeneste udleve-res til Europol.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det korte svar til hr. Albrechtsen er, at hvert enkelt land følger de regler, hvert enkelt land allerede følger nu, og det må vel være et smukt udtryk for et mellemstatsligt samarbejde, der ikke har overstatslige toner.

Det lange svar er: På det uformelle justits- og indenrigsministermøde i Paris den 19. april drøftede man bl.a. Europol, herunder status i de igangværende forhandlinger om konventionen. Justitsministeriet har over for Folketinget rede-gjort for disse forhandlinger. Som det fremgår af denne orientering, der er sendt til Folketingets Europaudvalg, koncentrerede drøftelserne af Europol sig særligt om to hovedproblemstillinger: For det første om egenaces og for det andet om de institutionelle spørgsmål.

Særligt for så vidt angår spørgsmålet om egenaces til Europols register, kan jeg oplyse, at den franske formand, indenrigsminister Charles Pasqua, på det uformelle ministermøde fremkom med et mundtligt fransk kompromis-forslag til løsning af egenaccesspørgsmål.

Forslaget, der søger at tage højde for forskel-ligheden i medlemsstaternes nationale register-lovgivninger, skulle indebære, at ingen af med-lemslandene behøver at ændre den nationale lovgivning som følge af Europolkonventionen.

De lande, der nationalt har direkte egenaces, vil fortsat kunne anvende disse regler. De øvri-ge lande, hvilket er hovedparten af medlems-landene i Den Europæiske Union, vil fortsat

kunne anvende deres nationale regler om indirekte egenaces.

Kun ministrene fra de lande, der har direkte egenaces – Tyskland, Østrig og Holland – tog ordet i forbindelse med dette spørgsmål, og de udtrykte sig umiddelbart positivt over for kompromisforslaget.

Det blev dog samtidig tilkendegivet, at man ville vende tilbage til problemstillingen, når der foreligger et mere detaljeret kompromisforslag i skriftlig form.

Fra dansk side tog vi som nævnt ikke ordet vedrørende dette, men vi må efter min opfattelse studere det franske formandskabs forslag meget opmærksomt og positivt, så snart det foreligger i skriftlig form, i håb om en snarlig løsning af de centrale spørgsmål i relation til Europolkonventionen. Et udbygget skriftligt kompromisforslag fra det franske formandskab vedrørende egenaces til Europol's register forventes på denne baggrund drøftet på det kommende formelle møde – det andet var et uformelt møde – om retlige og indre anliggender i juni 1995. Forud herfor vil Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg som ved tidligere lejligheder blive orienteret om status i forhandlingerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må konstatere, at ministeren ikke har besvaret mit spørgsmål. Jeg har også læst det notat, som ministeren har sendt til Folketingets Europaudvalg. Det indeholder ingen informationer af substans, kun formmæssige ting.

Derfor vil jeg gentage spørgsmålet: Er det således, at disse regler medfører, at de danskere, som bliver registreret i Europol, f.eks. fordi Politiets Efterretningstjeneste her i landet udleverer oplysningerne til Europol's Efterretningstjeneste, ikke får aktindsigt, fordi de heller ikke har det i forvejen i Danmark?

Det er det, spørgsmålet går på, og det må være forholdsvis enkelt for ministeren at svare ja eller nej til. Som jeg ser det, er det sådan, at jeg jo ikke kan få at vide, hvad der står i Politiets Efterretningstjenestes registre vedrørende f.eks. mig. Derfor går jeg ud fra som en given ting, når man nu har tiltrådt dette franske forslag, at så kan jeg heller ikke få at vide, om Politiets Efterretningstjeneste har udleveret disse oplysninger til Europol, og heller ikke, om Europol så f.eks. har leveret dem videre til Marokko eller til FBI eller CIA, hvilket der jo også er mulighed for ifølge det svar, ministeren har givet fru Annette Just.

Jeg vil meget gerne bede ministeren besvare indholdet i mine spørgsmål og ikke bare henvise til notater, som aldeles ikke indeholder noget som helst konkret.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der er ikke tiltrådt noget fransk forslag. Jeg har udtalt, at vi vil se på det, når det kommer, og jeg mener også, at vi skal se på det med positive øjne.

Det er rigtigt, at der vil være forskelle i behandlingen af borgerne i Den Europæiske Union med hensyn til dette spørgsmål, fordi man respekterer national lovgivning. Jeg troede ikke, at hr. Keld Albrechtsen gik ind for, at man overnationalt skulle kunne påtvinge de enkelte lande en speciel lovgivning på det her område.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg, at ministerens spidsfindighed antager nye højder. Først laver man et overnationalt organ, så sikrer man, at der ikke bliver nogen aktindsigt for danskere, som bliver registreret i dette organ, og så siger man, at det er et udtryk for den nationale selvbestemmelse.

Nu synes jeg, at vi er langt ude, men jeg må endnu en gang bede ministeren besvare mit spørgsmål: Vil det være således, at med hensyn til oplysninger udleveret af Politiets Efterretningstjeneste til Europol's Efterretningstjeneste kan danskere ikke få at vide, om de er registreret, hvad der er registreret, og om disse oplysninger f.eks. udleveres til CIA? Det må da være muligt for ministeren at besvare spørgsmål, der vedrører indholdet i de sager, som ministeren har ansvaret for. Ellers tror jeg, at ministeren må erkende, at han er langt ude.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg mener, det er hr. Albrechtsen, der er langt ude.

Jeg vil gerne sige, at Europol ikke er overnationalt; det er et mellemstatsligt samarbejde, og de regler, der gælder for registrering nu, vil også gælde bagefter. Det er nemlig den danske lovgivning, der vil blive videreført på det område efter forslaget, som det er lagt mundtligt frem af den franske minister.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu gentager ministeren sin tidligere fremførte påstand om, at Europol ikke er overstatsligt. Så vil jeg spørge ministeren: Er det lykkedes Danmark i disse forhandlinger at få fjernet den arti-

kel 25, stk. 8, som findes i udkastet til konventionen – i hvert fald det sidste udkast, vi andre har fået lov til at se – hvoraf det fremgår, at afgørelser i Styrelsesrådet træffes med to tredjedels flertal, og hvor Danmark har én stemme, og som altså er af overnational karakter?

Skal ministerens oplysninger nu forstås således, at det er lykkedes Danmark at få enstemighed i Styrelsesrådet?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Konventionen forhandles.

Det spørgsmål, som hr. Albrechtsen rejser her, har jeg redegjort for før. Det er nogle rent praktiske spørgsmål – hvem der skal stå for, at huslejen bliver betalt, eller at huset bliver købt, og hvor man nu skal være, og den slags spørgsmål – som man kan overlade til Styrelsesrådet. Det er et mellemstatsligt samarbejde. Det er endda defineret i Maastricht-Traktaten på en sådan måde, at det heller ikke kan blive til andet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1458

12) Til justitsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Blev der truffet beslutninger eller draget konklusioner vedrørende Europolkonventionen på det uformelle indenrigs- og justitsministerrådsmøde i Paris den 19. april 1995, herunder om det franske forslag om, at der ikke skal være parlamentarisk kontrol med Europol?«

Skriftlig begrundelse

På uformelle ministerrådsmøder kan der ikke tages beslutninger eller konkluderes, men ifølge Information den 19. april 1995 ser dette netop ud til at være sket i forbindelse med et fransk forslag om, at der ikke skal være parlamentarisk kontrol med Europol.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må jo konstatere, at ministeren bliver ved med at påstå, at der er tale om et mellemstatsligt samarbejde, selv om det rent faktisk stadig væk ligger sådan, at beslutningerne i Styrelsesrådet vil blive truffet med flertalsafgørelser.

Dette spørgsmål rækker videre i sagen om, hvilken orientering Folketinget skal have om disse her beslutninger. Jeg kan forstå, at offentligheden og Folketinget her i spørgetiden ingen orientering skal have om det konkrete indhold i, hvad det er, man forhandler om, og hvilke konsekvenser det får for registrerede danskere.

Vi skal heller ikke have at vide, hvordan det går med opbygningen af Europol. Jeg synes, det er overordentlig utilfredsstillende, at man, når man nu havde muligheden for at orientere Folketingets Europaudvalg forud for det uformelle justitsministerrådsmøde, så ikke gjorde det, og at man ikke forelagde et forhandlingsmandat forud for et sådant møde.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare på det spørgsmål, der blev stillet her. Efter et uformelt møde, hvor der ikke var nogen skriftlige forslag, og hvor jeg ikke vidste, hvad der ville være på dagsordenen, var det svært at redegøre nærmere for tingene, end vi hidtil har gjort.

Men det vil være sådan, at da det er en konvention, kan den ikke tiltrædes, uden at den godkendes af Folketinget, og Folketinget er altså løbende blevet orienteret om, hvad der er foregået på møderne.

Men i øvrigt vil jeg sige til det spørgsmål, der er stillet, at som det fremgår af min besvarelse af det foregående spørgsmål, var der på det uformelle møde den 19. april også diskussion om de institutionelle spørgsmål.

Justitsministeriet har, som jeg tidligere nævnte, efterfølgende ved skrivelse af 24. april orienteret Folketingets Retsudvalg om drøftelserne på ministerrådet. Af denne orientering fremgår det, at ministrene ud over drøftelserne af egenaccessspørgsmål havde en uformel drøftelse af de institutionelle spørgsmål. Det drejede sig særlig om spørgsmålet om kontrol med Europols budget, spørgsmålet om EF-Domstolens kompetence og spørgsmålet om Europa-Parlamentets rolle i relation til det kommende Europol.

Med hensyn til spørgsmålet om parlamentarisk kontrol fremkom formandskabet med et mundtligt kompromisforslag, hvorefter Europa-Parlamentet informeres og høres vedrørende Europolspørgsmål i overensstemmelse med Unionstraktatens art. K.6.

Formandskabet lagde endvidere op til, at man i konventionsteksten præciserer, at Europa-Parlamentet årligt skal have tilsendt en rapport

om Europols virke. Ligeledes ønskede man præciseret i konventionsteksten, at Rådet skal rådføre sig med Europa-Parlamentet i forbindelse med mulige fremtidige ændringer af Europokonventionen.

Spørgsmålet om parlamentarisk kontrol vil således blive drøftet yderligere på embedsmands- og senere på ministerniveau med henblik på en færdiggørelse af et samlet konventionsudkast inden topmødet i Cannes den 26. juni 1995. Forud for det kommende rådsmøde vil jeg i Retsudvalget og i Europaudvalget som ved tidligere lejligheder orientere om forhandlingernes status.

Keld Albrechtsen (EL):

Den franske indenrigsminister, Charles Pasqua, oplyste til Reuter umiddelbart efter mødet, at alle elementer var faldet på plads. »All the elements are now in place,« udtalte Pasqua, altså med andre ord, at det uformelle møde havde konkluderet de ting, som så skal vedtages på det officielle møde i juni og på topmødet i Cannes.

Efter min mening er det uholdbart – i stigende grad uholdbart – at den danske regering deltager i konklusioner på disse uformelle ministermøder – endda uden at orientere Folketingets Europaudvalg forinden – og bagefter udsender et notat, som ikke indeholder nogen som helst faktuelle oplysninger om, hvad det er, man har aftalt på uformelle ministermøder, hvor der jo faktisk – det går jeg ud fra ministeren er enig i – ikke må træffes beslutninger.

Vi er altså ude i noget aldeles uholdbart her.

Så vil jeg bede ministeren oplyse, om det er korrekt, at man på dette uformelle ministermøde har aftalt, at der ikke bliver nogen form for parlamentarisk kontrol med Europa.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det var et uformelt møde. Jeg vidste ikke, hvad Charles Pasqua ville foreslå. Der blev heller ikke taget beslutninger på mødet, men man drøftede de mundtlige forslag, han kom med på mødet, og tilkendegav, at når de kom i skriftlig form, så ville man tage dem op til nærmere overvejelse og vende tilbage til dem i de officielle møderækker.

Så der er ikke truffet beslutninger, og der har ikke været nogen formelle forslag. Der har været nogle ideer, som har været mundtligt fremlagt af formanden for rådsmødet. Så jeg kan afkræfte det, hr. Albrechtsen her har sagt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er godt klar over, at der ikke findes nogen mødeprotokol, hvoraf der fremgår officielle formelle beslutninger. Men problemet er jo netop, at man på disse uformelle møder i stigende grad træffer reelle beslutninger uden offentlighedens indsigt, uden formelle referater, uden forelæggelse for Europaudvalget og uden orientering om detaljerne bagefter.

Jeg ville jo egentlig have antaget som udgangspunkt – nu har jeg forstået det sådan, at ministeren ikke selv kunne være til stede på dette møde – at den danske regering ville være dybt skeptisk over for en sådan beslutningsproces. Men nu får jeg den fornemmelse, at ministeren i virkeligheden går ind for den måde at arbejde på, som vi har set på dette ministermøde, og som vi så f.eks. på det uformelle socialministermøde den 2. februar, hvor vi havde nøjagtigt det samme problem.

Så jeg vil spørge ministeren endnu en gang: Er det rigtigt, at man konkluderede, at der ikke skal være parlamentarisk kontrol med Europa?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Uformelle møder har man jo brugt lige siden starten af Fællesskaberne, og Danmark har deltaget i alle uformelle møder stort set siden 1973. Her bringer man forskellige emner op til drøftelse – uforbindende – for at høre, hvad synspunkterne kan være. Det kan være meget nyttigt at have nogle politiske samtaler om forskellige emner, uden at man absolut skal tage stilling eller binde sig, men blot høre på argumenter fra forskellig side til belysning af de sager, man i øvrigt arbejder med.

Så jeg vil ikke tage afstand fra uformelle møder, og at man kan holde uformelle drøftelser ministrene imellem. Det ville da være mærkeligt andet, men der kan ikke træffes beslutninger, og der bliver ikke truffet beslutning, og før der skal træffes beslutning, vil Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg blive orienteret om, hvad regeringens holdning er til disse ting.

Så vil jeg i øvrigt til hr. Keld Albrechtsen sige, at det her jo er en helt ny situation. Sådan var det ikke tidligere i Trevi-samarbejdet, men Maastricht-Traktaten har gjort, at vi nu gang på gang i Folketinget har drøftet de her ting. Det gjorde man ikke tidligere. Her har Maastricht-Traktaten faktisk hjulpet hr. Keld Albrechtsen til at få en god diskussion om de her ting, en diskussion, som man ikke kendte tidligere.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil spørge ministeren, om vi kan få det udkast, der nu forhandles om på baggrund af det franske udspil, og om ministeren vil offentliggøre det, således at befolkningen kan få kendskab til, hvad det rent faktisk er, der vil blive truffet beslutninger om på ministerråds-mødet i juni.

Så vil jeg slutte denne lille runde med at sige, at jeg finder, at det er overordentlig utilfredsstillende, at ministeren ikke vil besvare de konkrete spørgsmål i den her sag. Det nødvendiggør jo altså, at jeg nu bliver nødt til at gå videre over for ministeren med disse konkrete spørgsmål. Jeg kan give ministeren tilsagn om, at jeg vil fortsætte til det sidste med at få disse ting frem til offentlighedens kendskab, inden der træffes beslutning.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er jeg ikke i tvivl om, og så skal jeg svare på spørgsmålene, når de kommer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Det næste spørgsmål er stillet til trafikministeren af hr. Jens Løgstrup Madsen. Jeg kan oplyse, at de tre næste spørgsmål til trafikministeren bliver besvaret af justitsministeren.

Spm. nr. S 1411

13) Til trafikministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvorfor har Trafikministeriet bremset Københavns Kommunes planer om forsøg med taxakørsel i busbanerne?«

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg har stillet spørgsmålet i forbindelse med, at Københavns Borgerrepræsentation har vedtaget, at der skulle være mulighed for, at man i busbanerne over Knippelsbro skulle kunne køre med taxa i en forsøgsperiode. Så vidt jeg har forstået det, er denne sag afhængig af, at der gives accept fra Trafikministeriets side til forsøget, og man har derfor rettet henvendelse til Trafikministeriet, men Trafikministeriet har den ene gang efter den anden bremset det her forsøg. Hvorfor har man gjort det?

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg kan oplyse, at Trafikministeriet ikke har bremset Københavns Kommunes planer om forsøg med taxakørsel i busbanerne. Efter færdselslovens § 14, stk. 6, kan trafikministeren fastsætte bestemmelser om hyrevognes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner. Det vil altså sige, at trafikministeren med hjemmel i færdselsloven kan meddele dispensation til forsøg med hyrekørsel i busbaner, f.eks. i Københavns Kommune.

Trafikministeriet modtog den 2. januar 1995 en indledende henvendelse fra Københavns Kommune om forsøg med taxakørsel i busbaner. Af henvendelsen fra Københavns Kommune fremgår, at Borgerrepræsentationen på sit møde den 8. december 1994 besluttede, at Magistraten skulle optage forhandlinger med Trafikministeriet, Københavns Politi og Hovedstadsområdets Trafikelskab med henblik på at gennemføre et etårigt forsøg, hvor det tillades hyrevogne at benytte de for busser særligt afmærkede baner. Som forsøgsstrækning er valgt Knippelsbro-Torvegade-linjen.

Trafikministeriet indkaldte herefter de berørte parter til indledende drøftelser om sagen. Sigtet hermed var at få belyst de problemstillinger, de involverede parter så i sagen, samt at få et egentligt grundlag for at bedømme, hvilke faktuelle oplysninger der er behov for. Der er nu blevet afholdt to indledende møder i denne gruppe. I forbindelse med disse møder har der været foretaget tællinger på den pågældende strækning til belysning af fremkommelighed ved kørsel i henholdsvis busbaner og i de almindelige kørebener. Under møderne er endvidere de forskellige juridiske problemstillinger ved forsøget blevet klarlagt.

Sagen afventer nu en konkret ansøgning fra Københavns Kommune, der så vil skulle gøres til genstand for en nærmere vurdering. Jeg må derfor, som jeg startede med, pure afvise, at trafikministeren har bremset Københavns Kommunes planer om forsøg med taxakørsel i busbanerne. Man arbejder med spørgsmålet.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det fremgår jo – i hvert fald, når man snakker med de medlemmer af Borgerrepræsentationen, der var med til at træffe beslutningen, og når man snakker med den ansvarlige borgmester i Magistraten – at man dér føler, at sagen trækkes i langdrag. Hver eneste gang man afleverer svar, kommer der nye spørgsmål. Det må man

undre sig over. Forsøger man ikke fra regeringens side at trække denne her sag i langdrag? Det var jo påfaldende, at da sagen var til afstemning i Magistraten, undlod Socialdemokratiet at stemme og viste sig i øvrigt meget negativt stemt over for forslaget om, at taxaerne skulle kunne køre i busbanerne. Derfor synes jeg stadig væk, der er grund til at rejse spørgsmålet om, hvorfor man trækker sagen i langdrag.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg kan blot sige, at ministeriet afventer en konkret ansøgning, efter at sagen nu er blevet belyst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1412

14) Til trafikministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for, at det af Københavns Kommune planlagte forsøg med taxakørsel i busbanerne hurtigst muligt kan gennemføres?«

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Jeg kan henvise til min besvarelse af tidligere spørgsmål.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Kan ministeren så give noget klart svar på, hvornår man kan forvente, at en sådan bevilling ville kunne træde i kraft?

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Det tror jeg ikke jeg har mulighed for i dag, så længe vi ikke har set ansøgningen.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Så vidt jeg har forstået det, er det jo således, at der skal anlægges en anden trafikbane længere ude i fremtiden på det pågældende område, og at det vil bevirke, at forsøget ikke kan gennemføres. Er det ikke således, at man alligevel, siden man ikke vil komme med et konkret svar på, hvor længe man vil være om at behandle den her sag, bare trækker den i langdrag, indtil beslutningen på grund af de faktiske forhold ikke kan effektueres?

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Regeringen har ingen ønsker om at trække sagen i langdrag, men afventer en konkret ansøgning, og så skal der blive taget stilling så hurtigt som muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1424

15) Til trafikministeren af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der i tog, busser og færger indrettes særlige kupeer eller andre lokaler til brug for passagerer, der har et akut behov for at bruge mobiltelefonen under rejser?«

Tommy Dinesen (SF):

Når man har været udsat for at køre i tog eller bus, eller hvor det kan nu være, og hører på den nærmest terrorlignende aktion, der kan komme fra folk, der har nogle absolut hastende telefonsamtaler, som andre skal lytte til, så tænker man ved sig selv, om ikke man kunne lave nogle specielle kupeer til folk, der tilsyneladende har så travlt.

Det værste eksemplar af racen, jeg har været udsat for, var en socialudvalgsformand, som ringede til mig. Han havde klaret alle sine ting med sin embedsmand, og nu skulle alle andre lytte til det. Der var ret mange, der følte sig generet af det, og derfor er spørgsmålet stillet.

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Generelt mener ministeriet ikke, at brugen af mobiltelefoner udgør noget stort irritationsmoment for medpassagererne; ej heller tyder mængden af klager på det.

DSB har oplyst, at udviklingen i brug af mobiltelefoner i tog, i busser og på færger vil blive fulgt nøje. Men i betragtning af at problemet ikke opfattes som særlig stort, er der ingen aktuelle planer om at indrette særlige kupeer eller lokaler til passagerer, der har brug for at tale i telefon under rejsen.

Generelt set ønskes der så få restriktioner i togene og lokalerne som muligt, dels for at tiltrække et så bredt publikum som muligt, dels for at sikre en god og fleksibel udnyttelse af kapaciteten. Jeg har forstået, at spørgeren især føler sig generet af mobiltelefonbrugerne i IC3-togene.

I IC3-toget er det muligt at bestille plads i afdelingen med hvilepladser, hvor det ikke er tilladt at udvise en højroset og støjende adfærd. Det betyder, at togpersonalet her kan bede en passager om at benytte mellem- eller endeperronerne til at tale i mobiltelefon, hvis det skønnes, at det generer andre.

Ikke kun på hvilepladserne, men også i de øvrige afsnit i toget er togpersonalet opmærksom på, at passagererne ikke forstyrres under rejsen, og kan på eget initiativ eller på opfordring bede en passager tage hensyn til de øvrige passagerer, f.eks. ved at henlægge sine mobiltelefonsamtaler til mellem- eller endeperronerne.

Heller ikke DSB Rederi og DSB Busser har bestemmelser om brug af mobiltelefon eller planer om at indføre sådanne. Der er ikke i lovgivningen om den kollektive persontrafik bestemmelser vedrørende mobiltelefoner, men det er muligt i DSB's personbefordringsreglement og i kørselsreglementerne for trafikskaberne at fastsætte nærmere ordensregler for passagerernes benyttelse af tog, færger og busser.

Eksempelvis kan der fastsættes bestemmelser om passagerernes benyttelse af mobiltelefon. Foranlediget af hr. Tommy Dinesens spørgsmål vil jeg bede DSB om at analysere og overveje problemstillingen endnu en gang. Som det er fremgået, finder jeg dog, at der ikke er meget, der tyder på, at der er behov for at fastsætte bestemmelser om brug af mobiltelefoner på nuværende tidspunkt.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg takker for svaret, som jeg opfatter nogenlunde positivt. Jeg må altså gå ud fra, at hvis der kommer nogle flere klager, så vil man tage det op i DSB.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1455

17) Til sundhedsministeren af:

Jørn Jespersen (SF):

»Er ministeren enig med Sundhedsstyrelsen i, at grænseværdierne for sprøjtemidler, tilsætningsstoffer og andre kemikalier i fødevarer bør sættes ned, og at usikkerheden om disse stoffers sundhedsskadelige effekter bør komme forbrugere til gode – eller støtter ministeren Levnedsmiddelstyrelsens afvisning af et sådant forsigthedsprincip?«

Skriftlig begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 19. april 1995 foreslår Sundhedsstyrelsen, at grænseværdier for sprøjtemidler, tilsætningsstoffer og andre kemikalier i fødevarer bør sættes ned.

»Usikkerheden bør komme forbrugere til gode. Derfor bør vi indføre et højere beskyttelsesniveau af vores fødevarer,« udtaler en repræsentant fra Sundhedsstyrelsen – på linje med tidligere udtalelser fra Sundhedsstyrelsen og med synspunkter, som Socialistisk Folkeparti har fremført.

Ministeren afviser imidlertid i samme artikel at indføre et højere beskyttelsesniveau og ønsker dokumentation for kemikaliernes skadelige virkning, før noget sådant kan komme på tale.

Det ønskes derfor oplyst, om det er regeringens politik – på trods af Sundhedsstyrelsens anbefalinger – at lade tvivlen om kemikaliers sundhedsskadelige virkninger komme giftproducenterne og ikke forbrugere til gode.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg er glad for over for spørgeren her i salen i dag at få mulighed for at fastslå, at der ikke skal være sundhedsmæssige problemer med vores fødevarer og heller ikke problemer på baggrund af sprøjtemidler, tilsætningsstoffer og forurening.

Grænseværdierne skal naturligvis være lave – og jeg vil gerne understrege: meget lave – og derfor bygger de internationalt anerkendte principper, som i dag lægges til grund for den sundhedsmæssige vurdering, allerede på det, man kalder for forsigtighedsprincippet. Ud over dette forsigtighedsprincip og dermed det sundhedsmæssige niveau er jeg som allerede nævnt helt enig med spørgeren i, at vi skal søge at begrænse mængden af uønskede stoffer i vores levnedsmidler mest muligt.

Det er disse principper, som Levnedsmiddelstyrelsen lægger til grund ved sin deltagelse i det internationale arbejde omkring dette. Lad mig understrege, at disse opfattelser også deles af Sundhedsstyrelsen. Jeg er klar over, at det er dér, problemet kunne være.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg er selvfølgelig glad for, at ministeren er enig i, at grænseværdierne skal være så sikre og så lave som overhovedet muligt. Men det, der er

problemet, er jo, at det kan være meget svært videnskabeligt at fastslå, hvornår en grænseværdi er sikker. Hvornår er man nede på et acceptabelt niveau for at undgå uønskede sundhedsskadelige effekter af de kemikalier af forskellig art, der er i vores fødevarer?

Det er jo adskillige gange i år kommet frem, at der er forskellige opfattelser af spørgsmålet mellem Sundhedsstyrelsen på den ene side og Levnedsmiddelstyrelsen på den anden side. Repræsentanter for Sundhedsstyrelsen har i officielle dokumenter og i udtalelser til aviserne anbefalet – på det sidste oven i købet uden nogen form for forbehold – at man sænker grænseværdierne på grund af den tvivl, der trods alt er omkring den sundhedsskadelige effekt, og det er altså en tvivl, der hænger sammen med cocktaileffekten i forbindelse med mange forskellige kemikalier, der virker sammen, langtidseffekten osv.

Jeg har også noteret mig, at sundhedsministeren i forbindelse med en helt anden sag for nylig har udtalt, at Sundhedsstyrelsen skal være vores supertænketaut og den højeste ekspertise inden for det sundhedsfaglige område. Derfor synes jeg, det er lidt betænkeligt, hvis ministeren ikke vil følge den meget klare holdning, som Sundhedsstyrelsen har lagt for dagen, nemlig at grænseværdierne burde sænkes.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tror, jeg i min første besvarelse understregede, at Sundhedsstyrelsen og Levnedsmiddelstyrelsen er enige i den besvarelse, der kommer i dag. At der kan være forskelle i styrelserne imellem er jo baseret på den forskellige faglige baggrund og det forskellige udgangspunkt, man har.

Det er så lagt op til ministeren at tage stilling, og det har jeg gjort ved, at jeg har ønsket – og det ved spørgeren jo også – i det arbejde, vi har haft forud, at der skal være så lave grænseværdier, som det overhovedet er muligt, både nationalt og internationalt og på EU-plan.

Men når det drejer sig om præcis det spørgsmål, der var fremme i aviserne, hvor man kunne tro, at der var en divergens mellem de to styrelser, så er det jo, som Sundhedsstyrelsen siger, at usikkerheden bør komme forbrugerne til gode; det er alle vel enige om. Det er da også derfor, at man, når det drejer sig om levnedsmidler, opererer med de sikkerhedsfaktorer, som man gør.

Jørn Jespersen (SF):

Det er jo sådan, at når Sundhedsstyrelsen har udtalt, at tvivlen bør komme forbrugerne til gode, er det sket på baggrund af de gældende grænseværdier. Så har Sundhedsstyrelsen givet udtryk for, at selv med de grænseværdier, der er i dag, og den sikkerhed, der er bygget ind i dem i beregningen af dem, er der stadig væk en tvivl tilbage, og det er den tvivl, som Sundhedsstyrelsen helt entydigt og uden for enhver tvivl har anbefalet kommer forbrugerne til gode gennem en sænkning af de eksisterende grænseværdier.

Derfor bliver jeg nødt til at gentage spørgsmålet: Er ministeren enig med Sundhedsstyrelsen i, at de grænseværdier, der gælder i dag, bør sænkes? Det mener jeg kan besvares relativt klart med et ja eller et nej.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Da jeg i mit første svar gav udtryk for, at denne her besvarelse jo er udarbejdet i begge styrelser, så vil det sige, at den også dækker Sundhedsstyrelsens opfattelse, og den dækker også problemstillingen vedrørende grænseværdier.

Dér må jeg så sige, at grænseværdierne for forureninger m.v. i levnedsmidler jo bliver fastsat i Danmark efter internationalt anerkendte principper på grundlag af videnskabeligt dokumenterede oplysninger om det enkelte stofs eventuelle sundhedsskadelige virkninger. De grænseværdier fastsættes jo i de fleste tilfælde i dag, og det er væsentligt at have det med på fællesskabsplan i EU. Det er – synes jeg selv – godt, da levnedsmidler jo cirkulerer over grænserne.

Grænseværdierne fastsættes i alle tilfælde på baggrund af en toksikologisk vurdering, og det vil så sige en vurdering af stoffernes virkning på den levende organisme. Denne vurdering leder så frem til fastsættelsen af det, vi kalder for en acceptabel daglig indtagelse for mennesker af det pågældende stof. Det er det, man kalder for ADI.

Dér vil jeg gerne understrege, at i de tilfælde, hvor der foreligger særdeles sikre oplysninger om stofskifteegenskaber, herunder selvfølgelig også langtidsvirkninger, benyttes der en sikkerhedsfaktor på 100. Det er man enige om både i Sundhedsstyrelsen og Levnedsmiddelstyrelsen med hensyn til stoffer, hvor der kan være tale om betænkelige virkninger, eller hvor der ikke foreligger alle de ønskelige oplysninger om

stoffets egenskaber. Dét bruger man jo så – og det har vi også været igennem i udvalget – en langt større sikkerhedsfaktor. Ved den efterfølgende fastlæggelse af grænseværdierne er hovedprincippet stadig væk, at overskridelse af grænseværdierne under ingen omstændigheder må kunne føre til, at mennesker kommer til at indtage stoffet i mængder, der overstiger det, man kalder for almindelig daglig indtagelse.

For pesticidernes vedkommende er der et andet hovedprincip, og det er, at restkoncentrationerne ikke fastsættes større, end god landbrugsmæssig praksis tilsiger. Det er derfor vigtigt at slå fast, at grænseværdierne og fastsættelsen af dem i vores fødevarer grundlæggende bygger på det, det hele tiden har gjort, nemlig på et forsigtighedsprincip, der selvfølgelig har det klare formål at sikre forbrugerne, at der ikke er sundhedsmæssige betænkeligheder ved at spise vores fødevarer. Sådan er det stadig væk.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil da godt sige til ministeren, at jeg er dybt utryk ved de toksikologiske undersøgelser, der bliver foretaget af stofferne i dag, og som danner baggrund for de grænseværdier, der bliver fastsat. Det opfatter jeg også som værende det synspunkt, Sundhedsstyrelsen har givet udtryk for, netop fordi undersøgelsen kun vedrører det enkelte stof, fordi man ikke tager hensyn til virkningerne af mange stoffer samtidig, fordi man ikke tager hensyn af virkningerne over et langt menneskeliv, og fordi man ikke tager hensyn til virkningerne på små børn.

Det er da rigtigt, at mange af grænseværdierne er internationalt fastsat. Jeg har heller ikke bedt ministeren om at tage et ensidigt dansk initiativ til at nedsætte dem. Jeg er helt tilfreds med, at regeringen, hvis man ønsker at nedsætte grænseværdierne, siger, at en meget stor del af dette arbejde skal finde sted på EU-niveau, for det er ad den vej, det skal ske. Men det ville være en god tilkendegivelse at få.

Jeg bliver derfor nødt til at spørge endnu en gang, om ministeren er enig i, at man bør arbejde for, at grænseværdierne bliver sat ned, sådan som Sundhedsstyrelsen offentligt har anbefalet.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Regeringen er enig med spørgeren i, som jeg sagde allerførst, at arbejde for både nationalt, internationalt og på EU-plan at få de grænseværdier så langt ned som overhovedet muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1459

18) Til erhvervsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren anmode Klagenævnet for Udbud om at undersøge den af Fyns Amts afholdte licitation om anskaffelse af et hospitalsinformationssystem?«

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det er af almen interesse, at overtrædelser af EU's udbudsdirektiver straffes; ellers risikerer de udbydende myndigheder en situation, hvor tilbudsgivere afholder sig fra at byde på grund af sandsynligheden for at blive vraget på forhånd. Dermed risikerer det danske samfund at blive præget af manglende konkurrence og dermed højere priser og lavere investeringer.

Det er jo helt klart situationen her, hvor der er en klokkeklar indstilling fra styregruppen om, at man skal vælge IBM. Alligevel ønsker man ikke at gennemføre licitationen, og man begrundet det endda med, at man ikke mener, at IBM har tilstrækkelig stor markedsandel i Skandinavien og i Danmark.

På den baggrund, og specielt da man jo fra Fyns Amt har valgt at begrunde det, og specielt også, fordi man i det foreløbige udspil fra regeringen, »Offentligt/privat – lige konkurrence«, har peget på, at der kan være problemer her, synes jeg, at der er god grund til, at ministeren beder Klagenævnet for Udbud om at undersøge den konkrete sag.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg må for det første sige til spørgeren, at jeg ikke kender den konkrete sag, så alene af den grund ville det vel være noget hasarderet at begynde at indbringe den for et klagenævn.

Det er fuldstændig rigtigt, som spørgeren er inde på, at Erhvervsministeriet kan indbringe en klage. Det er dog forudsat i alle disse regelsæt, at det er de parter, som har en eller anden direkte involvering i projektet i form af økonomiske interesser, der først og fremmest kan indgive en klage. Om det er sket, ved jeg ikke, men det kan jeg vel få oplyst.

Dér, hvor man har tænkt sig, at ministeriet skulle kunne gå ind og klage, var i tilfælde, hvor der var tale om en alvorlig tilsidesættelse af Danmarks EU-retlige forpligtelser, og jeg kan i

øvrigt oplyse, at ministeriet ikke tidligere har haft anledning til at gøre brug af denne klageadgang.

Så det korte svar, jeg vil give spørgeren, er: Nej, det vil jeg ikke på stående fod eller hånd tilbyde at indbringe for noget klagenævn; for det første kender jeg ikke sagen, og for det andet må jeg sige, at ministeriets klageadgang altså tænkes brugt, hvis der virkelig er store EU-retlige ting på højkant, og det kan jeg af gode grunde ikke afgøre om der er her.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Der er tale om, at der er tre sager, hvor der har været afholdt licitationer i henhold til EU-reglerne om informationssystemer til hospitaler: I Københavns Amt, Vestsjællands Amt og nu på Fyn. I alle tre sager er licitationerne blevet stoppet.

Vi ved fra erfaringer, og det fremgår jo også af det officielle udkast til rapporten »Offentligt/privat – lige konkurrence«, at virksomhederne traditionelt er bange for at klage. De pågældende virksomheders interesseorganisation, hvor begge de to parter, som var med ved licitationen i sidste runde, sidder som medlemmer, var heller ikke interesserede i at tage sagen op, for så ville organisationen komme til at, havde jeg nær sagt, lægge sig ud med i hvert fald det ene af sine medlemmer.

Var det ikke en sag, hvor ministeren så må sige: Her er det min opgave at rejse den pågældende sag?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg fastholder stadig væk, at jeg ikke kender sagerne, og alene af den grund kan jeg altså ikke gå hen og indklage sagerne for noget som helst.

Hvis spørgeren virkelig ønsker, at jeg skal gå ind og undersøge sagen, kan det være, at anvendelse af Folketingets spørgetid ikke er den mest fremkommelige måde at gøre det på. Det er pingpong, hurtige svar osv., og jeg kan da ikke i Folketingets spørgetid stå og sætte mig ind i en eller tre klagesager, hvor i øvrigt de private parter øjensynlig ikke engang selv har villet tage det op. Det kan der være grunde til; det skal jeg ikke bestride. De kan have gode grunde til det; det ved jeg ikke noget som helst om.

Men under alle omstændigheder vil jeg bare give spørgeren det gode råd – og det er faktisk venligt ment – at ønsker man en nærmere behandling af så teknisk komplicerede sager,

som disse jo er – der er mange involverede parter osv. – så er Folketingets spørgetid med stor respekt for dette institut et meget, meget dårligt sted at komme med sådan et anliggende. Men jeg modtager da gerne en skriftlig henvendelse fra spørgeren, hvor der nærmere redegøres for, hvad det overhovedet drejer sig om. Vi åbner al post i Erhvervsministeriet!

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1409

19) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Har Københavns Kommune efterlevet den mellem kommunen og regeringen indgåede aftale om udlicitering af egnede driftsopgaver?«

Jens Løgstrup Madsen (V):

I forbindelse med den aftale, som Finansministeriet indgik med Københavns Kommune i juni sidste år, var man meget fornuftig og lagde vægt på, at udlicitering og udbud kunne være en af måderne at forbedre Københavns Kommunes økonomi på.

En af de ting, der lå i aftalen, var, at Københavns Kommune skulle komme med en redegørelse. Der var også fastsat i den aftale, man indgik, at indtil videre, altså indtil Indenrigsministeriet havde udarbejdet et særligt kommunalt regelsæt om udbud og udlicitering, skal Københavns Kommune følge de regler, der fremgår af Finansministeriets cirkulære herom for statslige institutioner, herunder de retningslinjer, der gælder for kalkulation af omkostninger.

Når jeg så læser rapporten fra Københavns Kommune, kan jeg ikke finde et eneste udbud, der er foretaget i henhold til det cirkulære, jeg her har refereret til. Jeg synes derfor, at der måske er grund til, at ministeren kigger på sagen.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil da selvfølgelig studere den rapport, hr. Jens Løgstrup Madsen henviser til. Jeg har allerede den 6. april søgt skriftligt at besvare nøjagtigt det samme spørgsmål fra hr. Jens Løgstrup Madsen, men jeg kan da bekræfte, hvad der indgår i aftalen mellem regeringen og Københavns Kommune, og også, at aftalen ikke indeholder noget om, hvordan og på hvilke områder kommunen skal udbyde opgaver. Det er op til Københavns Kommune selv.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det står vel klart, at Københavns Kommune er omfattet af det pågældende cirkulære.

Har Københavns Kommune udbudt de opgaver, der fremgår af retningslinjerne for kalkulation med kontroludbud, således som det er bestemt i det finansministerielle cirkulære, hvoraf det bl.a. fremgår, at opgaver som f.eks. anlægsopgaver, rengøring, ingeniøropgaver, edb-opgaver, kantinedrift, håndværkerydelser m.v. skulle udbydes? Er der foretaget udbud på nogen af de områder? Jeg kan ikke se det i rede-gørelsen fra Københavns Kommune.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har ikke haft mulighed for at studere rapporten i detaljer, så jeg vil egentlig henvise til, at hvis hr. Jens Løgstrup Madsen vil have en længere diskussion om sagen, er jeg selvfølgelig villig til både skriftligt og i samråd at besvare yderligere spørgsmål om rapporten.

Jeg går også ud fra, at vi får lejlighed til, når vi alligevel forhandler med Københavns Kommune om økonomien, mundtligt at få uddybet den rapport, de har afleveret. Så det kan være, at vi med fordel kunne udskyde den videre samtale om det, indtil de forhandlinger er foregået.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1410

20) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at øge udlicitering af egnede driftsopgaver i Københavns Kommune?«

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg kan kun i forlængelse af det, jeg allerede har svaret, understrege, at det for mig er en naturlig del af det kommunale selvstyre, at kommunerne selv afgør, hvordan de konkret udfører deres opgaver.

I hvilket omfang Københavns Kommune fremover vil udbyde opgaver, er derfor naturligvis i sidste instans Borgerrepræsentationens afgørelse. Vi har fået en hensigtserklæring i aftalen sidste år fra kommunens ledelse, men den konkrete udmøntning er Borgerrepræsentationens helt eget ansvar.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Selvfølgelig er det op til kommunerne selv at planlægge, hvordan og hvorledes de inden for lovens grænser skal udøve deres virksomhed, men Københavns Kommune har jo indgået en særlig aftale med finansministeren, hvor man lige præcis lægger vægt på dette område.

Finansministeren har vel selv sørget for, at dette punkt kom ind i den aftale, som blev indgået med Københavns Kommune, hvor man specielt tager det her med udbud frem, fordi Københavns Kommune er i en særlig situation. Det er vel grunden til, at man har taget det med. Så synes jeg da også, at der er god grund til fra finansministerens side at lægge specielt pres på Københavns Kommune i den her sag.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil selvfølgelig også fortsat interessere mig for, hvordan aftaler, jeg selv har været part i, bliver opfyldt, men jeg har ikke nogen anledning til at tro, at Københavns Kommune ikke lever op til det, Københavns Kommune af egen fri vilje har aftalt med regeringen.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Så må vi gå lidt tilbage igen.

Kan ministeren nævne ét konkret eksempel på et udbud, der er foretaget i Københavns Kommune i henhold til det cirkulære, som man skrev under på at man skulle følge? Kan ministeren nævne ét konkret eksempel?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har ikke forberedt mig på en så specifik besvarelse af spørgsmålet i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål**Anden næstformand (Henning Grove):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget (uge 16):

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 1317

Antonsen, Charlotte (V): spm. nr. S 1330, 1337 og 1338

Auken, Margrete (SF): spm. nr. S 1291

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 1351

Boel, Mariann Fischer (V): spm. nr. S 1361

Christensen, Jan Køpke (FP): spm. nr. S 1228
 Dahl, Kristian Thulesen (FP): spm. nr. S 1354
 Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 1315
 Donner, Ole (FP): spm. nr. S 1339 og 1340
 Fergo, Tove (V): spm. nr. S 1252-1255
 Gottlieb, Jette (EL): spm. nr. S 1286 og 1347-1350
 Hansen, Eva Kjer (V): spm. nr. S 1344
 Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 1175
 Hovmand, Svend Erik (V): spm. nr. S 1320-1323
 Højland, Niels (FP): spm. nr. S 1305
 Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 1327
 Jerup, Bruno (EL): spm. nr. S 1319
 Just, Annette (FP): spm. nr. S 1325
 Kirk, Jens (V): spm. nr. S 1331-1333
 Kjær, Henriette (KF): spm. nr. S 1359
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 1313, 1357 og 1358
 Langkilde, Niels J. (KF): spm. nr. S 1311
 Larsen, Ester (V): spm. nr. S 1300
 Madsen, Jens Løgstrup (V): spm. nr. S 1312
 Mouritsen, Kim (V): spm. nr. S 1248 (suppl. besv.)
 Møller, Lone (S): spm. nr. S 1292
 Oppfeldt, Flemming (V): spm. nr. S 1294
 Rasmussen, Lars Løkke (V): spm. nr. S 1094 (suppl. besv.) og 1277
 Sams, Pernille (KF): spm. nr. S 1377
 Schmidt, Hans Christian (V): spm. nr. S 1301
 Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 1293, 1306, 1362, 1365, 1366, 1368 og 1370
 Søvnald, Villy (SF): spm. nr. S 1287, 1299 og 1353
 Touborg, Kristen (SF): spm. nr. S 1310
 Tørnæs, Ulla (V): spm. nr. S 1276
 Urup, Henning (V): spm. nr. S 1289

Spm. nr. S 1317

Til miljø- og energiministeren (30/3 95) af:
Keld Albrechtsen (EL):
 »Vil EU kunne tvinge Danmark til at acceptere importen af tysk affald?«

Begrundelse

En ekspert i EU-miljøret siger i Berlingske Tidende den 29. marts 1995, at en aftale mellem kommunerne om stop for import af affald fra Tyskland vil være ulovlig efter EU-retten.

I EU betragtes affald som en vare, som frit skal kunne købes og sælges i hele det indre

marked, og derfor må der efter EU-tankegang ikke indføres konkurrencebegrænsende aftaler eller bestemmelser, som diskriminerer.

Omvendt udtaler kontorchef i Miljøstyrelsen Palle Boeck i samme avisartikel, at det er lovlig dansk affaldspolitik at løse landets egne problemer før udlandets.

Efter spørgerens opfattelse er kontorchefens holdning udtryk for almindelig sund fornuft. Men kontorchefen begår desværre nok den fejl, at han tror, at almindelig sund fornuft kan gøres gældende ved fortolkning af EU-regler.

EU vil gøre alt til varer på et marked. Affald, menneskelige gener, ja, selv vore tanker skal gøres til varer og underkastes markedets konkurrence. Det er en syg tanke, men jo desværre også en fremherskende idé i dagens samfund.

Når vi nu skal i gang med at rydde op efter liberalismens hærgen, må vi allerførst vide, hvor vi står; om det virkelig er kommet så vidt, at affald nu betragtes som en vare og ikke som et miljøproblem, og om det virkelig er rigtigt, at Danmark er magtesløs over for importen af det tyske affald.

Svar (10/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
 Miljøstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Reglerne for kontrol og regulering af import af affald er fastsat i Rådets forordning (EØF 259/93) om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Fællesskabet, der trådte i kraft den 6. maj 1994.

Forordningen skelner mellem import af affald til bortskaffelse og import af affald til nyttiggørelse.

Når det drejer sig om import af affald til nyttiggørelse – f.eks. import af affald til forbrænding med energiudnyttelse – skelnes der mellem, om affaldet er grønt, orange eller rødt.

Import af grønt affald til nyttiggørelse kræver ikke anmeldelse (og godkendelse). Transporter af grønt affald skal dog ledsages af et dokument, der indeholder en række oplysninger, der gør det muligt at spore affaldet. Endvidere skal import af grønt affald udelukkende være bestemt for behørigt godkendte anlæg.

Med hensyn til import af orange og rødt affald til nyttiggørelse skal sådanne importer anmeldes til Miljøstyrelsen og godkendes af sty-

relsen og den kompetente myndighed i afsendeslandet.

Forordningen åbner i den forbindelse mulighed for, at der kan gøres indsigelse mod den konkrete import, bl.a. såfremt importen er i strid med dansk miljølovgivning. Det vil eksempelvis sige, at en import kan nægtes, såfremt den modtagende virksomhed ikke har en miljøgodkendelse til at behandle den pågældende type importerede affald, eller hvis virksomheden ikke kan overholde de i miljøgodkendelsen fastsatte emissionsgrænser.

Herudover kan der gøres indsigelse mod importen, såfremt den strider mod affaldshåndteringsplanerne, eller såfremt der i virkeligheden er tale om import til bortskaftelse – det vil sige, at kun en lille procentdel går til nyttiggørelse, mens en stor procentdel af affaldet går til bortskaftelse (»fiktiv nyttiggørelse«).

Miljøstyrelsen er via en pressemeddelelse af 28. marts 1995 fra Reno Sam blevet bekendt med, at affaldsselskaberne aktuelt drøfter forskellige samarbejdsmuligheder med hensyn til affaldsforbrænding. De nærmere bestemmelser i sådanne eventuelle samarbejdsaftaler vil skulle respektere relevant lovgivning, herunder EU-bestemmelser.«

Spm. nr. S 1330

Til udenrigsministeren (31/3 95) af:

Charlotte Antonsen (V):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvorledes ministeren vil stoppe Frankrigs diskrimination af udenlandsk arbejdskraft, om, hvorvidt Frankrigs lov herom er blevet notificeret i EU, og om, hvorvidt EU's juridiske tjeneste har gennemført en vurdering af, om den franske lov om udenlandsk arbejdskraft er traktatstridig?«

Begrundelse

Den 11. juli 1994 vedtog Frankrig en lov om udenlandsk arbejdskraft. Herefter skal udenlandske virksomheder, før de starter deres aktiviteter i Frankrig, oplyse myndighederne om, hvad de agter at udføre, og desuden give en stribe oplysninger om medarbejdere på den pågældende virksomhed. Den franske lov pålægger udenlandske virksomheder en stribe administrative byrder.

I Folketingets spørgetid den 22. marts 1995 svarede arbejdsministeren på et spørgsmål herom (spørgsmål nr. S 1215) bl.a., »at det nu er vores vurdering, at den franske lovgivning kan opfattes som diskriminerende.« Arbejdsministeren gav desuden tilsagn om at gøre EU's juridiske tjeneste opmærksom på den franske lov, hvis den juridiske tjeneste ikke allerede var opmærksom på sagen.

Svar (12/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udenrigsministeriet er ikke bekendt med konkrete klager fra danske virksomheder om, at administrationen af den nævnte franske lovgivning diskriminerer udenlandsk arbejdskraft.

EU-reglerne stiller ikke krav om notifikation over for Kommissionen af national lovgivning om regulering af arbejdsmarkedsforhold af denne karakter. I mangel af fælles EU-regler om udenlandske arbejdstageres løn- og arbejdsvilkår ved midlertidig udstationering i andre EU-lande kan medlemslandene selv udstede regler herom ved lov eller kollektive aftaler, blot de respekterer Traktatens almindelige bestemmelser.

Således har overenskomsterne i Danmark bestemmelser, der betyder, at der stilles krav til udenlandske virksomheder, der ønsker midlertidigt at udstationere arbejdstagere her i landet.

Spm. nr. S 1337

Til udenrigsministeren (31/3 95) af:

Charlotte Antonsen (V):

»Hvorfor har udenrigsministeren ikke umiddelbart, da man blev opmærksom på svensk overtrædelse af EU's konkurrencelovgivning, taget initiativ til at stoppe svenskernes protektionisme?«

Begrundelse

Ifølge svar fra Udenrigsministeriet til Europaudvalget på spørgsmål 48 og 49 er ministeren vidende om, at Sverige overtræder EU's konkurrenceregler ved at tillade, at svenske hjemmemarkedsvirksomheder har en kortere moms-

afregningsperiode end virksomheder, der handler med EU-landene. Dermed skades danske handelsrelationer til Sverige.

På den baggrund er det uforståeligt, at ministerens eneste reaktion er, at man »løbende er i kontakt med de svenske myndigheder om sagen«, især på baggrund af at det svenske finansministerium har oplyst, at det blot overvejes »eventuelt« at ændre reglerne pr. 1. januar 1996.

Svar (10/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Som anført i svarene på spørgsmålene 47-49 stillet i Folketingets Europaudvalg den 17. januar 1995 har regeringen været i løbende kontakt med de svenske myndigheder, efter at man fra dansk side blev opmærksom på, at der forelå et problem med forskellige svenske momsafregningsperioder.

I bedømmelsen af de svenske forhold må man imidlertid udvise forståelse for, at Sverige først havde sin folkeafstemning om EU-medlemskab den 13. november 1994, og at medlemskabet fra 1. januar 1995 indebærer et stort lovtilpasningsarbejde.

Udenrigsministeriet har fra Skatteministeriet fået oplyst, at baggrunden for, at man i Sverige fra den 1. januar 1995 forkortede afgiftsperioden for virksomheder med EU-handel, bl.a. skyldtes praktiske hensyn. Efter EU-bestemmelserne indsamles der kvartalsvis oplysninger om momsregistrerede virksomheders EU-handel. Disse oplysninger skal kunne sammenholdes med momsangivelserne, hvilket dårligt kunne lade sig gøre, såfremt afgiftsperioden var 2 måneder. Derfor har den svenske regering forkortet afgiftsperioden til 1 måned for virksomheder med EU-handel.

Den svenske regering har formentlig ikke været opmærksom på, at en særlig afgiftsperiode for virksomheder, der køber fra og sælger varer til andre EU-lande kunne være i strid med EU's konkurrenceregler. Reglerne generer jo i øvrigt såvel udenlandske som svenske virksomheder.

Efter at være blevet opmærksom på problemet er det svenske Finansdepartement nu kommet med en betænkning om nye tidspunkter for momsangivelse og -betaling. Betænkningen indeholder et lovforslag, hvorefter den generelle afgiftsperiode fastsættes til en måned, uanset

om virksomheden driver EU-handel eller ej. Forslaget skal efter betænkningen træde i kraft den 1. januar 1996.

Betænkningen er den 3. marts 1995 sendt til høring hos en række svenske myndigheder m.v.,

og svar skal være modtaget i det svenske Finansdepartement senest den 10. april 1995.

Efter det oplyste vil den svenske regering den 25. april 1995 i forbindelse med et uddybende finanslovforslag meddele, at den svenske afgiftsperiode generelt foreslås at blive på en måned fra den 1. januar 1996, bortset fra visse små virksomheder med en årlig omsætning på under 200.000 svenske kr.

Regeringen vil fortsat i sin løbende kontakt med de svenske myndigheder gøre opmærksom på betydningen af at få ligestillet momsafregningsperioden for alle svenske virksomheder, uanset om de måtte handle med andre EU-lande eller ej, med henblik på at overholde EU's konkurrenceregler.

Regeringen er ikke bekendt med, at Sverige på andre områder overtræder EU's krav om lige konkurrence.

Spm. nr. S 1338

Til udenrigsministeren (31/3 95) af:

Charlotte Antonsen (V):

»Vil ministeren straks tage affære med henblik på at stoppe konkurrenceforvridning som følge af forskellige momsafregningsperioder for henholdsvis svensk hjemmemarkedsindustri og svenske virksomheder, der handler med andre EU-lande, og er ministeren opmærksom på andre svenske overtrædelser af EU's krav om lige konkurrence?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1337.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1337).

Spm. nr. S 1291

Svar (5/4 95)

Til skatteministeren (24/3 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren foranledige, at Danmarks Statistik og Centralregisteret for Motorkøretøjer udarbejder en opgørelse over, hvor mange firmabiler der er solgt i Danmark i de seneste år opgjort på henholdsvis varebiler og personbiler, samt en fordeling af bilerne på prisniveau?«

Begrundelse

Spørgeren har ikke kendskab til, at der er lavet en opgørelse over salget af firmabiler i Danmark. Da det har været nævnt, at firmabiler måske udgør en betydelig del af salget af biler i Danmark, ønsker spørgeren med spørgsmålet at få et realistisk overblik over omfanget og fordelingen af disse biler på forskellige prisniveauer.

Skatteministeren (Carsten Koch):

I nedenstående tabeller vises bilsalget i 1992-1994 samt december 1994 til februar 1995. Danmarks Statistik oplyser, at der var en stigning i husstandenes køb af nye personbiler på 94,0 pct. fra 1993 til 1994. Antallet af nyregistreringer faldt fra 1992 til 1993 med 4,7 pct. Erhvervenes køb steg med 4,3 pct. fra 1992 til 1993 og med 26,9 pct. fra 1993 til 1994.

Når bilsalget stiger, øges husstandenes andel af det samlede salg af personbiler. I »normale« år køber husstandene ca. dobbelt så mange biler som erhvervene. Når bilsalget er større end »normalt«, køber husstandene godt 3 gange så mange biler.

Endelig ses det, at antallet af solgte varebiler var konstant i 1992-1993, mens det faldt i 1994. (Det skal dog bemærkes, at faldet i 1994 mere end opvejes af en stigning i antallet af solgte lastbiler).

Tabel I. Nyregistrerede person- og varebiler de seneste tre år.

	1992	1993	1994
Personbiler i alt ¹⁾	85.918	82.007	139.235
i husstandene	56.252	53.614	104.015
i erhvervene	25.473	26.570	33.709
Varebiler ²⁾	16.099	16.227	9.826

¹⁾ Personbiler i alt indeholder også køretøjer, hvor det er uoplyst, om ejeren er i husstandene eller i erhvervene.

²⁾ Biler med maks. 3.000 kg totalvægt.

Tabel II. Nyregistrerede person- og varebiler december-februar.

	December		Januar		Februar	
	1993	1994	1994	1995	1994	1995
Personbiler i alt ¹⁾	6.305	9.443	7.598	9.734	9.386	12.200
i husstandene	3.155	5.077	5.580	7.248	6.281	8.483
i erhvervene	2.929	4.183	1.879	2.360	2.984	3.618
Varebiler ²⁾	1.553	963	1.120	786	792	618

¹⁾ Personbiler i alt indeholder også køretøjer, hvor det er uoplyst, om ejeren er i husstandene eller i erhvervene.

²⁾ Biler med maks. 3.000 kg totalvægt.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt statistik over bilsalgets fordeling på bilpriserne,

hvor der skelnes mellem biler til erhverv og private. Den gennemsnitlige pris på nyregistrerede

biler udgør p.t. ca. 175.000 kr. inkl. moms og registreringsafgifter. Det skønnes, at prisen på nyregistrerede biler til erhverv er ca. 15 pct. højere end gennemsnitsprisen, dvs. ca. 200.000 kr.

Spm. nr. S 1351

Til socialministeren (31/3 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvordan har regeringen påtænkt at løse den opgave, som opstår, når de mange indvandrere i Danmark om nogle år melder sig som klienter i ældreomsorgen og medbringer egen kultur og eget sprog?«

Begrundelse

Ganske mange af de indvandrere og flygtninge, der opholder sig i Danmark, får aldrig lært det danske sprog. De bibeholder også deres kultur, herunder religion. Når de bliver gamle, så vil de i stigende grad efterspørge den service, vi tilbyder andre ældre.

Danske ældreinstitutioner er jo f.eks. ikke indrettet til, at mænd og kvinder skal spise hver for sig, at der skal være lokaler, hvor mænd og kvinder separat kan dyrke religion osv. Endelig er personalet ikke uddannet til at tale de mange fremmedsprog.

Spørgeren vil gerne have en grundig beskrivelse af, hvordan regeringen har påtænkt at løse disse opgaver og problemer.

Svar (10/4 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Danmark oplevede i 1960'erne og 1970'erne en større indvandring af arbejdskraft fra lande, hvor de sociale, kulturelle og religiøse forhold er anderledes end i Danmark. Denne gruppe indvandrere har opholdt sig i Danmark 25-30 år og er nu ved at blive gamle. Mange af disse indvandrere har på trods af den lange tid, de har opholdt sig i Danmark, ikke fuldt ud tilegnet sig det danske sprog og er heller ikke på anden vis integreret i dansk kultur. Det samme gælder især de ældre flygtninge, der er kommet hertil i forbindelse med familiesammenføring, og som

på trods af integrations- og sprogprogrammer ikke har opnået tilstrækkeligt kendskab til dansk sprog og kultur.

Mange indvandrere og flygtninge har en kulturel baggrund, der betyder, at de har ønsker og forventninger om, at deres børn sørger for dem, bor sammen med dem og yder pasning m.v. Der er ligeledes mange indvandrere, hvis forestillinger om alderdommen har været/er præget af et ønske om repatriering. Men de yngre generationer ønsker at forblive i Danmark og præges af dansk livsstil. Det må derfor forventes, at de langt fra i alle tilfælde vil leve op til forventningerne om at passe deres gamle forældre.

De ældre indvandrere og flygtninge vil af ovennævnte grunde ofte ikke umiddelbart kunne have glæde af samtlige de tilbud, der gives til ældre med en dansk kulturel baggrund.

Jeg finder det særdeles væsentligt, at kommunerne – der som bekendt har ansvaret for den konkrete tilrettelæggelse af tilbudene til ældre – tager højde for denne udvikling i deres planlægning. Indvandrere og flygtninge bor i spredt koncentration rundt om i kommunerne. Også flygtninge og indvandrere har indbyrdes forskellig kulturel baggrund, således at et tilbud, der eventuelt passer til en ældre flygtning fra Polen, ikke også passer til en ældre indvandrer fra Pakistan.

Bistandsloven giver fleksible rammer for udformning af en ældrepolitik, der også rummer tilbud til ældre indvandrere og flygtninge. I de nugældende bestemmelser er der således intet, der hindrer, at hjemmehjælp, omsorgstilbud, dagcentre og plejehjem udformes på en måde, der tager særlige hensyn. Der er ligeledes mulighed for efter ældreboligloven at opføre ældreboliger for personer med en særlig kulturel/religiøs baggrund. Denne mulighed er f.eks. udnyttet af Mosaik Ældreboligfond.

Jeg finder det væsentligt, at det personale, som skal tage sig af ældre indvandrere og flygtninge, har forståelse for deres baggrund. Det ville være af stor betydning, at unge med en tokulturel baggrund tog uddannelser inden for ældreområdet. Her kan kommunerne fremme udviklingen ved indtaget til social- og sundhedsuddannelserne. Jeg finder det ligeledes væsentligt, at også medarbejdere med en dansk kulturel baggrund opnår viden om forskellige kulturers holdning til alderdom og død, kulturelle madvaner, religiøse forhold, ældre familiemedlemmers stilling i familien og meget mere, således at der ved tilrettelæggelsen af tilbudene kan tages hensyn til disse forhold.

Da koncentrationen af ældre flygtninge/indvandrere med fælles kulturel baggrund er meget forskellig, vil der i nogle kommuner kun være enkelte eller ganske få ældre indvandrere/flygtninge med samme kulturelle baggrund. I disse tilfælde kunne der være tale om en opbygning af fælleskommunale tilbud.

Efter bistandslovens § 83, stk. 2, har personer, der ønsker at flytte til en anden kommune, ret til at blive optaget på venteliste til plejehjem i denne kommune, når ganske særlige forhold taler for det. De pågældende skal opfylde betingelserne for at blive optaget i plejehjem både i fraflytningskommunen og tilflytningskommunen. I Socialministeriets bekendtgørelse nr. 585 af 24. juni 1992 om optagelse i plejehjem m.v. i en anden kommune er der fastsat nærmere regler om betingelserne for at blive optaget. Efter § 1 i denne bekendtgørelse har ældre og handicappede bl.a. ret til ophold i institution i en anden kommune, såfremt flytningen skyldes et ønske om af religiøse grunde at blive optaget i plejehjem, hvis hovedformål er, at personer med samme religiøse overbevisning kan være sammen.

Det er særdeles væsentligt, at kommunerne er opmærksomme på problemet og ikke forlader sig på, at børnene tager sig af de gamle indvandrere og flygtninge, eller alternativt at de vender tilbage til hjemlandet.

Socialministeriet har bl.a. med den baggrund bedt det formidlingscenter, der specielt arbejder på ældreområdet, Formidlingscenter Nord, om i

den kommende tid at koncentrere sit virkefelt om bl.a. etniske minoriteters ældre. Formidlingscentret har i den forbindelse til opgave bl.a. at formidle indsamlede erfaringer om ældre indvandrere og flygtninge til kommuner, amter, uddannelsessteder m.v.

Spm. nr. S 1361

Til sundhedsministeren (5/4 95) af:
Mariann Fischer Boel (V):

»Vil ministeren redegøre for provenueffekten, såfremt de nuværende medicintilskudssatser på 50 og 75 pct. erstattes med en fælles sats på henholdsvis 50, 55, 60 eller 65 pct.«

Svar (12/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nedenfor er i tabelform estimeret den provenuemæssige effekt af at omlægge de nuværende tilskudssatser på henholdsvis 50 og 75 pct. til én fælles sats på 50, 55, 60 eller 65 pct. Provenuet er beregnet i 1994-tal på basis af apotekernes indberetninger til Sundhedsstyrelsen i 3. kvartal 1994.

Tabel: Provenueffekten ved en omlægning af tilskudssatserne på 50 og 75 pct. til 50, 55, 60 eller 65 pct. Beløbsstørrelserne er i mio. kr. og inkl. moms

Fælles tilskudssats	Sygesikringens besparelse	Kommunale merudgifter	Offentlig nettobesparelse	Patienternes merudgifter
50 pct.	855	130	725	725
55 pct.	615	90	525	525
60 pct.	375	55	320	320
65 pct.	135	20	115	115

Kilde: Sundhedsstyrelsens lægemiddelstatistikregister

En reduktion i sygesikringens tilskudssatser vil medføre en stigning i de kommunale udgifter til medicin efter den sociale lovgivning. Der skal derfor afsættes et beløb til kompensation af kommunernes merudgifter.

Det er skønsmæssigt antaget, at ca. 15 pct. af sygesikringens besparelse omsættes til kommunale merudgifter. Disse er vist i tabellens 3. søjle.

Det offentliges nettobesparelse, som er forskellen mellem sygesikringens besparelse og kommunernes merudgifter, vises i tabellens 4. søjle.

Det offentliges nettobesparelse modsvarer af en tilsvarende merudgift for patienterne, hvilket er markeret i tabellens 5. søjle.

Spm. nr. S 1228

Til sundhedsministeren (20/3 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvor mange ekstra henvendelser har de praktiserende læger fået i dagtimerne, efter man har indført den nye vagtlægeordning?«

Begrundelse

Alt tyder på, at mange borgere, der føler sig dårlige i dagtimerne, nødig vil gå en nat i møde og derfor henvender sig i dagtimerne for eventuelt ikke at skulle få problemer i nattetimerne. Disse henvendelser har spørgeren fået adskillige gange og vil derfor gerne have belyst, hvordan man i ministeriet ser på denne udvikling.

Svar (28/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Antallet af grundydelse (konsultation, telefonkonsultation og besøg) hos alment praktiserende læge i dagtiden var i 1990 23.540.103. I 1994 var antallet steget til 26.135.279, svarende til en stigning på 11 pct.

Der foreligger ikke oplysninger, der gør det muligt at belyse, om og i hvilket omfang omlægningen af lægevagten har ført til stigning i antal henvendelser til de alment praktiserende læger i dagtiden.

Til belysning af baggrunden for den beskrevne udvikling i antallet af ydelser kan der oplyses følgende:

Den nugældende vagtordning blev indført pr. 1. januar 1992. Omlægningen betød dels en forbedret betjening af borgerne, idet patienterne – i modsætning til tidligere – nu altid kommer i kontakt med en læge, når de ringer til lægevagten. Herudover har omlægningen medført en betydelig, tilsigtet reduktion i lægernes arbejdsbyrde gennem reduktion af deres vagtbyrde. Endelig har omlægningen resulteret i en besparelse for amterne som følge af en omlægning af ydelserne fra en række af de dyre sygebesøg over mod de billigere konsultationer og telefonkonsultationer.

Det blev med omlægningen forudsat, at antallet af henvendelser til vagtlægen ikke ville ændre sig set i forhold til 1990-niveauet. Der har i forhold til 1990 været svingninger i det årlige

antal henvendelser især som følge af et fald det første år af den nye ordning, hvorefter niveauet for antal henvendelser nu er nogenlunde det samme som i 1990.

Der har i den samme periode været en konstant stigning i antallet af henvendelser i dagtiden, dog undtaget 1993, hvor der var et mindre fald. Der var altså også en stigning i antallet af henvendelser i dagtiden fra 1990 til 1991, dvs. før den nye vagtlægeordning trådte i kraft. Som bekendt skyldes en del af stigningen fra 1991 til 1992, at der i forbindelse med indførelsen af den nugældende overenskomst pr. 1. oktober 1991 var en række tilfælde af misforståelse eller misbrug af overenskomstens honorarbestemmelser.

Der er således en lang række forhold, der har øvet indflydelse på henvendelsesmønsteret til de alment praktiserende læger i dagtiden og i vagttiden de senere år, og det er meget vanskeligt at finde præcise og entydige sammenhænge mellem de enkelte udsving.

Ser man på ændringerne i antallet af henvendelser i dagtiden i forhold til antal henvendelser i vagttiden, synes der ikke at være nogen entydig sammenhæng, således at et stigende antal henvendelser i dagtiden hænger sammen med et tilsvarende faldende antal henvendelser i vagttiden.

Det kan i øvrigt ikke betragtes som en uhenigtsmæssig tendens, hvis befolkningen i stigende omfang søger læge i dagtiden i stedet for i vagttiden. Det betyder dels, at patienten bliver behandlet af egen læge, og dels at udgifterne bliver færre.

Spm. nr. S 1354

Til skatteministeren (4/4 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil ministeren kommentere konklusionerne i cand.polit. Filip Sundrams eksamensopgaver som gengivet i Økonomisk Ugebrev af 3. april 1995 om, at sort arbejde er positivt for samfundsøkonomien, og vil ministeren på den baggrund nedtone sin jagt på udøvere af sort arbejde?«

Begrundelse

Konklusionerne i cand.polit. Filip Sundrams eksamensopgave, som de er gengivet i Økonomisk Ugebrev af 3. april 1995, underbygger efter spørgerens opfattelse antagelsen af, at det er helt usagligt, at regeringen bruger store ressourcer på at jage udøvere af sort arbejde.

Spørgeren er af den opfattelse, at danskerne generelt er et lovlydigt folk, som ikke har en dårligere moral end andre landes borgere, og at årsagen til omfanget af det sorte arbejde derfor ikke skal findes her. Derimod finder spørgeren, at det hovedsagelig er skattetrykkets ekstremt høje niveau, der gør det attraktivt at lave sort arbejde.

Endelig er det spørgerens opfattelse, at den sorte økonomi på mange måder medvirker positivt til samfundsøkonomien, hvorfor spørgeren ønsker ministerens holdning til konklusionerne i ovennævnte eksamensopgave, som netop når frem til, at den sorte økonomi er positiv for samfundsøkonomien.

Svar (12/4 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Konklusionen i stud.polit. Filip Sundrams afsluttende (endnu ikke bedømte) opgave på polit.-studiet er ikke så knivskarp, som man kan forvente af referaterne i medierne. Sundram skriver, at der er noget, der »tyder på, at den sorte økonomi bidrager positivt til væksten i den officielle økonomi. Koefficienten er dog kun lige signifikant på et 5 pct.-niveau.« Den sidste del omhandler den statistiske holdbarhed af konklusionen, som ikke er imponerende. Derfor fortsætter Sundram da også selv med at skrive, at »det ikke kan afvises, at den sorte økonomi har allokeringsmæssige effekter, der bevirker, at arbejde, der ellers ikke ville være blevet udført på grund af forvriddingerne som følge af de høje skatter og afgifter, bliver udført.« Sundram har således ikke bevist, at sort arbejde er positivt for samfundsøkonomien – blot er det heller ikke modbevist.

Der er ikke i Sundrams opgave grundlag for at nedtone kontrollen med sort arbejde og skatteunddragelse. Jeg vil gerne slå fast, at regeringen ikke tolererer skatte- og afgiftsunddragelser, sort arbejde eller bedrageri med overførselsindkomster. Regeringen sikrer, at den nødvendige lovhjemmel er til stede – og sikrer lov-

givningens gennemslagskraft med kontrolressourcer på rette sted.

Det skyldes holdningen om, at enhver skal yde sit bidrag til samfundshusholdningen, og at den, som betaler sin skat, også har krav på, at andre betaler deres skat.

Værst finder jeg den form for sort arbejde, som er organiseret og foregår i ublu konkurrence med erhvervslivet. Det gælder f.eks. rengøringsmafiaen, som nogle steder synes at have overtaget et helt marked – nemlig restaurations- og hotelområdet. Her er der tale om folk, som helt savner forståelse for de gensidige forpligtelser, som vores samfund indebærer.

Jeg ser ingen grund til i almindelighed at nedtone kontrolindsatsen, og jeg ser ingen grund til ikke forsat at prioritere indsatsen mod den organiserede svindel højest.

Spm. nr. S 1315

Til justitsministeren (30/3 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvornår han har indført den praksis, at erklæret farlige fanger placeres i åbne fængsler?«

Begrundelse

Ministeren har i DR TV den 29. marts d.å. erkendt, at den firedobbelte politimorder Palle Sørensen stadig er farlig. Alligevel har ministeren nu beordret, at han overføres til åbent fængsel.

Svar (7/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Den 29. marts 1995 traf jeg bestemmelse om, at Palle Sørensen skulle overføres til fortsat afsoning i åben anstalt i Statsfængslet ved Sdr. Omme. Jeg har samtidig besluttet, at Palle Sørensen efter at have opholdt sig et års tid i åben anstalt skal undergives en ny mentalundersøgelse.

Min beslutning om denne lempelse i hans afsoningsforhold blev truffet, efter at Folketingets Ombudsmand i sin udtalelse af 16. marts 1995 har henstillet, at der blev iværksat lempel-

ser i Palle Sørensens afsoningsforhold efter en plan, der gør det muligt ved stedse mere og mere vidtgående friheder til Palle Sørensen at tilvejebringe eventuelle nye præmisser for en fremtidig vurdering af spørgsmålet om benådning. Folketingets Ombudsmand har i den forbindelse lagt vægt på, at Retslægerådet i udtalelsen af 4. august 1993 har fundet, at en bedømmelse af Palle Sørensens eventuelle farlighed forudsætter, at der sker ændringer af hans afsoningsforhold i form af øgede friheder.

Efter min opfattelse kan der ikke antages at være fare for, at Palle Sørensen nu vil forsøge at undvige fra Statsfængslet ved Sdr. Omme, og det er ikke hensigten, at Palle Sørensen skal have tilladelse til uledsaget udgang fra fængslet.

Spm. nr. S 1339

Til udenrigsministeren (31/3 95) af:

Ole Donner (FP):

»Findes der aftaler eller begrænsninger i EU-regi, der forhindrer Trafikministeriet i at tillade danske busselskaber at køre med busser på over 12 m (18 m for ledbusser) i Danmark?«

Begrundelse

Det er ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 27. marts 1995 et stort problem for danske busselskaber, at en række lande i EU og det øvrige Europa tillader deres busselskaber at køre med busser på over 12 m i længden, mens danske selskaber ikke kan få lov for det danske Trafikministerium.

Svar (10/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der henvises til nedenstående besvarelse fra Trafikministeriet:

»Ifølge Trafikministeriet findes der ikke internationale aftaler eller EU-begrænsninger, der stiller sig hindrende i vejen for i Danmark at tillade national kørsel med busser længere end 12 m (18 m for ledbusser).

Rådets direktiv 85/3/EØF om største tilladte vægt og dimensioner for vej køretøjer på over 3,5 t i brug i Fællesskabet fastsætter længden af

busser til 12 m (18 m for ledbusser), men direktivet tillader udtrykkelig, at medlemsstaterne nationalt fastsætter højere grænseværdier med hensyn til dimensionerne.

Trafikministeriet kan i øvrigt henvise til trafikministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1340 om samme emne.«

Spm. nr. S 1340

Til trafikministeren (31/3 95) af:

Ole Donner (FP):

»Vil regeringen tage initiativ til at ensarte reglerne for kørsel med busser, så det tillades danske busselskaber at køre med busser på over 12 m i længden (18 m for ledbusser) i Danmark?«

Begrundelse

Det er ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 27. marts 1995 et stort problem for danske busselskaber, at en række lande i Europa og i EU tillader deres busselskaber at køre med busser på over 12 m i længden, mens danske selskaber ikke kan få lov for det danske Trafikministerium.

Tilmed betyder den formindskede grænsekontrol, at de udenlandske busser også kører i Danmark.

Det er på den baggrund nødvendigt, at reglerne ensortes – helst således, at konkurrencen gives fri, så der gives dispensation til, at også danske busselskaber kan køre med de 15 m lange dobbeltdækkerbusser.

Denne liberalisering vil medføre, at det ikke kan betale sig for danske rejsebureauer at reservere sæder i de udenlandske busser, og at busimportørerne vil kunne sælge de store busser i Danmark. Hermed kan Danmark vinde tabte markedsandele og arbejdspladser tilbage.

Svar (7/4 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Ifølge artiklen i Jyllands-Posten den 27. marts 1995 er det et stort problem for danske busvognmænd, at en række lande i Europa har regler, der tillader kørsel med busser, der er mere end 12 m lange, da den sporadiske grænsekön-

trol ved den danske grænse bevirker, at disse lange busser også kører i Danmark.

Indledningsvis kan jeg oplyse, at udenlandske køretøjer, der kører ind i Danmark, skal overholde de danske regler for køretøjers dimensioner, herunder længden.

Jeg er da også bekendt med, at udenlandske 15 m-busser er blevet standset af politiet i forbindelse med kørsel i Danmark.

I et tidligere svar på spørgsmål om samme emne har jeg tilkendegivet, at jeg finder det vigtigt, at der på EU-plan opnås enighed om fælles regler for køretøjers dimensioner. Derved opnås også lige konkurrencevilkår.

Det kan i den forbindelse oplyses, at der er flere direktivforslag under behandling i EU om vægt og dimensioner for køretøjer, men der er endnu ikke opnået enighed om, hvorledes de kommende regler skal være udformet. Da det på nuværende tidspunkt ikke ser ud til, at der i den nærmeste fremtid vil ske afgørende fremskridt i forhandlingerne på EU-plan, finder jeg det hensigtsmæssigt på ny at overveje regeringens holdning til spørgsmålet om en revision af de danske regler.

Til brug for disse overvejelser er det nødvendigt – af hensyn til konkurrencevilkårene og af hensyn til vurderingen af muligheden for at opnå enighed i EU – at vide, hvorledes dimensionsreglerne for busser i de andre EU-lande er. Da det er flere år siden, der sidst her er gjort status over EU-landenes dimensionsregler for busser, og da EU netop er blevet udvidet med blandt andet 2 nordiske lande, har jeg derfor anmodet Færdselsstyrelsen om at indhente de nødvendige oplysninger.

Når disse informationer er indsamlet sammen med eventuelle videnskabelige oplysninger om den færdselssikkerhedsmæssige effekt af indførelse af disse lange busser, vil regeringen genoverveje, hvorvidt der er grundlag for at revidere de danske regler.

Spm. nr. S 1252

Til sundhedsministeren (22/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvordan vil ministeren forklare den stigende anvendelse af tvangsmedicinering, tvangsfiksering og beroligende sprøjter på de psykiatriske afdelinger?«

Svar (4/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har forelagt spørgsmålet til udtalelse i Sundhedsstyrelsen, der har oplyst følgende:

»En præcis klarlægning af årsagen til den påviste stigning forudsætter en tilbundsgående analyse med inddragelse af en række faktorer, der kan tænkes at have virkning på omfanget af den registrerede tvangsanvendelse.

Sundhedsstyrelsen er ikke i besiddelse af en sådan undersøgelse eller analyser, der kan belyse de præcise årsager til stigningerne i tallene.

Antallet af tvangsforanstaltninger er imidlertid generelt afhængig af pladsforhold, retspraksis og patienternes accept af det psykiatriske behandlingstilbud, og disse forhold kan have ændret sig i de senere år.

Det kan endvidere ikke udelukkes, at de psykiatriske afdelinger i en tilpasningsperiode umiddelbart efter psykiatrilovens ikrafttræden, det vil sige i løbet af 1990, stod usikre over for, hvorledes tvangsregistreringen skulle finde sted i praksis, hvilket har afspejlet sig i omfanget af registreret anvendelse af tvang i 1990 i forhold til de senere år.

Sundhedsstyrelsens statistikker kan i øvrigt være behæftet med en vis usikkerhed blandt andet grundet divergens mellem den anvendte registreringspraksis på afdelingerne såvel fra afdeling til afdeling som i, hvordan den enkelte afdeling i løbet af en årrække har administreret registreringen af tvangsanvendelsen.«

Jeg kan henholde mig hertil, idet jeg skal tilføje, at den psykiatrilovsundersøgelse, Justitsministeriet har iværksat, blandt andet vil belyse, om det nuværende registreringssystem bør og kan gøres mere hensigtsmæssigt, for at man kan udnytte de registrerede oplysninger bedre med henblik på at forebygge og mindske anvendelse af tvang mest muligt. Det drejer sig bl.a. om mulighederne for at skaffe oplysning om, hvorvidt den fra gang til gang registrerede tvangsanvendelse vedrører enkelte eller mange patienter.

På denne baggrund ser jeg mig ikke i stand til yderligere at forklare de fremlagte tal for stigende anvendelse af tvangsindgreb, før vi har en større klarhed over, om de tal, der er blevet fremlagt, giver et realistisk billede af tvangsanvendelsen.

Jeg forventer, at vi får den fornødne klarhed, når den af Justitsministeriet iværksatte psykiatrilovsundersøgelses hovedresultater foreligger i løbet af foråret 1996.

Spm. nr. S 1253

Til sundhedsministeren (22/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for indlæggelsestidene på de psykiatriske afdelinger og for, hvordan indlæggelsesperiodens længde har udviklet sig gennem de sidste 10 år?«

Svar (29/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Institut for Psykiatrisk Grundforskning ved Psykiatrisk Hospital i Århus har foretaget følgende beregning af de psykiatriske patienters gennemsnitlige indlæggelsestid i perioden 1985-1994:

Tabel 1: Gennemsnitlig indlæggelsestid for psykiatriske patienter

År	Indlæggelsestid
1985	2,20 måneder
1986	2,24 måneder
1987	2,62 måneder
1988	2,06 måneder
1989	2,13 måneder
1990	2,11 måneder
1991	2,21 måneder
1992	1,81 måneder
1993	1,73 måneder
1994	1,76 måneder

Bag tallene for den gennemsnitlige indlæggelsestid ligger en meget betydelig variation i de psykiatriske patienters indlæggelsestid. Tallene dækker samtidig over, at et stort antal patienter har en meget lang indlæggelsestid. Institut for Psykiatrisk Grundforskning understreger i øvrigt, at tallene er behæftet med stor usikkerhed.

En anden måde at belyse indlæggelsestiden på fremgår af tabel 2, hvor antallet af indlagte i psykiatrien på en tilfældig dag i januar måned er opgjort for årene 1986-1993. Tallene er hentet fra Sundhedsstyrelsens publikation »Virksomheden ved sygehuse«. Tabellen viser antallet af patienter med en indlæggelsesvarighed på henholdsvis 0-89 dage, 90-365 dage og mere end 365 dage. Der foreligger ingen opgørelser fra 1984 og 1985.

Tabel 2: Antal indlagte patienter fordelt efter indlæggelsesvarighed

	0-89 dage	90-365 dage	Over 365 dage	Patienter i alt
1986	1882	1665	4203	7750
1987	1713	1476	1920	5129
1988	1766	1439	1671	4876
1989	1655	1437	1507	4599
1990	1668	1323	1319	4310
1991	1641	1340	1089	4070
1992	1761	1198	887	3846
1993	1719	1242	852	3810

Spm. nr. S 1254

Til sundhedsministeren (22/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren fremsende en oversigt over belægningsprocenten på landets psykiatriske afdelinger for de sidste 5 år?«

Svar (29/3 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Ifølge Sundhedsstyrelsens årlige publikation »Virksomheden ved sygehuse« har belægningsprocenterne på de somatiske sygehuses psykiatriske afdelinger og på de psykiatriske sygehuse i perioden 1990-93 udviklet sig således:

Tabel: Belægningsprocenter i psykiatrien

År	Psykiatriske afd. på somatiske sygehuse	Psykiatriske sygehuse
1990	81	88
1991	86	85
1992	92	89
1993	95	91

Der er ikke anført tal fra 1989, idet disse tal ikke er umiddelbart sammenlignelige med de øvrige. Der findes endnu ikke en opgørelse af belægningsprocenterne for 1994.

Spm. nr. S 1255

Til sundhedsministeren (22/3 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvor mange sager har Retslægerådet behandlet inden for de sidste 5 år, og i hvor mange tilfælde har patienten fået medhold?«

Svar (4/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at jeg har forstået spørgsmålet således, at det vedrører behandlingen af sager vedrørende tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse og tvangsbehandling af psykiatriske patienter.

Jeg har forelagt spørgsmålet til udtalelse i Justitsministeriet, hvorunder Retslægerådet hører. Justitsministeriet har oplyst følgende:

»Klager over afgørelser om tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse efter lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien (psykiatriloven) indbringes direkte for domstolene i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a uden nogen forudgående administrativ klagebehandling.

Justitsministeriet har ikke noget generelt overblik over, i hvilket omfang domstolene har ændret afgørelser om tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse.

! Klager over tvangsbehandling, tvangsfiksering, fysisk magtanvendelse og beskyttelsesfiksering behandles af de i psykiatrilovens § 35

nævnte lokale patientklagenævn med rekurs til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

Retslægerådet har over for Justitsministeriet oplyst, at rådet kun har fået forelagt ganske få sager vedrørende tvangsbehandling til udtalelse.«

Retslægerådet har derudover på Justitsministeriets foranledning givet følgende udtalelse:

»Det kan oplyses, at rådet inden for de sidste 5 år har behandlet følgende antal sager vedrørende tvangsindlæggelser/tvangstilbageholdelser:

1990:	127
1991:	198
1992:	220
1993:	251
1994:	213

Endelig kan det oplyses, at det følger af lov nr. 60 af 25. marts 1961 om Retslægerådet, at rådets opgave er at afgive lægevidenskabelige og farmaceutiske skøn til offentlige myndigheder i sager om enkeltpersoners retsforhold. Det ligger således uden for rådets område at besvare spørgsmålet om, i hvor mange tilfælde patienten har fået medhold, idet rådet ikke træffer afgørelser i sagerne.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 1286

Til trafikministeren (24/3 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvor lang er den aktuelle transporttid for henholdsvis passagerer og jernbanegods fra København til Berlin via Gedser-Warnemünde, og hvor lang bliver transporttiden via Hamborg under de aktuelle forhold, idet svaret bedes opdelt i togtøretid, i ranger-/omstigningstid og i sejltid?«

Svar (10/4 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Der er ikke i dag godsforbindelse mellem København og Berlin via Gedser-Warnemünde, men det kan oplyses, at omlægningen af trafikken over Hamborg betød en forkortelse af den reelle transporttid mellem København og Berlin samt eksempelvis Warszawa, Prag, Dresden og Leipzig med mindst 1 døgn.

Denne forkortelse skyldes særlig en intern tysk opprioritering af godstogsforbindelsen ud af Hamborg.

Angående rejsetiden for persontrafikken mellem København og Berlin har DSB oplyst følgende:

Det direkte dagtog København-Berlin har i dag en samlet rejsetid på 7 timer og 46 minutter fordelt med 4 timer og 52 minutters køretid, 1 time og 55 minutters sejlid og 15 henholdsvis 44 minutters terminaltid i Gedser henholdsvis Warnemünde.

Det direkte dagtog Berlin-København anvender i dag 8 timer og 4 minutter, fordelt med 5 timer og 9 minutters køretid, 2 timers sejlid og 15 henholdsvis 40 minutters terminaltid i Warnemünde henholdsvis Gedser.

De direkte nattoget anvender i dag 8½ til 9 timer, og forbindelsen mellem København og Berlin med regionaltoget og skift ved færgerne varer ligeledes 8½ til 9 timer afhængig af rejseretning.

Rejsetiden til Berlin efter omlægningen over Hamborg forventes i vinterkøreplanen, der får gyldighed fra september 1995, at variere mellem 8 timer og 30 minutter og 8 timer og 40 minutter i retning mod Berlin og 7 timer og 59 minutter og 8 timer og 20 minutter i retning mod København. Der vil være ca. 25 minutters ventetid i Hamborg, og terminaltidene i Rødby og Puttgarden vil være 10 til 15 minutter hvert sted. Sejliden er ca. 1 time.

Som tidligere oplyst medfører omlægningen af trafikken umiddelbart en længere rejsetid mellem København og Berlin, men rejsetiden vil blive reduceret fra sommeren 1996 med ½ time.

Spm. nr. S 1347

Til justitsministeren (31/3 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvad er årsagen til, at uniforms- og civilklædte politifolk videofilmede de 150 tillidsrepræsentanter fra Esbjergs arbejdspladser, der fredsommeligt var mødt på Esbjerg Højskole tirsdag den 28. marts 1995 for at drøfte buskonflikten og politiets aktion med bidske hunde den 27. marts 1995?«

Begrundelse

Det er Enhedslistens holdning, at demokrati forudsætter, at befolkningen eller grupper af befolkningen kan mødes for at drøfte politiske og fagpolitiske såvel som alle andre forhold, uden at der sker overvågning fra den udøvende magt. Af Det Fri Aktuelt for den 29. marts 1995 fremgår det, at de 150 tillidsrepræsentanter blev filmet under mødet. Det fremgår også af artiklen, at blokadevagter og strejkevagter også bliver skygget og filmet.

Overvågningen af helt fredsommelige tillidsrepræsentanters møder forekommer helt i strid med det grundlag, som et demokrati bygger på.

Svar (7/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra politimesteren i Esbjerg, der har oplyst, at »der som følge af en buskonflikt i Esbjerg (har) været foretaget fysiske blokader af henholdsvis Ri-Bus A/S' kontor og garageanlæg og af rutebilstationen i Esbjerg. I forbindelse med politiets indsats den 27. marts 1995 mod blokaden ved rutebilstationen bestemte jeg, at indsatsen skulle optages på video. Formålet hermed var at sikre bevis i tilfælde af eventuelle straffesager mod demonstrerende samt at kunne dokumentere forløbet for at kunne imødegå eventuel kritik af politiets handlemåde i forbindelse med demonstrationen.

Efter at blokaden på rutebilstationen var brudt den 27. marts 1995 ved middagstid, opstod der i løbet af eftermiddagen flere episoder, hvor aktionerende generede rutebilernes kørsel ved at træde ud på kørebanen foran rutebiler og dermed forhindre dem i at køre videre, indtil politiet kom til stede. I et enkelt tilfælde skaffede en demonstrerende sig adgang til bussen og fjernede nøglen, således at bussen måtte transporteres væk af Falck. I andre tilfælde blev rutebilchaufførerne udsat for tilråb, ligesom de aktionerende slog på busserne med hænderne.

På grund af disse optrin begyndte politiet systematisk at patruljere på ruterne, ligesom de demonstrerende, der færdedes og forsamledes i byen, så vidt muligt blev holdt under observation.

Formålet hermed var at skaffe sig den størst mulige viden om de aktionerendes aktiviteter,

med henblik på at være i stand til at forhindre eller så tidligt som muligt gribe ind over for eventuelle yderligere ulovlige aktiviteter af den foran beskrevne art (ulovlige blokader, forstyrrelse af færdselen og lignende).

Da det på grund af erfaringerne fra den 27. marts 1995 kunne forventes, at der i de følgende dage fortsat kunne forekomme tilsvarende ulovlige aktiviteter, blev det besluttet at observere i nærheden af Esbjerg Højskole i anledning af et møde, der var annonceret til at finde sted den 28. marts 1995 om formiddagen. Formålet hermed var at danne sig et indtryk af antallet af deltagere og disses færden efter mødet. I forbindelse hermed foretog en enkelt civilklædt polititjenestemand nogle ganske korte videooptagelser af mødedeltagerne, mens de befandt sig uden for højskolen på et frit tilgængeligt sted. Optagelserne, der skete i en afstand af ca. 100-150 m, består af 2 sekvenser på henholdsvis 10 og 14 sekunder. Sekvenserne viser mødedeltagere på vej til og på vej fra mødet. På grund af den store afstand er det ikke muligt at genkende enkeltpersoner på optagelserne, der alene fandt sted som led i den observation, der skete med det ovenfor anførte formål.

Da optagelserne har vist sig at være uden politimæssig betydning, idet observation med det blotte øje viste sig tilstrækkelig til at opnå formålet, er optagelserne nu slettet.

Da jeg endvidere finder, at optagelser af den omhandlede karakter er uden afgørende politimæssig interesse, har jeg besluttet, at der fremover ikke skal finde optagelser sted i tilsvarende situationer.«

Justitsministeriet kan tilslutte sig det af politimesteren anførte om den omtalte videooptagelse, herunder at der ikke fremover bør finde videooptagelser sted i tilsvarende situationer.

Justitsministeriet kan i øvrigt oplyse, at Strafferetsplejeudvalget for tiden bl.a. behandler spørgsmålet om politiets iagttagelse af personer (observation), herunder ved hjælp af fotografisk udstyr.

Spm. nr. S 1348

Til justitsministeren (31/3 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Fra hvilken afdeling kommer de politifolk, der i Esbjerg videofilmede fredsommeligt forsamlede tillidsrepræsentanter?«

Begrundelse

Enhedslisten er foruroliget over en udvikling, hvor politibetjente uden at tilkendegive, hvilken afdeling de kommer fra, uden videre filmer fredsdeligt forsamlede mødedeltagere.

Det fremgår ikke klart af artiklen i Det Fri Aktuelt, hvorvidt de filmende politibetjente er lokale betjente, urobetjente eller betjente fra Politiets Efterretningstjeneste.

Svar (7/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra politimesteren i Esbjerg, som har oplyst følgende:

»Som det er fremgået af min udtalelse til spørgsmål nr. S 1347, var der alene én polititjenestemand, der videofilmede. Pågældende var i civil og tjenestegørende ved Ordenspolitiet i Esbjerg.«

Spm. nr. S 1349

Til justitsministeren (31/3 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»På hvilket lovgrundlag kan politiet filme klart ikkekriminelle mødedeltagere?«

Begrundelse

Enhedslisten er helt uforstående over for, at politiet tilsyneladende uden videre kan troppe op til møder og filme mødedeltagerne uden i øvrigt at forklare sig.

Svar (7/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra politimesteren i Esbjerg, som har oplyst følgende:

»Spørgsmålet om politiets adgang til at iagttage personer, som befinder sig på frit tilgængelige steder med eller uden anvendelse af apparater, er ikke udtrykkelig reguleret i retsplejeloven eller i administrativt fastsatte regler. Der er

således intet forbud herimod, men heller ingen bestemmelser, der direkte regulerer forholdet.

Adgangen til i konkrete situationer at foretage observationer, herunder med anvendelse af videokameraer eller andre apparater, må derfor efter min vurdering findes i retsplejelovens § 108, i det omfang det skønnes nødvendigt og hensigtsmæssigt for at kunne løse politiets opgaver i henhold til samme bestemmelse.«

Justitsministeriet kan henholde sig til det af politimesteren anførte og kan supplerende oplyse, at Strafferetsplejeudvalget for tiden bl.a. behandler spørgsmålet om politiets iagttagelse af personer (observation), herunder ved hjælp af fotografisk udstyr.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1347 fra spørgeren.

Det kan efter min opfattelse ikke på baggrund heraf med rimelighed konkluderes, at det herefter »er blevet praksis, at politiet blander sig i og filmer faglig mødeaktivitet.«

Spm. nr. S 1344

Til skatteministeren (31/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren øjeblikkelig tage initiativ til at fritage brugerforeninger for at betale registreringsafgift af busser, der bruges til kørsel i forbindelse med pleje- og ældrecentre, eventuelt gennem en generel dispensation?«

Begrundelse

Brugerne af plejecentret i Vonsild og andre brugerforeninger skal fremover efter afgørelse fra skattemyndighederne betale registreringsafgift af busser, når der står en brugerforening bag. Der henvises til Kolding Ugeavis den 29. marts 1995.

Spm. nr. S 1350

Til justitsministeren (31/3 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Siden hvornår er det blevet praksis, at politiet blander sig i og filmer faglig mødeaktivitet?«

Begrundelse

Enhedslisten frygter en udvikling, hvor den faglige aktivitet hæmmes, fordi politiet i uniform eller i civil overvåger fredsommeligt forsamlede aktive.

Svar (7/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra politimesteren i Esbjerg, som har udtalt følgende:

»Som det fremgår af min udtalelse til spørgsmål nr. S 1347, har politiet den 28. marts 1995 om formiddagen ved en enkeltstående lejlighed som led i en observation med et helt konkret formål optaget 2 ganske kortvarige sekvenser visende deltagere på vej til og fra et møde. Optagelserne blev taget, mens de pågældende befandt sig på et frit tilgængeligt område. Optagelserne, der har vist sig uden politimæssig betydning, er slettet.

Svar (11/4 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter registreringsafgiftslovens § 5 a betales der 60 pct. – dog intet af de første 6.100 kr. – i afgift af private busser. Fritaget for afgiften er dog – ud over busser, der anvendes erhvervmæssigt – også enkelte kategorier af busser opregnet i lovens § 2, stk. 1, nr. 6. Således er efter punkt a busser fritaget på betingelse af, at de tilhører plejehjem eller lignende institutioner og anvendes til befordring af egne patienter.

Jeg finder lovens krav om, at bussen skal tilhøre institutionen, hensigtsmæssigt af både administrative og kontrolmæssige grunde og finder derfor ikke, at der på det foreliggende grundlag umiddelbart kan være tale om hverken et lovinitiativ eller en generel dispensation. Jeg kan dog samtidig oplyse, at det på sigt vil blive overvejet, om den pågældende bestemmelse bør ændres for at svare bedre til den udvikling, der de senere år er sket på ældreområdet. I den forbindelse vil jeg godt overveje, om busser ejet af brugerforeninger eventuelt kan sidestilles med busser ejet af institutioner. Sam-

tidig vil jeg dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at der på dette felt kan være erhvervs-mæssige interesser, der taler mod udvidelser i forhold til de gældende regler.

Jeg er ikke bekendt med tilfældet, der ligger til grund for den medsendte avisartikel, men vil gerne tilføje, at Told- og Skattestyrelsen har oplyst, at der ikke dispenseres fra kravet om, at bussen skal tilhøre institutionen.

Spm. nr. S 1175

Til indenrigsministeren (15/3 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at forkorte sagsbehandlingstiden vedrørende ansøgninger fra forskere, kunstnere m.v., der søger midlertidig opholdstilladelse i Danmark, og hvordan stemmer den lange sagsbehandlingstid med ministerens bestandige forsikringer om, at sagsbehandlingstiden løbende er nedsat?«

Begrundelse

Det er af pressen fremgået, at sagsbehandlingstiden var 5 måneder for en ungarsk statsborger, der allerede havde fået ansættelse som forsker ved et dansk forskningscenter, Embryoteknologisk Center.

Det virker helt urimeligt og meget lidt hensigtsmæssigt, at forskere og andre, der kan tilføre Danmark ny viden, afskrækkes fra at søge stillinger i Danmark på grund af lange sagsbehandlingstider i Direktoratet for Udlændinge.

Svar (11/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge, der har oplyst følgende:

»Direktoratets sagsbehandlingstid i sager, hvori der ansøges om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, andrager for tiden 3-5 måneder, hvilket direktoratet har underrettet de danske repræsentationer i udlandet om, således at disse er i stand til at formidle denne oplysning videre til den enkelte ansøger.

Direktoratets sagsbehandlingstid skal ses i lyset af det store antal sager, som direktoratet modtager til behandling, sammenholdt med, at det i en større del af sagerne er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger og dokumentation, før en afgørelse i sagen kan træffes.

Direktoratet skal i den anledning bemærke, at direktoratet i 1993 behandlede 13.248 1. gangs-ansøgninger og 13.891 ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9, stk. 2, nr. 1, 3, og 4. I 1994 var de tilsvarende tal 16.752 1. gangs-ansøgninger og 14.029 ansøgninger om forlængelse. I disse tal er ikke medregnet behandlede ansøgninger om opholdsbevis efter EF-bekendtgørelsens regler.

For så vidt angår studerende og forskere, bestræber direktoratet sig på at behandle ansøgninger fra sådanne personer så hurtigt som muligt, og med henblik herpå er der aftalt procedurer med visse uddannelsesinstitutioner.

Direktoratet overvejer for øjeblikket i samarbejde med Rektorkollegiet, hvorledes der kan etableres procedurer, som kan sikre en hurtigere og smidigere sagsbehandling af ansøgninger om opholdstilladelse til studerende og gæsteforskere. En arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter fra institutioner underlagt Rektorkollegiet, Rektorkollegiets sekretariat og Direktoratet for Udlændinge vil tilstræbe at etablere sådanne procedurer i den nærmeste fremtid, således at proceduren kan få effekt fra og med starten af det kommende akademiske år.«

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Direktoratet for Udlændinge oplyste.

Spm. nr. S 1320

Til miljø- og energiministeren (29/3 95) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Kan ministeren bekræfte, at der i forbindelse med indførelse af habitatsdirektivet (om beskyttelse af fauna m.v.) ikke vil ske indskrænkninger i produktionsmuligheder og produktionsomfang for de erhverv, herunder landbrug, der bliver berørt af direktivet, og kan ministeren i modsat fald bekræfte, at der er tale om en erstatningspligtig rådighedsindskrænkning?«

Begrundelse

Udpegningen af de mange beskyttelsesområder for fugle, grundvand, vandløb, kyster og senest fauna giver anledning til stigende bekymring hos de erhvervsdrivende og andre, der berøres. Der må skabes klarhed over, om der bliver tale om en indskrænkning i eksisterende muligheder. Det ønske har både ejendommenes ejere, men også i stigende grad kreditforeningerne. Der må endvidere skabes klarhed over, hvilke økonomiske konsekvenser det får for produktion, belåningsmuligheder osv., ligesom det må opklares, om der kan forventes yderligere pålæg. Det må endelig belyses, hvorledes reglerne forholder sig til grundlovens erstatningsregler og de almindelige bestemmelser i et retssamfund, herunder hvorfor man ikke bruger en regulær fredningsbestemmelse.

Svar (5/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Skov- og Naturstyrelsen har udarbejdet et forslag til udpegning af 175 EF-habitatområder, der for tiden er udsendt til høring hos en lang række erhvervs- og interesseorganisationer, samtlige amtskommuner, berørte kommuner og ministerier m.v. På baggrund af høringen og de efterfølgende forhandlinger vil der blive foretaget en endelig udpegning og præcis afgrænsning af områderne.

Udgangspunktet for styrelsens forslag har været i videst muligt omfang ikke at medtage intensivt dyrkede landbrugsarealer. Dette vil også være målet i forbindelse med den endelige afgrænsning af områderne.

Endvidere er de foreslåede områder i vidt omfang allerede undergivet en særlig form for regulering eller beskyttelse især som EF-fuglebeskyttelsesområder, fredede områder eller i kraft af naturbeskyttelseslovens generelle bestemmelser om beskyttelse af naturtyper.

Udpegning af et areal som EF-habitatområde medfører som udgangspunkt ikke andre indskrænkninger i de berørte erhvervs produktionsmuligheder og produktionsomfang, end hvad der følger af lovgivningens almindelige regler. Hvis der i særlige tilfælde skønnes at være behov for yderligere beskyttelse af et

område i form af en speciel regulering af de eksisterende produktionsmuligheder, f. eks. for at fastholde løvtræsbevoksning på et skovareal, kan det derfor kun ske efter de regler, der gælder for pålæg af rådighedsindsænkninger. Der kan i disse ret få tilfælde blive tale om efterfølgende at gennemføre en fredning mod betaling af erstatning på sædvanlig måde eller om at indgå en plejeaftale med ejeren, også med økonomisk kompensation. Skov- og Naturstyrelsen har i den forbindelse bestræbt sig på at give en individuel orientering til de ejere, der forventes at blive berørt heraf.

Det følger af det anførte, at udpegningen af et areal som EF-habitatområde ikke som sådan er bindende for ejeren. Udpegningen betyder derimod en binding på myndighedernes, herunder især amternes og kommunernes arealplanlægning og enkeltsagsadministration efter lovgivningens almindelige regler. EF-habitatområderne skal bl.a. derfor på samme måde som EF-fuglebeskyttelsesområderne også optages i regionplanerne.

Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 408 af 25. maj 1994 fastlægger afgrænsning og administration af EF-fuglebeskyttelsesområder og Ramsarområder, idet bekendtgørelsen dog for de områder, der ligger på havet, suppleres af statens højhedsret og andre særlige regler.

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. en opregning af den lovgivning, hvor der ved planlægning samt ved behandling af ansøgninger om tilladelser, dispensationer m.v. skal foretages en vurdering af, om der vil blive tale om forringelser af områderne, således at der i givet fald eventuelt skal meddeles afslag på en ansøgning. Denne bekendtgørelse vil blive justeret, således at den også kommer til at omfatte EF-habitatområderne. Der vil ikke i forbindelse med udpegningen af EF-habitatområderne blive lagt op til ændringer i opregningen af den lovgivning, der er omfattet af bekendtgørelsen.«

Spm. nr. S 1321

Til miljø- og energiministeren (29/3 95) af:
Svend Erik Hovmand (V):

»Kan ministeren give tilsagn om, at der ikke vil blive tale om yderligere begrænsninger i erhvervslivets – herunder landbrugets – vilkår ud over dem, der følger af habitatsdirektivet?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1320.

Svar (5/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Forslaget til udpegning af EF-habitatområder har til formål at opfylde de forpligtelser, der påhviler Danmark i henhold til Rådets direktiv om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, kaldet EF-habitatdirektivet. Direktivet blev vedtaget af Rådet den 21. maj 1992.

Efter direktivets bestemmelser skal en endelig liste over EF-habitatområder opstilles og vedtages af Europa-Kommissionen. Det kan derfor ikke på forhånd udelukkes, at der i den forbindelse vil blive tale om visse justeringer, selv om omfanget af disse på forhånd skønnes at ville blive beskedent.«

Med de forbehold, der følger af disse oplysninger og af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1320, kan jeg således bekræfte, at der ikke som følge af det gældende EF-habitatdirektiv vil blive udpeget yderligere områder eller blive tale om begrænsninger i erhvervslivets vilkår.

Spm. nr. S 1322

Til miljø- og energiministeren (29/3 95) af: **Svend Erik Hovmand** (V):

»Kan ministeren oplyse, hvilke konsekvenser der via andre allerede gældende regulativer og bestemmelser i øvrigt kommer til at gælde for de områder, der inddrages i habitatdirektivet, og hvem der dækker tabet, hvis ejendomsværdien nedsættes på grund af offentlige begrænsninger?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1320.

Svar (5/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1320.

Spm. nr. S 1323

Til miljø- og energiministeren (29/3 95) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Vil ministeren udarbejde en udtømmende liste over regler for begrænsninger i arealanvendelse med angivelse af, hvor stort et område den enkelte regel må formodes at omfatte?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1320.

Svar (5/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Som det fremgår af oplysningerne i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1320, vil EF-habitatområderne blive optaget i bekendtgørelse nr. 408 af 25. maj 1994. Som det ligeledes fremgår af denne besvarelse, vil opregningen af den lovgivning, der er omfattet af bekendtgørelsen, forblive uændret.

Det kan i den forbindelse oplyses, at de tidligere udpegede EF-fuglebeskyttelsesområder omfatter ca. 975.000 ha, heraf ca. 265.000 ha på land. Det samlede areal skønnes på nuværende tidspunkt at ville blive øget med ca. 110.000 ha som følge af udpegningen af EF-habitatområderne. Foreløbige skøn viser endvidere, at mindre end halvdelen af sidstnævnte areal udgøres af områder på land.«

Spm. nr. S 1305

Til indenrigsministeren (29/3 95) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, om ministeriet har kendskab til eventuelle fejludbetalinger af diæter til byrådsmedlemmer i kommunerne, samt oplyse, hvilken kontrol og hvilket tilsyn ministeriet har med kommunernes diætudbetalinger?«

Svar (7/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

De almindelige kommunale tilsynsmyndigheder – Indenrigsministeriet og de for hvert amt nedsatte tilsynsråd – fører tilsyn med, at (amts)kommunerne overholder lovgivningen, herunder lovgivningen omkring udbetaling af diæter m.v.

Tilsynsmyndighederne tager sager om diæt-udbetaling op til vurdering, såfremt der konkret er grund til at antage, at en (amts)kommune kan have handlet i strid med lovgivningen, jf. § 61 i lov om kommunernes styrelse.

Det påhviler i øvrigt den kommunale revision at påse, at de dispositioner, der er omfattet af regnskabsaflæggelsen, er i overensstemmelse med lovgivningen, jf. § 42 i lov om kommunernes styrelse.

Indenrigsministeriet har som tilsynsmyndighed med amtskommunerne behandlet en sag vedrørende Fyns Amtskommunes uberettigede udbetaling af diæter.

Ministeriet har endvidere i enkelte andre sager udtalt, at en konkret diætudbetaling har været uberettiget.

I øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1313.

Spm. nr. S 1327

Til kulturministeren (30/3 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Mener ministeren stadig, at hendes svar på spørgsmål nr. S 907, S 908 og S 909 er korrekte?«

Begrundelse

Den tidligere leder af Medieværkstedet Steen Ole H. Jørgensen har efter gennemlæsningen af svarene på ovennævnte spørgsmål i et brev af 26. februar 1995 gjort ministeren bekendt med en fejlagtig oplysning i materialet fra den regionale tv-station. Det fremgår af udtalelsen vedrørende spørgsmål nr. S 909, sidste afsnit på side 1 bl.a., at: »Medieværkstedet skulle først og fremmest styrke det lokale produktionsmiljø af uafhængige producenter og freelancere . . .«.

Steen Ole H. Jørgensen skriver endvidere: »Som leder blev jeg på intet tidspunkt gjort bekendt med, at det EU-støttede mediekursus skulle have det anførte hovedformål, som alene anses at være målrettet mod tv-mediet, altså mod tv-stationen selv. Jeg har ikke modtaget skriftligt materiale, der anfører dette hovedformål, og jeg har ikke på anden vis af daværende direktør Bent Nørby Bonde modtaget en mundtlig instruks med dette sigte. Derimod har jeg modtaget skriftligt materiale, der beskrev kursets hovedformål som værende målrettet mod informationsopgaver i det private erhvervsliv. Dette skriftlige materiale er i ansættelsessamtalen og i efterfølgende mundtlige instrukser fulgt op med henblik på, at jeg tilrettelagde visitationen af kursister samt indholdet på kurset på en måde, der optimalt kunne sikre jobskabelsen i det private erhvervsliv.

Denne indholdsmæssige og pædagogiske linje fremgår af informationspecjen, som blev godkendt af Bent Nørby Bonde og af det lokale AF-system, af min redegørelse på informationsmødet om kurset, af mine undervisningsplaner, som Bent Nørby Bonde løbende blev orienteret om, og af den intense praktikplanlægning, der blev gennemført sammen med kursisterne.

Jeg opfatter tv-stationens beskrivelse af hovedformålet som en tilsnigelse, der i efterrationaliseringens ånd og i en aktuel strid om kurset skal legitimere kursets berettigelse i forhold til gældende lovgivning. Men kursets indhold var altså anderledes.«

Svar (7/4 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Ja. Ud fra de oplysninger, som Steen Ole H. Jørgensen anfører i sit brev af 26. februar 1995, og de oplysninger, TV 2/BORNHOLM anfører i en udtalelse af 9. marts 1995 over Steen Ole H.

Jørgensens brev, er det min opfattelse, at de to parter lægger vægten på forskellige dele af materialet vedrørende Medieværkstedet. Hvis sagen skal afklares yderligere, vil det forudsætte, at Rigsrevisionen foretager en analyse af hele projektet.

TV 2/BORNHOLM's udtalelse af 9. marts 1995 samt de bilag, der heri omtales, vedlægges. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1319

Til indenrigsministeren (30/3 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»På hvilket grundlag lever Danmark op til sine internationale forpligtelser til at tilbyde asylsøgers børn undervisning, og hvilken undervisning sikres disse børn, mens deres sag behandles?«

Begrundelse

Søndag den 26. februar viste DR TV's nyhedsudsendelse kl. 18.30 et indslag, hvor det fremgik, at tre libanesiske børn samt en ukrainsk pige, der opholdt sig i landet uden forældre, i de 3 år, de har været i landet, ikke har modtaget undervisning.

Danmark har i forbindelse med ratificering af FN's børnekonvention – henholdsvis artikel 22, 28 og 29 – anerkendt sine forpligtelser til at sikre undervisning og uddannelse til asylsøgers børn. Sagsbehandlingsperioden strækker sig ofte over flere år. Det er derfor af fundamental betydning for disse børn, at de modtager undervisning, så deres skolegang og uddannelsesniveau ikke bliver ringere, end hvad vi i Danmark tilbyder andre børn og unge.

Der ønskes derfor en belysning af de tilbud, asylsøgers børn gives.

Foreløbigt svar (11/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge og Dansk Røde Kors.

Det fremgår heraf, at asylansøgere ikke er omfattet af den danske lovgivning på undervis-

ningsområdet og derfor ikke tilbydes undervisning på folkeskoler, efterskoler, gymnasier m.v.

Det fremgår endvidere, at det i henhold til en rammeoverenskomst af 1. juli 1988 mellem Justitsministeriet og Dansk Røde Kors om indlogering af asylansøgere er Dansk Røde Kors, som forestår undervisningen af børn, der er indlogeret på et af Dansk Røde Kors' indkvarteringscentre.

Dansk Røde Kors har oplyst, at børn i alderen 7-16 år på de såkaldte multietniske indkvarteringscentre, hvilket vil sige centre, der ikke er omfattet af den særlige lovgivning vedrørende midlertidig opholdstilladelse for visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., tilbydes 15 timers undervisning om ugen på centret.

Undervisningen omfatter fagene dansk, matematik og samfundsorientering, herunder geografi, biologi og historie. Ved længerevarende ophold i indkvarteringscentre tilbydes derudover i et vist omfang undervisning i engelsk. Modersmålsundervisning tilbydes i det omfang, det er muligt at skaffe frivillige lærere.

Dansk Røde Kors har endvidere – under henvisning til den tv-udsendelse, der er nævnt i spørgsmålets begrundelse – oplyst, at børn, der bliver privat indkvarteret uden for indkvarteringscentre, tilbydes undervisning i det nærmeste indkvarteringscenter, og at Dansk Røde Kors i sådanne tilfælde betaler for de pågældende børns transport til og fra undervisningen.

I nogle tilfælde tilbydes uledsagede flygtningebørn af socialpædagogiske årsager et såkaldt rekreationsophold hos familier uden for indkvarteringscentre. I enkelte af disse tilfælde har det på grund af lange transportafstande været praktisk umuligt at arrangere fortsat deltagelse i et undervisningsforløb på centrene. Disse rekreationsophold er dog typisk af kortere varighed og baseret på en individuel konkret vurdering af det enkelte barns behov.

Dansk Røde Kors har endelig oplyst, at de undervisningsforløb, som flere af de uledsagede flygtningebørn, der blev interviewet i den nævnte tv-udsendelse, har haft, må betegnes som særegne og ikke sammenlignelige med normale undervisningsforløb på denne gruppe.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Direktoratet for Udlændinge og Dansk Røde Kors oplyste.

Det er Indenrigsministeriets umiddelbare opfattelse, at Danmark herved lever op til sine internationale forpligtelser, herunder de forpligtelser, der følger af børnekonventionen.

Indenrigsministeriet er imidlertid opmærksom på, at der for nylig fra forskellig side er rejst tvivl om, hvorvidt dette fuldt ud er tilfældet.

Indenrigsministeriet har derfor iværksat en større undersøgelse heraf og vil vende tilbage med en endelig besvarelse af spørgsmålet, når resultatet af denne undersøgelse foreligger.

Spm. nr. S 1325

Til udenrigsministeren (30/3 95) af:

Annette Just (FP):

»Kan udenrigsministeren oplyse navnene på de lande, der søger om optagelse i WTO, og om mulighederne for, at de bliver optaget?«

Begrundelse

Udenrigsministeren har på Handelskammerets generalforsamling udtalt, at der på nuværende tidspunkt er 20 lande, der søger om optagelse i WTO, men ikke givet noget klart indtryk af, hvilke lande der var tale om, og hvilke forhindringer der kunne ligge heri.

Svar (6/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Et stort antal lande og selvstændige toldområder søger om optagelse i Verdenshandelsorganisationen (WTO). Det drejer sig regionsvis om følgende:

Kina og Taiwan,

Rusland, Armenien, Belarus (Hviderusland),
Moldova,

Ukraine og Usbekistan, Estland, Letland og
Litauen,

Cambodja, Mongoliet og Nepal,

Albanien, Bulgarien, Kroatien og Makedonien,
Algeriet, Jordan og Saudi-Arabien,

Ecuador og Panama.

Af disse er Kina, Taiwan og Rusland af særlig betydning, da de er den 11., 12. henholdsvis den 24. største eksportør i verden.

Efter at det omkring den 1. marts 1995 lykkedes at afværge en handelskrig mellem Kina og USA som følge af en konflikt om beskyttelsen i Kina af intellektuel ejendomsret, er der mellem de to lande opnået en forståelse om genoptagelse

af forhandlingerne om Kinas tiltrædelse af WTO. Forståelsen vil muliggøre, at Kina i et vist omfang vil kunne opnå status som udviklingsland ved indføjelse i tiltrædelsesprotokollen af overgangsordninger på en række områder, bl.a. afviklingen af kvantitative importrestriktioner.

Kommissionen rejser til Kina i sidste halvdel af april og vil dér bl.a. have drøftelser med den kinesiske part om optagelsesforhandlingerne. Der skulle herefter være mulighed for en genoptagelse af forhandlingerne inden for en nærmere fremtid.

Forhandlingerne om Taiwans tiltræden af WTO er så langt fremme, at protokollen om Taiwans tiltræden rent teknisk ville kunne blive færdigudarbejdet i den nærmeste fremtid. Forhandlingerne er imidlertid politisk knyttet til forhandlingerne om Kinas tiltræden, idet Kina lægger megen vægt på, at dets tiltrædelsesforhandling afsluttes inden Taiwans. Der er mellem Kina, Taiwan og de kontraherende parter i GATT opnået en forståelse om forholdet mellem de to sæt forhandlinger, som har antaget form af en af GATT's rådsformand i rådsmødet den 29. september 1992 afgivet erklæring herom.

Forhandlinger om Ruslands optagelse befinder sig i de indledende faser.

Forhandlingerne med de øvrige lande er af mere rutinemæssig karakter.

Spm. nr. S 1331

Til landbrugs- og fiskeriministeren (31/3 95) af:
Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde staten har foretaget modregning i hektarstøtten i forbindelse med høsten 1994?«

Svar (12/4 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan oplyse, at der blev foretaget modregning for skyldig moms og skat m.m. i hektarstøtten i forbindelse med høsten 1994 i 195 tilfælde til et samlet beløb af 2.277.101 kr.

Spm. nr. S 1332

Til landbrugs- og fiskeriministeren (31/3 95) af:
Jens Kirk (V):

»Er ministeren ikke af den opfattelse, at det er uheldigt, at der er eksempler på, at modregning i hektarstøtten er gjort gældende i forbindelse med høsten 1994, når ministeren i Folketingets spørgetid den 2. november 1994 oplyste til spørgeren, at tvivlen omkring retsgyldigheden af modregningen i hektarstøtten ville komme støttemodtagerne til gode?«

Svar (12/4 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan oplyse, at der under hektarstøtteordningen gives landmanden mulighed for at få udbetalt den del af støtten, der vedrører oliefrø og vinterraps, tidligere end den normale udbetalingsperiode, der går fra 16. oktober til 31. december. Den modregning, der er foretaget i forbindelse med høsten 1994, er kun foretaget, for så vidt angår denne støtte.

Ved de udbetalinger, hvor der er foretaget modregning, har ministeriet fulgt den praksis, man hidtil har haft på området. Denne praksis er anerkendt af de danske domstole.

På grund af den specielle formulering i en række ordninger, der blev vedtaget som led i landbrugsreformen (hvorefter støtten skal udbetales til producenten »uden fradrag af nogen art«) forespurgte EF-direktoratet i juli 1992 Europa-Kommissionen, om man kunne opretholde den danske modregningspraksis vedrørende støtte udbetalt i medfør af landbrugsreformen.

Kommissionen svarede i november 1992, at man for øjeblikket ikke havde indvendinger mod den af EF-direktoratet foretagne modregning med statslige fordringer. Kommissionen understregede samtidig, at ordene »uden fradrag af nogen art« i bl.a. forordningerne vedrørende hektarstøtte og oliefrø betød et forbud mod at pålægge gebyrer. Den danske modregningspraksis blev herefter opretholdt.

Imidlertid modtog EF-direktoratet den 12. oktober 1994 en skrivelse fra Kommissionen, hvor den meddelte, at den juridiske tjeneste i sin seneste vurdering bedømte, at der ikke kunne foretages modregning i hektarstøtteordningen eller i andre ordninger med tilsvarende formulering.

Der var med disse modstridende meldinger skabt tvivl om fortolkningen af bestemmelserne. Selv om jeg ikke var enig i Kommissionens seneste fortolkning, var det min opfattelse, at tvivlen burde komme støttemodtageren til gode. Jeg meddelte derfor den 2. november 1994 Folketinget, at jeg havde truffet beslutning om, at EF-direktoratet skulle ophøre med at foretage modregning for moms og skat i udbetalinger i henhold til blandt andet hektarstøtteordningen.

Med hensyn til den allerede foretagne modregning agter jeg at afvente udfaldet af de to ved Østre Landsret verserende retssager, førend jeg tager stilling. Jeg kan til orientering oplyse, at parterne har anmodet landsretten om at forelægge en række spørgsmål om fortolkningen af EF-bestemmelserne for EF-Domstolen, og at landsretten inden for de nærmeste dage forventes at træffe beslutning herom.

Spm. nr. S 1333

Til landbrugs- og fiskeriministeren (31/3 95) af:
Jens Kirk (V):

»Er ministeren af den opfattelse, at det er god dansk retspraksis, at der for dem, som har fået udbetalt hektarstøtten tidligt, bliver foretaget modregning i hektarstøtten, mens de, der får hektarstøtten udbetalt sent, ikke bliver udsat for modregning, hvilket har vist sig at være tilfældet?«

Svar (12/4 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

For så vidt angår spørgsmålet, om det er god dansk retspraksis, at der er modregnet over for nogle støttemodtagere og ikke over for andre, skal jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1332 og understrege, at udbetalingerne i begge situationer er kommet støttemodtagerne til gode. De støttemodtagere, over for hvem der er modregnet, inden der blev truffet beslutning om at ophøre med den daværende praksis, har således fået deres gæld til det offentlige nedskrevet tilsvarende.

Spm. nr. S 1359

Til forskningsministeren (5/4 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvad er ministerens kommentar til, at der på side 87 i rapporten »Info-samfundet år 2000« er en nøje beskrivelse af, hvordan man kan få adgang til Diatel, samt priser, hvor det bl.a. bliver nævnt, at man i startfasen kan benytte sig af en introduktionspakke til godt 1.000 kr.«

Begrundelse

Spørgeren mener, at det er en direkte reklame for Diatel, der ikke burde optræde i ministeriets officielle publikationer.

Svar (10/4 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Rapporten »Info-samfundet år 2000« er som bekendt resultatet af arbejdet i et udvalg, der i den forrige regerings tid blev nedsat af finansministeren, og som bestod af medlem af Europa-Parlamentet Lone Dybkjær og stiftamtmand Søren Christensen.

Udvalget afleverede sin rapport til mig, idet IT-politiske spørgsmål efter dannelsen af den ny regering i september sidste år overførtes til Forskningsministeriet. Derfor er det Forskningsministeriet, der har udgivet rapporten, men det betyder ikke, at jeg har haft indflydelse på, hvad der står i rapporten. Indholdet svarer udvalget for.

Jeg ser dog ingen grund til at kritisere udvalget for omtalen af Diatel. Set i lyset af udvalgets tanker og forslag måtte Diatel-initiativet forekomme at være et særdeles spændende eksempel på brug af elektronisk kommunikation – og i øvrigt det eneste kendte eksempel på en tjenesteudbyder af denne art på det danske marked.

Spm. nr. S 1313

Til indenrigsministeren (29/3 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren på baggrund af formand for Amdsrådsforeningen, Kresten Philipsens (V), udtalelser til Børsen den 29. marts 1995, hvor

Kresten Philipsen udtaler, at »nogle af de ting, de lægger op til at knalde dem for på Fyn, har været tilsvarende praksis andre steder«, samt Amdsrådsforeningens administrerende direktør, Otto Larsens, udtalelser samme sted, hvor direktøren siger: »Jeg er overbevist om, at på det her område er der udviklet en fælles kodeks for hele den kommunale verden«, indlede en undersøgelse af amtspolitikeres diætforsbrug i landets øvrige amter, eventuelt ved en foreløbig stikprøvekontrol i 2-3 amter?«

Begrundelse

Spørgeren mener, at det må sikres, at diætrød ikke er foregået andre steder i landet, og efter udtalelserne fra de to meget centrale personer i det amtskommunale regi bør ministeren foretage en sådan undersøgelse for at undersøge påstandene. Spørgeren har tidligere stillet et væld af spørgsmål vedrørende diætrødet på Fyn. I besvarelserne af spørgsmål nr. S 647 af 4. februar 1994 samt spørgsmål nr. S 1520 af 29. juni 1994 bruger ministeren i begge svar argumentet, at man på daværende tidspunkt ikke havde modtaget oplysninger, der kunne give grundlag for mistanke om andre amtskommuner end Fyns Amtskommune, der havde udbetalt diæter uden lovhemmel. Dette argument holder ikke længere.

Svar (7/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

De almindelige kommunale tilsynsmyndigheder – Indenrigsministeriet og de for hvert amt nedsatte tilsynsråd – fører tilsyn med, at (amts)kommunerne overholder lovgivningen, herunder lovgivningen omkring udbetaling af diæter m.v.

Tilsynsmyndighederne kan tage sager om udbetaling af diæter m.v. op til vurdering, såfremt der konkret er grund til at antage, at en (amts)kommune kan have handlet i strid med lovgivningen, jf. § 61 i lov om kommunernes styrelse. En sag kan f.eks. rejses på baggrund af en henvendelse fra et kommunalbestyrelsesmedlem, omtale i pressen eller bemærkninger i en revisionsberetning.

Jeg kan i denne anledning oplyse, at Indenrigsministeriet i dag har anmodet Amdsrådsforeningen i Danmark om en udtalelse på bag-

grund af de udtalelser, som foreningens formand, Kresten Philipsen, og foreningens administrerende direktør, Otto Larsen, er citeret for i artiklen i dagbladet Børsen den 29. marts 1995.

Når Amdrårdsforeningens udtalelse foreligger, vil Indenrigsministeriet rette henvendelse direkte til spørgeren og meddele, om ministeriet herefter finder, at der er grundlag for at iværksætte konkrete undersøgelser af enkelte amtskommuners udbetaling af diæter m.v. eller undersøgelser herom af mere generel karakter.

Spm. nr. S 1357

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er der andet end dansk lovgivning, der forpligter os til eller sætter os i stand til at henholdsvis modtage og/eller afvise asyl til udenlandske personer?«

Svar (11/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har lagt til grund, at spørgsmålet vedrører, i hvilket omfang folkeretlige forpligtelser regulerer de danske myndigheders vurdering af, om en asylansøger skal meddeles asyl i Danmark.

Det folkeretlige grundlag for Danmarks behandling af asylsager er den i Genève den 28. juli 1951 undertegnede FN-konvention om flygtninges retsstilling med tilhørende protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.

Efter artikel 1 A i flygtningekonventionen er en flygtning en person, der »som følge af en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse.« Tilsvarende betingelser gælder for statsløse, som befinder sig uden for det land, hvori de tidligere havde fast bopæl.

Flygtningekonventionen indeholder ikke bestemmelser, der forpligter de kontraherende stater til at udstede en opholdstilladelse til per-

soner, der er omfattet af flygtningekonventionen.

Flygtningekonventionen indeholder imidlertid i artikel 33 et forbud mod, at en kontraherende stat afviser eller udsender en flygtning til et land, hvor den pågældendes liv eller frihed ville være truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Danmark er således efter flygtningekonventionen forpligtet til at undlade at udsende de af konventionen omfattede flygtninge, så længe de pågældende ved en tilbagevenden ville risikere en af konventionen omfattet forfølgelse. Danmark vil endvidere i særlige tilfælde være forpligtet til at undlade udsendelse af flygtninge, hvor det efter grovheden af de forfølgelser, de pågældende har været udsat for, ikke bør kræves, at de pågældende vender tilbage, selv efter at det oprindelige asylgrundlag er bortfaldet, jf. pkt. 136 i FN's Flygtningehøjkommissærs »Handbook« vedrørende flygtningekonventionen.

Denne konventionsmæssige forpligtelse afspejler sig også i udlændingelovens bestemmelser:

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

De danske myndigheder er ved behandlingen af asylansøgninger folkeretligt forpligtet til at efterleve bl.a. de nævnte bestemmelser i flygtningekonventionen.

Flygtningekonventionen indeholder imidlertid visse undtagelsesbestemmelser. Det fremgår således af konventionens artikel 1, litra F, at konventionens bestemmelser ikke finder anvendelse på personer, der:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydel-

ser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

- har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grund-sætninger.

Spm. nr. S 1358

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse og begrunde, hvilken konvention eller traktat der forpligter Danmark til at modtage flygtninge?«

Svar (11/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter artikel 1 A i flygtningekonventionen er en flygtning en person, der »som følge af en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse.« Tilsvarende betingelser gælder for statsløse, som befinder sig uden for det land, hvori de tidligere havde fast bopæl.

Flygtningekonventionen indeholder ikke bestemmelser, der forpligter de kontraherende stater til at udstede en opholdstilladelse til personer, der er omfattet af flygtningekonventionen. I den forstand er der således ingen forpligtelse til at »modtage« flygtninge.

Flygtningekonventionen indeholder imidlertid i artikel 33 et forbud mod, at en kontraherende stat afviser eller udsender en flygtning til et land, hvor den pågældendes liv eller frihed ville være truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser (såkaldt refouleringsforbud). Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som

efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Selv om Danmark således ikke efter flygtningekonventionen er forpligtet til at udstede opholdstilladelse til de personer, der er omfattet af konventionen, er vi forpligtet til at undlade at udsende de pågældende, så længe de pågældende ved en tilbagevendende ville risikere en af konventionen omfattet forfølgelse.

Dette refouleringsforbud indebærer, at en asylansøger som altovervejende hovedregel ikke kan udsendes af landet, før der er taget stilling til, om den pågældende ville risikere forfølgelse som nævnt i konventionen i det land, som den pågældende skal udsendes til. I den forstand er Danmark således forpligtet til at modtage asylansøgere/flygtninge.

Spm. nr. S 1311

Til miljø- og energiministeren (29/3 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at der ved udbud af offentlige bygge- og anlægsarbejder anvendes materialer og produkter, som er frembragt med et minimum af miljøbelastning, således at konkurrenceevnen for virksomheder ikke forringes som følge af restriktive miljøkrav?«

Begrundelse

Amtskommuner og kommuner stiller i miljøgodkendelser af virksomheder krav til miljøforanstaltninger, som ofte er mere restriktive end de nationale krav til tilsvarende udenlandske virksomheder, herunder virksomheder i de andre EU-lande. De restriktive krav til danske virksomheder påfører virksomhederne betydelige meromkostninger, som uvægerligt vil forringe konkurrenceevnen for disse virksomheder.

Der bør arbejdes på i videst muligt omfang at inddrage miljøaspekter ved offentlige indkøb og ved udbud af bygge- og anlægsarbejder. Aktuelt kan der peges på, at Det Danske Stålværk A/S i forbindelse med etableringen af den faste forbindelse over Øresund kan være ringere stillet end udenlandske stålleverandører alene som følge af miljøkravene til værket.

Svar (4/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Som det også fremgår af mit svar af 10. marts 1995 til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg på spørgsmål om samme emne, har regeringen den 7. februar 1995 vedtaget et cirkulære om miljø- og energihensyn ved statslige indkøb. Cirkulæret omfatter statslige institutioner og statsejede eller -kontrollerede virksomheder og er trådt i kraft den 1. marts 1995. Cirkulæret pålægger i forlængelse af miljøbeskyttelsesloven disse institutioner at inddrage miljøhensyn på lige fod med andre hensyn ved offentlige indkøb af produkter og tjenesteydelser. Samtidig skal anden lovgivning naturligvis også overholdes, herunder arbejdsmiljøloven og EU's udbudsdirektiver. Jeg forventer, at de statslige institutioner vil gå positivt ind i dette arbejde.

Arbejdet med fremme af offentlig »grøn« indkøbspolitik sker blandt andet i samarbejde med Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening. Et af initiativerne er udarbejdelse af en håndbog til offentlige indkøbere. Håndbogen vil indeholde generelle råd og vejledning om, hvordan der kan tages miljøhensyn ved indkøb, og forventes færdig i april 1995.

Samtidig med mit svar af 10. marts 1995 til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg oversendte jeg Erhvervsministeriets notat om adgangen til at stille miljøkrav efter EU's udbudsregler, dateret den 2. marts 1995.

Som det fremgår af svaret, er notatets hovedkonklusioner,

- at hvis en offentlig indkøber anvender tildelingskriteriet »økonomisk mest fordelagtige tilbud« (i modsætning til udelukkende laveste pris), er der adgang til at stille miljøkrav til anskaffelsen på lige fod med en række øvrige kvalitetsmæssige krav, hvilket især gælder, hvor miljøkravene har betydning for egenskaberne ved den offentlige anskaffelse (vare eller tjenesteydelse), og
- at der er adgang til at stille miljøkrav, der alene vedrører et produkts fremstillingsproces, hvis miljøkravene følger af EU-regler eller EU-ordninger. Derudover er adgangen til at stille miljøkrav til fremstillingsprocessen begrænsede, hvis fremstillingsprocessen ikke har betydning for egenskaberne ved det færdige produkt og ikke indvirker på miljøet i Danmark.

EU's udbudsdirektiver giver således en række muligheder, men også en række begrænsninger for at stille miljøkrav ved offentlige indkøb. Regeringen vil derfor opfordre EU-Kommissionen til at udbygge udbudsdirektiverne med en direkte regulering af adgangen til at stille miljøkrav, så der kan skabes en klar retstilstand på området, der kan fremme miljøhensynet »fra vugge til grav« og samtidig modvirke usaglig forskelsbehandling af virksomheder.

Spm. nr. S 1300

Til sundhedsministeren (28/3 95) af:

Ester Larsen (V):

»Kan ministeren oplyse, om spørgsmålet om Apotekerforeningens formue blev inddraget i bruttoavanceforhandlingerne med Apotekerforeningen, således som ministeren forud for forhandlingerne meddelte at de skulle?«

Svar (4/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Forhandlinger om bruttoavancen blev indledt af min forgænger. Årsagen til, at forhandlingerne på daværende tidspunkt ikke førte til en aftale, var netop spørgsmålet om Apotekerforeningens formue.

Der blev ikke i forbindelse med en genoptagelse af forhandlingerne i 1995 rejst forhandlingstemaer, som gjorde det sagligt og relevant at inddrage foreningens formue i bruttoavanceforhandlingerne. Derfor har formuen ikke været inddraget i den afsluttende fase af bruttoavanceforhandlingerne.

Jeg kan imidlertid supplerende oplyse, at jeg for tiden uafhængigt af bruttoavanceforhandlingerne drøfter spørgsmålet om Apotekerforeningens formue med Apotekerforeningens formand.

Spm. nr. S 1312

Til finansministeren (29/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, om Københavns Kommune har levet op til den mellem regering og kommune indgåede aftale om udlicitering af egnede driftsopgaver?«

Begrundelse

I sommer i fjor indgik Københavns Kommune og staten en aftale, hvori bl.a. Hovedstadens Sygehusfællesskab og frasalget af kommunale ejendomme blev lagt i rammer. Ifølge aftalen forpligtedes kommunen også til at overholde Finansministeriets cirkulære om udbud og udlicitering.

Spørgsmålet sigter til en afklaring af, hvorvidt kommunen har levet op til denne forpligtelse.

Svar (6/4 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det indgår i aftalen mellem regeringen og Københavns Kommune om kommunens økonomi i 1995, at Københavns Kommune med henblik på en fortsat rationalisering af opgavevaretagelsen tager initiativ til at udbyde en række egnede driftsopgaver. Kommunen skal endvidere udarbejde en årlig redegørelse om initiativer på området. Københavns Kommune har fremsendt redegørelsen til indenrigsministeren den 31. marts 1995.

Det fremgår ligeledes af aftalen, at kommunen, indtil Indenrigsministeriet har udarbejdet et særligt kommunalt regelsæt om udbud og udlicitering, følger reglerne herom i Finansministeriets cirkulære for statslige institutioner. De særlige kommunale regler er indeholdt i lovforslag nr. L 151, som indenrigsministeren fremsatte i Folketinget den 18. januar 1995.

Ad spm. nr. S 1248

Fra erhvervsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kim Mouritsen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 4584, var sålydende:

Til erhvervsministeren (21/3 95) af:

Kim Mouritsen (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at forsikrings-selskaber indhenter op til 20 år gamle helbreds-erklæringer og anvender dem som begrundelse for at stoppe forsikringsudbetalinger, som forsikringstageren i henhold til policen forventer udbetalt, f.eks. efter en ulykke eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af kronisk sygdom?«

Supplerende svar (6/4 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I fortsættelse af mit svar af 27. marts 1995 kan det oplyses, at ministeriet har indhentet en udtalelse fra Assurandør-Sociétéet om ovennævnte spørgsmål.

Assurandør-Sociétéet oplyser, at forsikrings-selskabernes vurdering af afgivne helbreds-erklæringer med henblik på at reducere eller stoppe forsikringsudbetalingerne ikke baserer sig på en fælles praksis. Det er således selskabernes individuelle forretningspolitik, baseret bl.a. på selskabets produkt- og kundesammensætning, der er afgørende for, i hvilket omfang selskabet foretager vurderinger af, om der skulle være afgivet mangelfulde helbredsoplysninger. Sådanne vurderinger initieres på baggrund af nye oplysninger på skadestidspunktet, f.eks. oplysninger fra en speciallæge eller fra den forsikrede selv.

For de livsforsikringskontrakter, der etableres i dag, er det en almindelig regel, at mangelfulde oplysninger om lægekonsultationer, lægebe-handlinger m.v., der er foretaget mere end ti år før tegningstidspunktet, ikke kan give anledning til en reduktion af ydelsen.

Assurandør-Sociétéet fremhæver, at »smerter eller ubehag i muskler, led og knogler« ikke er tilstrækkeligt til at overveje reduktion af ydelsen. Sådanne overvejelser finder alene sted, hvis den forsikrede har konsulteret læge, uden at dette er blevet oplyst på tegningstidspunktet.

Assurandør-Sociétéet oplyser endvidere, at sociéet for øjeblikket undersøger mulighederne for at forbedre den i tegningssituationen almindeligt anvendte fortrykte helbredserklæring. Denne undersøgelse, hvor bl.a. Forbruger-rådet medvirker, er iværksat på baggrund af en henvendelse fra Forbrugerombudsmanden. Den pågældende undersøgelse forventes afsluttet i nærmeste fremtid og på en sådan måde, at der

lægges op til en række forbedringer netop for at forhindre, at kunden afgiver urigtige helbredsoplysninger.

Assurandør-Societetet oplyser også, at en eventuel beslutning fra forsikringssselskabets side om en pro rata-reduktion af en forsikringsydelse eller et eventuelt totalt stop for ydelsesbetalingen altid vil kunne indbringes for Forsikringsankenævnet og i sidste instans vil kunne indklages for domstolene.

På baggrund af Assurandør-Societetets udtalelse finder jeg ikke anledning til at foretage mig yderligere i sagen.

Spm. nr. S 1292

Til arbejdsministeren (24/3 95) af:

Lone Møller (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder der eksisterer inden for gældende lovgivning for samarbejde om formidling af ledige mellem arbejdsformidlingen og kommunerne, og hvilke muligheder der eksisterer for aktivering af ledige bistandsklienter i en kommune eller en region?«

Begrundelse

På baggrund af debatten om kommunernes overtagelse af arbejdsformidlingen ønskes belyst, hvilke muligheder for samarbejde der findes inden for gældende lovgivning mellem arbejdsformidling og kommuner.

Svar (5/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsformidlingen har fortsat ansvaret for formidlingen af arbejde til både dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere. Arbejdsformidlingens formidlingsansvar forudsætter dog, at arbejdsformidlingen har kendskab til kontanthjælpsmodtagerne, og det kræver, at de er tilmeldt arbejdsformidlingen.

Arbejdsformidlingen har pligt til at underrette kommunen, hvis der er et negativt formidlingsudfald for kontanthjælpsmodtagere. Arbejdsformidlingen skal endvidere underrette kommunen, hvis kontanthjælpsmodtageren

udebliver fra aktiviteter, der direkte knytter sig til formidlingen.

Efter lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik kan kommunerne og amtskommunerne også formidle arbejde til kontanthjælpsmodtagere. Hvis kommunen eller amtskommunen har overtaget eller vælger at overtage formidlingen af kontanthjælpsmodtagere, skal arbejdsformidlingen orienteres, da der sammen med formidlingsopgaven også følger en indberetningspligt til CRAM-statistikken.

Arbejdsformidlingen skal også orienteres, hvis kommunen eller amtskommunen ikke længere ønsker at have formidlingsansvaret for kontanthjælpsmodtagere.

I forbindelse med ikrafttrædelsen af lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik og lov om kommunal aktivering pr. 1. januar 1994 blev der skabt en klarere ansvarsfordeling mellem arbejdsformidlingen og kommunerne/amtskommunerne om tilvejebringelse af tilbud til dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere.

I aktivering af de ledige kontanthjælpsmodtagere har kommunerne de samme arbejdsmarkedspolitiske redskaber til rådighed som arbejdsformidlingen. Det vil sige, at den individuelle handlingsplan er et væsentligt redskab i lov om kommunal aktivering.

Kommunerne kan i lighed med arbejdsformidlingen benytte jobtræning og uddannelse som aktiveringsredskaber samt igangsætterydelse, der er en pendant til iværksætterydelse for ledige dagpengemodtagere.

Endvidere kan arbejdsformidlingen og kommunerne/amtskommunerne vælge selv at gennemføre de tilbud, de har ansvaret for at tilvejebringe, eller helt eller delvis at overlade gennemførelsen til andre f.eks. til hinanden, eventuelt mod betaling. Arbejdsformidlingen og kommunerne/amtskommunerne kan dog ikke herved fraskrive sig ansvaret for tilvejebringelse af tilbudene.

I lovgivningen gives der således vide rammer for at etablere forskellige former for samarbejde mellem arbejdsformidlingen og kommunerne ud fra de regionale og lokale behov.

Spm. nr. S 1294

Til erhvervsministeren (27/3 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Kan ministeren oplyse, om isbryderprojektet fortsætter, når bevillingen er opbrugt?«

Svar (6/4 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det gør det.

Ad spm. nr. S 1094

Fra arbejdsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Lars Løkke Rasmussen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 4190, var sålydende:

Til arbejdsministeren (3/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 932 oplyse, om der inden for AMU-området (AMU-centrene) varetages henholdsvis rengøringsopgaver, kantineopgaver og vagtopgaver i eget regi, og hvorvidt disse opgaver har været udbudt i henhold til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver?«

Supplerende svar (7/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I fortsættelse af mit foreløbige svar af 10. marts 1995 kan jeg oplyse, at Arbejdsmarkedsstyrelsen efter modtagelsen af AMU-centrenes seneste oplysninger om opgavevaretagelsen på de nævnte områder har oplyst, at opgaver vedrørende rengøring, kantine og vagt varetages i eget regi på nogle AMU-centre og udliciteres (varetages eksternt) på andre AMU-centre. Om de enkelte opgaver oplyser Arbejdsmarkedsstyrelsen på baggrund af centrenes nu foreliggende indberetninger:

Rengøring: Godt halvdelen af AMU-centrene varetager selv rengøringsopgaverne. Af disse AMU-centre har 3 haft opgaven i udbud i 1994.

Vagtjeneste: 3 AMU-centre varetager selv vagtopgaver. Disse AMU-centre har ikke haft opgaven i udbud i 1994. På de resterende AMU-centre varetages opgaven eksternt (vagtcentral, Securitas og lign.).

Kantinedrift: Af de seneste tilbagemeldinger fra AMU-centrene fremgår, at centrene selv varetager kantinedriften. 3 AMU-centre har i 1994 haft opgaven i udbud.

Spm. nr. S 1277

Til justitsministeren (23/3 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Hvilke nye initiativer vil ministeren tage for at sikre, at planlovgivningens bestemmelser om forbud mod helårsbeboelse i sommerhuse efterleves?«

Begrundelse

Regeringen har løbende fastholdt, at problemet med den ulovlige helårsbeboelse i sommerhusområderne skal løses efter retningslinjerne i Justitsministeriets cirkulære fra 1994, der vejleder kommunerne om, hvorledes de skal løfte bevisbyrden, således at man vil kunne gennemføre sager vedrørende ulovlig helårsbeboelse.

I henhold til dette cirkulære har Jægerspris Kommune indgivet politianmeldelse i 341 konkrete tilfælde. Disse anmeldelser afvises nu af politimesteren i Frederikssund med henvisning til, at der ikke er tilstrækkelig dokumentation for, at beboerne har begået et strafbart forhold.

Dermed synes det at stå klart, at det eksisterende regelgrundlag ikke er tilstrækkeligt.

Svar (5/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra politimesteren i Frederikssund. Politimesteren har bl.a. oplyst følgende:

»Ved skrivelser af 10. februar 1995 har Jægerspris Kommune indgivet anmeldelser om ulovlig sommerhusbeboelse i 348 sager.

Kommunen har senere – den 24. februar 1995 – tilbagekaldt 9 af sagerne, hvor der er konstateret enten ejerskifte, fraflytning, mangler i sagen, eller at ejerne nu bor som pensionister efter planlovens § 41.

Herudover har kommunen ønsket én sag stillet i bero, da der er søgt om dispensation til helårsbeboelse.

Anmeldelserne er som bilag vedlagt kopier af ikrafttrædelsesbestemmelsen i bygningsvedtægt for sommerhusområdet, varslingskrivelse, påbudsskrivelse samt et håndskrevet skema med oplysninger om den enkelte ejendom og dennes beboer(e).

Skemaerne er helt eller delvis udfyldt i de enkelte felter, der ses struktureret således, at de indeholder mulighed for at give en oversigt over de eksempler, der er anført i punkt 4 i vejledningen af 8. marts 1994 om håndhævelse af forbudet mod helårsbeboelse i sommerhuse, og som vedrører de oplysninger, kommunen skal søge indhentet i forbindelse med udøvelsen af sin tilsynspligt.

Der er i ingen af sagerne vedlagt dokumentation for de anførte oplysninger ud over de ovennævnte varslings- og påbudsskrivelser.

Jægerspris Kommune er i anledning heraf tilskrevet herfra den 22. marts 1995. Det er i skrivelserne bemærket, at det i den omtalte vejledning, der er udsendt med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af samme dato, anføres under punkt 7, at politiet iværksætter en politimæssig efterforskning, når der er en rimelig formodning om, at der er begået et strafbart forhold, samt at det i vejledningen videre anføres, at »det er af afgørende betydning, at kommunerne er omhyggelige med »sagens oplysning« i politianmeldelsen, således at politiet har et godt grundlag for at vurdere, om der skal indledes en efterforskning af sagen.«

Endvidere er det anført, at vejledningen opremser, hvad politianmeldelsen bør indeholde, herunder »kopi af påbud og eventuelle andre sagsakter« samt »andet materiale, der belyser den ulovlige beboelse«.

I skrivelserne har jeg endvidere oplyst kommunen om, at det til brug for min vurdering efter retsplejelovens § 742, stk. 2, af, om der skal iværksættes en politimæssig efterforskning, er en nødvendig forudsætning, at jeg er i besiddelse af sagsmateriale, der indeholder de oplysninger, der skal skabe en »rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, er begået«.

Da der ikke i det fremsendte materiale var vedlagt dokumentation for de punkter, der påberåbes, meddelte jeg i samme skrivelse kommunen, at jeg ikke på nuværende tidspunkt kan fastslå, at der skal iværksættes en politimæssig efterforskning.

I skrivelserne udbeder jeg mig kommunens bemærkninger til, om der til brug for min vurdering af sagerne – eller udvalgte blandt disse – vil blive fremsendt den nødvendige dokumentation.

Samtidig oplyser jeg, at sagerne – hvis jeg ikke hører yderligere inden en måned fra kommunens modtagelse af skrivelserne – vil blive behandlet på det foreliggende grundlag.«

Politimesteren har endvidere oplyst, at der forud for kommunens indgivelse af anmeldelserne deltog to medarbejdere fra politimesterembedet i et møde arrangeret af Jægerspris Kommune med borgmester Poul Madsen, embedsmænd fra kommunen samt en repræsentant fra Kommunernes Landsforening. Kommunen ønskede under mødet drøftet, under hvilken form anmeldelserne kunne indgives.

Fra politiets side blev nævnt den mulighed, at der i første omgang blev udvalgt enkeltsager som anbefalet i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 8. marts 1994, hvilket borgmesteren imidlertid fandt lå uden for hans mandat.

På baggrund af kommunens forespørgsel blev det på mødet af politipersonalet meddelt, at der måtte indgives en anmeldelse for hver sag, da der er tale om individuelle sager. Samtidig blev det understreget, at sagerne skulle indeholde dokumentation for, at det omhandlede hus ligger i et sommerhusområde, samt dokumentation for hvert af de enkelte punkter i afkrydsningskemaet.

Som det fremgår af den udsendte vejledning om håndhævelse af forbudet mod helårsbeboelse i sommerhuse, påhviler det efter planloven kommunen at føre tilsyn med, at reglerne i § 40 om anvendelse af sommerhuse overholdes.

Som et led i udøvelsen af tilsynspligten skal kommunen i de enkelte sager søge alle fornødne oplysninger indsamlet fra de enkelte dele af den kommunale administration.

I forbindelse med anmeldelse af formodet strafbare forhold er det i vejledningen forudsat, at de af kommunen indsamlede oplysninger sendes til politiet som dokumentation for de anmeldte forhold.

Politimesteren har som nævnt oplyst, at der ikke i forbindelse med de konkrete anmeldelser

har foreligget dokumentation for, at der i de enkelte sager er tale om ulovlig sommerhusbeboelse.

Dette er baggrunden for, at politimesteren har anmodet kommunen om at oplyse, om der til brug for den videre vurdering af sagerne vil blive fremsendt den yderligere dokumentation for de anmeldte forhold, som politimesteren har ønsket.

Spm. nr. S 1377

Til kulturministeren (6/4 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke forholdsregler regeringen har truffet på baggrund af information om, at laserprojektet den 4. maj 1995 forventes at give et underskud på ca. 4,2 mio. kr., og vil ministeren desuden oplyse, hvorledes det er sikret, at skatteyderne ikke skal betale mere end allerede bevilget?«

Svar (10/4 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Oplysningen om, at der fra »Fredsskulptur 95« skulle være tilgået Kulturministeriet en redegørelse vedrørende et forventet underskud for projektet på 4,2 mio. kr. en måned før projektets gennemførelse, er ikke korrekt.

Der synes at kunne være tale om en tidligere redegørelse af 22. december 1994 fra projektet til Kulturfonden, som resulterede i, at Kulturfondens bestyrelse i januar 1995 besluttede at forøge fondens tidligere bevilgede tilskud til »Fredsskulptur 95«.

Med hensyn til anden del af spørgsmålet skal det oplyses, at det ikke indgår i Kulturministeriets planer at give projektet yderligere tilskud.

Spm. nr. S 1301

Til erhvervsministeren (24/3 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren udarbejde en ajourført oversigt over erhvervsområder med offentlig adgang-regulering?«

Begrundelse

I sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1051-1055 henviser ministeren til Konkurrencerådets særtryk »Autorisationsordninger o.l. – set i relation til konkurrenceloven« fra 1994.

Efter spørgerens opfattelse besvarer særtrykket ikke de stillede spørgsmål.

Foreløbigt svar (6/4 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg kan foreløbig oplyse, at der inden for Erhvervsministeriets område findes følgende love, der stiller krav om autorisation, registrering eller næringsbrev som betingelse for udøvelse af det pågældende erhverv:

- Lov om statsautoriserede revisorer, lovbetændtgørelse nr. 762 af 22. august 1994,
- Lov om registrerede revisorer, lovbekendtgørelse nr. 763 af 22. august 1994,
- Lov om dispachører, lovbekendtgørelse nr. 184 af 25. marts 1988,
- Lov om omsætning af fast ejendom (ejendomsrådgivere), lov nr. 453 af 30. juni 1993,
- Lov om translatører og tolke, lovbekendtgørelse nr. 181 af 25. marts 1988,
- Næringsloven (auktionsholdere og vekselere), lovbekendtgørelse nr. 185 af 25. marts 1988,
- Lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. (restauratører og hotelværter), lov nr. 256 af 6. maj 1993,
- Lov om forsikringsvirksomhed (ansvarshavende aktuarer), lovbekendtgørelse nr. 963 af 29. november 1994,
- Lov om tilsyn med firmapensionskasser (aktuarer), lovbekendtgørelse nr. 670 af 19. august 1993,
- Dykkerloven (erhvervsdykkere), lovbekendtgørelse nr. 583 af 29. september 1988, ændret ved lovbekendtgørelse nr. 936 af 27. december 1991,
- Lov om erhvervsfremme, lovbekendtgørelse nr. 84 af 22. februar 1993, ændret ved lovbekendtgørelse nr. 1093 af 22. december 1993, omfattende:
 1. Statsautoriserede vejere og målere.
 2. Bemyndigelse til kontrol med nettoindhold i færdigpakninger (e-mærkning).
 3. Bemyndigelse til udførelse af kontrol med måleinstrumenter, der bliver brugt som grundlag for afregning (vægte, benzinstandere m.v.).

4. Akkreditering af laboratorier til teknisk prøvning og kalibrering.
5. Akkreditering til certificering af produkter, personer og systemer.
6. Akkreditering til miljøcertificering og akkreditering af miljøverifikatorer.
7. Akkreditering til inspektion.
8. Ædelmetalkontrollen.
9. Udpegning af primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier (fundamental metrologi).

En oversigt over samtlige ordninger på Erhvervsministeriets og andre ministeriers områder vil kræve en nøjere undersøgelse. Jeg vil derfor rette henvendelse til de øvrige ministerier og vende tilbage, når besvarelse herfra foreligger. I øvrigt kan jeg oplyse, at det tværministerielle udvalg om service som led i opfølgningen af ressourceområderapporterne har nedsat en arbejdsgruppe om erhvervsservice, som bl.a. skal analysere og vurdere lovmæssige og branchemæssige reguleringer af forskellige erhvervsservicebrancher, f.eks. advokatfirmaer, revisorvirksomheder, rådgivende ingeniørfirmaer m.v. Arbejdsgruppens behandling forventes færdiggjort efteråret 1995.

Spm. nr. S 1293

Til udenrigsministeren (27/3 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan udenrigsministeren fremlægge dokumentation for, at de »militærunddragere« fra Kosovo, som er blevet idømt lange fængselsstraffe, har fået militær træning i den albanske hær i Albanien?«

Begrundelse

Udenrigsministeriet har afvist oplysningerne fra en menneskerettighedsorganisation i Kosovo om lange straffe til »militærunddragere« med den begrundelse, at disse ikke alene var dømt for selve militærunddragelsen, men også »for at have fået militær træning i den albanske hær i Albanien« (se Udenrigsministeriets notits fra den 24. marts 1995).

Fra et asylretligt udgangspunkt kan man sige, at det er ganske underordnet, hvilke paragraffer et internationalt fordømt regime bruger til at

straffe borgere, som ikke ønsker at gøre tjeneste i regimets militær.

Derfor er der kun logik i Udenrigsministeriets indvending, hvis det rent faktisk kan dokumentere, at de pågældende har fået militær træning i den albanske hær i Albanien. Udenrigsministeriet bedes derfor fremlægge denne dokumentation samt oplyse, på hvilke kilder den er baseret.

Svar (11/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Som anført i Udenrigsministeriets notits af 24. marts til Folketingets Retsudvalg fortsætter Udenrigsministeriet sin undersøgelse omkring retsforfølgelsen af de personer, der refereres til i spørgsmålet. Så snart disse undersøgelser, der kræver nærmere og vanskeligt tilgængelige oplysninger fra udenlandske kilder, er afsluttet, fremsender Udenrigsministeriet et nyt notat til Retsudvalget.

For den gode ordens skyld bemærkes allerede nu, at spørgsmålet om, hvad der er asylretligt relevant eller ej, ikke henhører under Udenrigsministeriet, men alene under Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet. Som svar på spørgsmål fra disse udlændingemyndigheder videregiver Udenrigsministeriet sine oplysninger i sammendrag for at beskytte sine kilder til de nævnte udlændingemyndigheder, men Udenrigsministeriet tager ikke stilling til, hvad der er asylretligt relevant eller ej.

Udenrigsministeriet har i øvrigt ikke anført, at de pågældende personer har fået militær træning i Albanien, men alene, at de er dømt for »forbrydelser mod statens sikkerhed« ved at bringe landets territoriale integritet i fare (straffelovens § 116 og § 138), og at de ikke er dømt for militærunddragelse hverken efter lov om militær tjeneste eller efter straffelovens bestemmelser herom (§ 214, § 215 eller § 217, jf. også § 226).

Spm. nr. S 1306

Til udenrigsministeren (29/3 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om de norske udlændingemyndigheders vurdering af desertørers og militærnægteres muligheder for at opnå asyl i Norge?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses i forlængelse af spørgsmål nr. S 884 om behandlingen af desertører og militærnægtere i de øvrige EU-lande.

Svar (7/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): De norske myndigheder tager udgangspunkt i, at militærnægtelse ikke er et forhold, der danner grundlag for asyl. En undtagelse fra denne hovedregel vil være, hvis en person risikerer en uforholdsmæssig streng straf for militærnægtelse på grund af politisk opfattelse, tilhørsforhold til en etnisk, social, religiøs eller national gruppe eller lignende.

Fra norsk side vurderer man ikke, at de straffe, som desertører og militærnægtere fra Serbien-Montenegro risikerer at ifalde ved en eventuel hjemsendelse, er af en sådan karakter, at det i sig selv vil kunne begrunde meddelelse af asyl i Norge. I den forbindelse vurderer man, at de straffe, personer fra denne gruppe idømmes, synes at ligge på nogenlunde samme niveau uanset etnisk tilhørsforhold.

Efter de foreliggende oplysninger har Norge i 1994 og i de første 2 måneder af 1995 hjemsendt ca. 70 desertører og militærnægtere fra Serbien-Montenegro.

En gruppe af militærnægtere og desertører fra perioden med mobilisering i Serbien-Montenegro har dog fået humanitær opholdstilladelse i Norge. Behandlingen af denne type sager var stillet i bero indtil efteråret 1993, men hovedparten er nu færdigbehandlet. Hovedbegrundelsen for meddelelse af humanitær opholdstilladelse har efter det oplyste været, at de pågældende på det tidspunkt, hvor deres ansøgning blev behandlet, havde opholdt sig meget længe i Norge, samt at en stor del af gruppen havde familiemedlemmer i Norge.

Spm. nr. S 1362

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om de overvejelser, som de nordiske ministre med ansvar for asyl og indvandring har gjort sig med henblik

på, som det udtrykkes i besvarelsen af spørgsmål nr. S 986, »at gennemføre en fælles aktion over for Serbien med henblik på at opnå en løsning på spørgsmålet om udsendelse til Serbien«?

Begrundelse

I Det Fri Aktuelt lørdag den 1. april 1995 omtales det, at der kan blive alvorlige problemer for myndighederne med i praksis at udvise afviste asylsøgere fra Serbien-Montenegro, herunder Kosovo, fordi det restjugoslaviske transportministerium har fastlagt stramme retningslinjer for udstedelse af rejseudokumentation til folk fra Restjugoslavien, som har været asylsøgere.

Svar (11/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet kan med udgangspunkt i den anførte begrundelse for spørgsmålet vedrørende problemer med udsendelse af afviste asylansøgere til det tidligere Jugoslavien, herunder Serbien, henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 986 fra medlem af Folketinget Søren Søndergaard (EL).

Indenrigsministeriet kan herudover oplyse, at spørgsmålet om en udredning af mulighederne for at gennemføre en fælles aktion over for Serbien med henblik på at opnå en løsning på spørgsmålet om udsendelse til Serbien fortsat er under overvejelse i det nordiske samarbejde på det flygtningepolitiske område.

Indenrigsministeriet kan i den forbindelse supplerende oplyse, at det under et møde den 8.-9. december 1994 i Den Nordiske Samrådsgruppe for Flygtningespørgsmål, der er en nedsat embedsmandskomite under Nordisk Ministerråd, blev besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, som skal iværksætte en udredning vedrørende udsendelsesproblemer, herunder i forhold til det tidligere Jugoslavien (F.R.Y.), og fremkomme med eventuelle fællesnordiske løsningsforslag hertil.

Beslutningen om nedsættelse af arbejdsgruppen blev tiltrådt af de nordiske ministre med ansvar for asyl og indvandring under mødet i København den 1. februar 1995.

Som opfølgning herpå har Danmark herefter udarbejdet et kommissorium for arbejdsgruppens overvejelser om koordinering af de nord-

ske landes løsning af udsendelsesproblemer. Den 20. marts 1995 blev det første møde i arbejdsgruppen afholdt, hvor de nordiske lande foretog de indledende drøftelser og udredninger vedrørende udsendelsesproblemer i relation til visse modtagerlande, herunder det tidligere Jugoslavien.

Spm. nr. S 1365

Til forsvarsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig i anledning af vanskelighederne med at rekruttere mandskab til Den Internationale Brigade – herunder overvejelser om forbedring i ansættelsesvilkårene?«

Begrundelse

Der henvises til oplysninger i Morgenavisen Jyllands-Posten onsdag den 5. april 1995, hvori brigadens chef, Finn Særmark-Thomsen, refereres for at udtale, at det kan blive nødvendigt dels at lokke unge med bedre løn og billige lån, dels at tvangsudkommandere fastansat personale til brigaden.

Svar (12/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Den Danske Internationale Brigade vil fra 1. januar 1996 indgå i NATO's Hurtige Reaktionsstyrker, og det er således planen, at opstillingen af brigaden vil være afsluttet med udgangen af 1995.

Rekruttering af personel med rådighedskontrakter – ca. 3.700 af den samlede styrke på ca. 4.500 – gennemførtes første gang blandt de værnepligtige, der blev indkaldt i 2. halvår 1993. En stor del af personellet skal rekrutteres blandt de værnepligtige, der er indkaldt i 1994, og de sidste blandt de værnepligtige, der indkaldes i 1. halvår 1995.

Der må udvises en vis varsomhed med at udlede for konkrete erfaringer med rekrutteringen ud fra de to første værnepligtshold, primært fordi disse værnepligtige havde modtaget indkaldelsesordre, før der kunne gives de pågæl-

dende holdbare oplysninger om uddannelses-, kontrakt- og tjenesteforhold i relation til brigaden.

Generelt forløber rekruttering, uddannelse og opstilling af personellet som planlagt, men erfaringer fra de to første hold har vist, at rekrutteringen af personel med særlige uddannelser har været problematisk. Specielt har det været vanskeligt at tilvejebringe det planlagte antal kontrakter til stabsunderafdelinger samt trænenheder, der rummer mange forskellige funktioner og dermed forskellige uddannelser.

Samtidig har der kunnet konstateres en procentvis fremgang i rekrutteringen fra det første til det andet værnepligtshold. På baggrund af tilkendegivelser fra de kommende hold til brigaden samt allerede indgåede kontrakter til det hold, der tilgår brigaden medio 1995, forventer Forsvarskommandoen, at denne stigning fortsætter.

På baggrund af udviklingen i rekrutteringen af personel kan det muligvis blive nødvendigt at foretage visse justeringer i grundlaget for opstillingen af Den Danske Internationale Brigade. Det er imidlertid min vurdering, at det endnu er for tidligt at afgøre, om dette bliver nødvendigt.

Spm. nr. S 1366

Til forsvarsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om sine overvejelser vedrørende udkommandering af fastansat personale i forsvaret til at indgå i Den Internationale Brigade?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1365.

Svar (12/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Af bemærkningerne til folketingsbeslutning af 25. november 1993 vedrørende etablering af en dansk international brigade fremgår, at knap 20 pct. af personellet i Den Danske Internationale Brigade – svarende til ca. 850 personer – skal

være fast personel, dvs. personel, der til daglig forretter tjeneste i brigaden, eller personel, der eksempelvis forretter tjeneste i en regimentsstab, en anden stab eller ved en skole, men er designeret til brigaden.

I det omfang det ikke er muligt at tilvejebringe det nødvendige antal med rådighedskontrakt, jf. min besvarelse af spørgsmål nr. S 1365, er det hensigten at udpege og designere fast tjenstgørende personel til brigaden. Dette kan f.eks. være begrundet i behov for særlige militære uddannelser, hvor personel med rådighedskontrakt alene af uddannelsesmæssige årsager ikke kan tilvejebringes, eller det kan være begrundet i rekrutteringsmæssige forhold, hvor det indledningsvis ikke har været muligt at rekruttere rådighedspersonel, hvilket medfører, at fast tjenstgørende personel designeres til brigaden for herefter successivt at blive erstattet af personel med rådighedskontrakt i takt med rekrutteringen af dette personel.

rer, efter sagens natur kun kan forholde sig til fortiden, dvs. hvilke straffe militærunddragere, herunder desertører, hidtil er blevet idømt.

Af alle fem notater, der dækker over en periode på 2½ år, fremgår, at retspraksis er som opsummeret i notatet af 21. marts 1995, side 16. Det bemærkes dog, at den højeste straf, som en værnepligtig – hvad enten vedkommende er blevet i Serbien-Montenegro eller i en periode har opholdt sig i udlandet – ses at være blevet idømt for militærunddragelse alene, der i de tidlige notater blev sat til et års fængsel, fra og med notatet af 25. april 1994 er sat til 18 måneders fængsel. Den højeste straf må ikke forveksles med, om forholdet normalt retsforfølges, og heller ikke med, hvad der i så fald er den typiske straf.

Hvis Udenrigsministeriet bliver bekendt med en ændret retspraksis over for værnepligtige militærunddragere i Serbien-Montenegro, vil man underrette udlændingemyndighederne herom.

Spm. nr. S 1368

Til udenrigsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan udenrigsministeren oplyse, om ambassaden i Beograds nye juridiske kilde ud over ægthedsvurderinger har udarbejdet generelle redegørelser for den juridiske situation med hensyn til spørgsmålet om strafforfølgelse af desertører og militærnægtere, der enten opholder sig i Serbien-Montenegro eller i udlandet?«

Svar (11/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Ambassaden i Beograds nuværende juridiske kilder har bidraget til Udenrigsministeriets notater af 25. april 1994, 8. august 1994 og 21. marts 1995. Det fremgår af notatet af 21. marts 1995, at man til brug for dette har søgt oplysninger fra flere advokater, der bruges i menneskerettighedssager i området.

Det bemærkes, at alle Udenrigsministeriets notater – ud over de ovennævnte notater også notaterne af 6. oktober 1992 og 24. marts 1993 – som svar på udlændingemyndighedernes spørgsmål om retspraksis i Serbien-Montenegro over for militærunddragere, herunder desertør-

Spm. nr. S 1370

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om sine initiativer for at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser i henhold til FN's Konvention om Barnets Rettigheder (ratificeret af Danmark den 19. juli 1991) vedrørende asylsøgebørns og -unges ret til uddannelse?«

Begrundelse

Ifølge børnekonventionens artikel 28 har alle børn ret til uddannelse. Børnekonventionens artikel 2, stk. 1, slår tillige fast, at denne ret skal gælde alle børn inden for dansk jurisdiktion uden forskelsbehandling af nogen art. I Undervisningsministeriets bekendtgørelse om undervisning af fremmedsprogede børn af den 20. november 1984 siges det således også, at fremmedsprogede børn skal have tilbud om undervisning på linje med den, der tilbydes i folkeskolen. Hertil kommer tilbud om modersmålsundervisning.

I en ny rapport fra den komité, som overvåger, om de lande, der har ratificeret konventio-

nen, lever op til deres forpligtelser i konventionen, sættes der fokus på, at den danske stat bør sikre ligestilling af asylsøgerbørn med hensyn til uddannelse og sundhed (jf. FN-dokument CRC/C/15/add.33).

Foreløbigt svar (12/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der henvises til Indenrigsministeriets foreløbige besvarelse af 11. april af spørgsmål nr. S 1319, jf. vedlagte kopi. (Se side 5076).

Som det fremgår heraf, vil Indenrigsministeriet senere vende tilbage med en endelig besvarelse af spørgsmålet.

Spm. nr. S 1287

Til finansministeren (24/3 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Hvordan vil regeringen sikre den lovede pasningsgaranti for de 0-6-årige børn i budgetårene 1996 og 1997, når regeringen ønsker at bremse udviklingen i de kommunale budgetter og man ved, at efterspørgslen efter dagpasning vil stige stærkt i 1996 og 1997 bl.a. som følge af stigende børnetal og forringede orlovsordninger?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende den 24. marts 1995 offentliggør Kommunernes Landsforening nogle tal, der viser, at kommunerne er nødt til at bygge mere end de 10.000 ekstra pladser, de budgetterer med i 1995, for at følge efterspørgslen i det følgende år. Men samtidig lægger regeringen op til en opbremsning i den kommunale økonomi og specielt anlægsaktiviteterne. Dette vil alt andet lige betyde, at pladsgarantien må ophøre.

Svar (4/4 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I lyset af den positive samfundsøkonomiske udvikling er finansiering af serviceforbedringer samtidig med en generel opbremsning i den kommunale budgetudvikling forenelige målsætninger.

En status for pasningsgarantien er under udarbejdelse, og på baggrund heraf vil en samlet vurdering af udbygningens behov for en indfrielse af pasningsgaranti for de 1-5-årige børn kunne ske. Det skal i den forbindelse nævnes, at der i perioden 1991-94 er sket en betydelig udbygning på daginstitutionsområdet svarende til ca. 50.000 pladser til børn i alle aldre.

De kommunaløkonomiske konsekvenser af at fastholde pasningsgarantien vil indgå i de samlede overvejelser om kommunernes økonomi for 1996. Med henvisning til svar på spørgsmål nr. S 1066 kan det endvidere oplyses, at den demografiske udvikling vil indgå i overvejelserne, når retningslinjerne for kommunernes økonomi i de kommende år skal tilrettelægges. Det samme gælder naturligvis konsekvenserne af regelændringer såsom de foretagne justeringer af orlovsordningerne.

Spm. nr. S 1299

Til forsvarsministeren (28/3 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at søværnet skal overtage fiskerikontrollen til søs, og hvad vil det i så fald betyde for beskæftigelsen på Fiskeridirektoratets skibe?«

Svar (6/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Fiskerikontrollen på fiskeriterritoriet omkring Danmark udføres i henhold til § 38, stk. 1, i lov nr. 306 af 4. juni 1986 – saltvandsfiskeriloven – af den under Fiskeriministeriet hørende fiskerikontrol.

Jeg kan ikke bekræfte, at søværnet skal overtage fiskerikontrollen til søs i farvandet omkring Danmark, men jeg kan oplyse, at der under Finansministeriet er nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe, der ser nærmere på hensigtsmæssigheden af eventuelt at overføre flere statslige skibe m.v. til Forsvarsministeriet.

I arbejdsgruppen indgår bl.a. repræsentanter fra Forsvarsministeriet samt Landbrugs- og Fiskeriministeriet.

Først når resultatet af arbejdsgruppens overvejelser foreligger, vil det være muligt at udtale sig om eventuelle konsekvenser af arbejdsgruppens anbefalinger.

Spm. nr. S 1353

Til socialministeren (4/4 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvor mange unge under 25 år modtager støtte via social- og arbejdsmarkedslovgivningen til deres entré på arbejdsmarkedet, og hvor stor en procentdel udgør de af en ungdomsårgang?«

Svar (12/4 95)**Socialministeren (Karen Jespersen):**

Antal personer under 25 år i 1993 og 1994: Revalider og aktiverede kontanthjælpsmodtagere (inklusive flygtninge)

	1993 Antal modt.	1993 Antal helårsmodt.	1994 Antal modt.	1994 Antal helårsmodt
Revalidering	16.442	6.166	15.345 ¹⁾	5.754 ¹⁾
Pct. af antal unge 17-24 år	2,8%	1,0%	2,6%	1,0%
Aktivering ²⁾	86.300	28.800	61.700	20.600 ²⁾
Pct. af antal unge 17-24 år	14,6%	4,99%	10,5%	3,5%

¹⁾ Udregnet ud fra kvartalsstatistikken for 1994 (i gns. 27.366 familier pr. måned i 1994 mod 29.322 i 1993).

²⁾ Tal for 1993 er skøn baseret på Socialministeriets/Indenrigsministeriets særlige undersøgelse af kommunernes aktivering af kontanthjælpsmodtagere i 1993, Danmarks Statistiks kvartalsstatistik vedr. kontanthjælpsmodtagere (1.-4. kvartal 1993). Tal for 1994 er skøn baseret på Danmarks Statistiks AMFORA-statistik, 1.-3. kvartal, samt Danmarks Statistiks kvartalsstatistik vedrørende kontanthjælpsmodtagere (1.-4. kvartal 1994).

Endelige tal for 1994 forventes at foreligge i juni 1995.

Besvarelsen angiver alene antallet af unge, der modtager støtte via sociallovgivningen. For så vidt angår støtte til unge ledige dagpenge-modtagere under lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik, henvises der til arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1352.

Spm. nr. S 1310

Til landbrugs- og fiskeriministeren (29/3 95) af:

Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren med henvisning til spørgsmål nr. S 1188 af 15. marts 1995 og ministerens svar af 23. marts 1995 oplyse, hvorvidt jordbrugskommissionen for Ringkøbing Amt var entydigt juridisk forpligtet til at forlænge fristen?«

Vedrørende sociallovgivningen kan oplyses:

Det er ikke via socialstatistikken muligt at se, hvor mange unge der ved deres entré på arbejdsmarkedet modtager støtte via social- og arbejdsmarkedslovgivningen.

Spørgsmålet kan imidlertid i en vis udstrækning belyses ud fra, hvor mange der er på revalidering, og hvor mange kontanthjælpsmodtagere der er under aktivering m.v. Der skal tages det forbehold, at der kan være en gruppe, der afslutter et aktiverings- eller et revalideringsforløb, uden at det umiddelbart herefter lykkes at komme ind på arbejdsmarkedet.

Svar (6/4 95)**Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):**

I situationer, hver der er tale om forlængelse af en frist, der er meddelt ved et tidligere påbud efter reglerne i § 27 i landbrugsloven, skal jordbrugskommissionen – som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 1188 – tage stilling til, om der er grundlag for at forlænge fristen.

Afgørelsen af, om der er særlige forhold, der kan begrunde, at der meddeles en fristforlængelse og i givet fald hvor længe, beror på et skøn, der udøves af jordbrugskommissionen.

Jordbrugskommissionen var således ikke i den omhandlede sag juridisk forpligtet til at forlænge tidsfristen. Men jordbrugskommissionen skulle derimod skønne over, om der var grund til at forlænge fristen som nævnt ovenfor.

Spm. nr. S 1276

Til trafikministeren (23/3 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke indtægter og udgifter DSB har haft i årene 1990-1994 i forbindelse med driften af overfarten Esbjerg-Fanø, samt hvilke indtægter og udgifter DSB Rederi A/S forventer at have frem til år 2000?«

Begrundelse

I forbindelse med vedtagelse af lov om DSB Rederi A/S skal overfarten Esbjerg-Fanø videreføres med statsstøtte frem til år 2000, hvorefter overfarten skal udbydes i licitation.

En forudsætning for at kunne bedømme et tilbud ved en kommende licitation må være, at man har kendskab til indtægter og udgifter.

Svar (6/4 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Af nedenstående regnskabsopstilling fra DSB Rederi fremgår det, hvilke indtægter og udgifter DSB har haft i årene 1990-1994:

Mio. kr.	1990	1991	1992	1993	1994
Indtægter	21,9	25,5	27,6	27,6	31,1
Omkostninger	20,7	21,7	22,9	24,9	24,7
Resultat	1,2	3,8	4,8	3,0	6,4

Det bemærkes, at omkostningerne for ruten er opgjort eksklusivt omkostninger til afskrivning og forrentning af kapitalapparatet, hvilket er i overensstemmelse med DSB's overordnede regnskabspraksis.

Eventuelle udgifter til havarier er heller ikke belastet Esbjerg-Fanø-overfartens regnskab, da DSB Rederi fører omkostninger til havarier på en central konto. Dette forenkler sammenligning mellem de enkelte års resultater, da udsving på grund af havarier elimineres i ruternes regnskaber.

Esbjerg-Fanø administreres af Overfartsområde Vest, og omkostningerne herved er ikke fordelt til ruten. Ligeledes er de centralt afholdte administrationsomkostninger ikke fordelt til rederiets enkelte overfartsområder eller ruter.

Når rederiet overgår til aktieselskab, vil Esbjerg-Fanø-overfartens regnskab således blive belastet med afskrivning og forrentning, med udgifter til forsikring, med administrationsomkostninger og med moms.

Det forventes herefter, at overfarten i 1998, 1999 og i år 2000 vil give et årligt underskud på 1 mio. kr. Af den netop vedtagne lov om at omdanne DSB Rederi til aktieselskab fremgår det, at forpligtelsen til at opretholde overfarten Esbjerg-Fanø og det økonomiske ansvar i forbindelse hermed påhviler staten. Der vil således blive indgået en kontrakt mellem DSB og DSB Rederi A/S om at videreføre ruten og betalingen herfor.

Der sker udbud af den fortsatte sejlads i år 2001.

Spm. nr. S 1289

Til landbrugs- og fiskeriministeren (24/3 95) af:

Henning Urup (V):

»Hvad vil ministeren gøre for at lette ekspeditionen af sager om jordhandler, hvor der gøres indsigelse på grund af ønsket om køb af tillægsjord, og hvad har ministeren i sinde at gøre ved Glejbjergsagen?«

Begrundelse

Det er generelt, at ekspeditionstiden er for lang, og et af de grelleste eksempler findes i Glejbjerg, hvor sagen nu kører på 9. år.

Svar (3/4 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ved ændringen af landbrugsloven i 1994 er der sket en styrkelse af reglerne om fortrinsstilling til suppleringsjord. Der er samtidig tilvejebragt grundlag for, at jordbrugskommissionerne kan gå mere aktivt ind i disse sager, når parterne i sådanne sager ikke kan blive enige. Jordbrugskommissionerne har således fået hjemmel til at fastsætte den pris, der er afgørende for en fortrinsstilling, ligesom kommissionerne også har fået hjemmel til at fastsætte størrelse og afgrænsning af det areal, der omfattes af fortrinsstillingsreglerne.

I situationer, hvor en landmand har erhvervet landbrugsjorder i strid med reglerne om fortrinsstilling til suppleringsjord, skal jordbrugskommissionen efter reglerne i lovens § 27 meddele påbud om genafhændelse af jorderne inden en frist på mellem 6 måneder og et år. Denne frist kan i henhold til § 85, stk 2, i Landbrugsministeriets cirkulære nr. 38 af 8. marts 1990 om lov om landbrugsejendomme forlænges, hvis jordbrugskommissionen skønner, der er grund dertil.

Jeg lægger vægt på, at der sker en effektiv opfølgning af sådanne påbud.

Hvis jordbrugskommissionens afgørelse påklages efter reglerne i landbrugslovens § 30a og reglerne i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 15. december 1989 om administrationen af landbrugsloven m.v., må en gennemtvangelse af påbud om genafhændelse imidlertid efter sædvanlig praksis normalt stilles i bero, indtil der er truffet afgørelse i klagesagen.

For så vidt angår Glejbjergsagen, kan jeg oplyse, at den omhandlede ejendom efter påbud fra jordbrugskommissionen er blevet afhændet til en køber, der kan erhverve ejendommen, uden at fortrinsstillingsreglerne kan bringes i anvendelse.

Jeg er bekendt med, at der er truffet aftale om tilbageskødning af ca. 30 ha af ejendommens jorder, og at jordbrugskommissionen har truffet afgørelse om, at der er tale om omgåelse af fortrinsreglerne, jf. § 32 i landbrugsloven.

Denne afgørelse er påklaget til Strukturdirektoratet, der har oplyst, at sagen forventes afgjort i nær fremtid.

Jeg kan i øvrigt vedrørende Glejbjergsagen henvise til den daværende landbrugsminister Bjørn Westh's svar til Landbrugs- og Fiskeriudvalget af 7. marts og 5. maj 1994 på henholdsvis spørgsmål 2 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme (L 171, 1993-94) og spørgsmål 81 (alm. del - bilag 228). Kopi af disse svar vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Anden næstformand (Henning Grove):
Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget (uge 17):

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 1379

Andersen, Bent Hindrup (EL): spm. nr. S 1415-1417

Andersen, Else Winther (V): spm. nr. S 1345 og 1346

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 1400

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 1397

Christensen, Jan Kørpe (FP): spm. nr. S 1245 og 1295-1298

Dahl, Kristian Thulesen (FP): spm. nr. S 1355 og 1380

Espersen, Lene (KF): spm. nr. S 1372-1376

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 989 (suppl. besv.)

Jerup, Bruno (EL): spm. nr. S 1383-1385 og 1394

Just, Annette (FP): spm. nr. S 1386 og 1387

Kjær, Henriette (KF): spm. nr. S 1360

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 1262 (suppl. besv.)

Mikkelsen, Brian (KF): spm. nr. S 1433

Svanholt, Anni (SF): spm. nr. S 1402

Sønderby, Peder (V): spm. nr. S 1439

Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 1363, 1364 og 1367

Søvndal, Villy (SF): spm. nr. S 1352 og 1389-1393

Spm. nr. S 1379

Til udenrigsministeren (6/4 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil den danske regering på et kommende møde i EU's Ministerråd meddele, at Danmark ikke vil acceptere, at Kommissionen fremlægger forslag om traktatændringer om socialpolitik i EU, samt at Danmark på forhånd vil nedlægge veto mod behandlingen af ethvert forslag i denne retning?«

Begrundelse

Dette spørgsmål blev stillet til socialministeren i Folketingets spørgetid onsdag den 5. april 1995. Her henviste socialministeren spørgeren til at rette spørgsmålet til udenrigsministeren.

Svar (19/4 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det fremgår af Traktatens artikel N, stk. 1, at enhver medlemsstats regering eller Kommissionen kan forelægge Rådet forslag til ændring af de traktater, som Unionen bygger på.

Regeringen er ikke bekendt med, at Kommissionen fremlægger forslag om traktatændringer om socialpolitik i EU.

Der henvises i øvrigt til regeringens tidligere redegørelser for proceduren for fastlæggelse af de danske holdninger. En dansk stillingtagen til konkrete emner, der forventes drøftet på regeringskonferencen, afventer den brede offentlige debat, der leder frem til udarbejdelsen af regeringens forhandlingsgrundlag.

Spm. nr. S 1415

Til miljø- og energiministeren (12/4 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Kan ministeren afkræfte, at etableringen af en 400-kilovolt-elledning fra Aalborg til Århus er begrundet i ellevering til militære anlæg?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg kan oplyse, at den vurdering af behovet, som indgår i Energistyrelsens behandling af Elsams ansøgning om bygning af den pågældende ledning, omfatter behovet for elforsyning i almindelighed. Forsyning af militære anlæg indgår ikke særskilt i denne vurdering.

Spm. nr. S 1416

Til miljø- og energiministeren (12/4 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Overvejer ministeren at erklære landets 400-kilovolt-ledninger for militære hemmeligheder, og hvorledes agter ministeren da at camouflere de pågældende højspændingsledninger?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har ingen planer om at erklære 400-kilovolt-ledninger for militære hemmeligheder.

Spm. nr. S 1417

Til miljø- og energiministeren (12/4 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Vil ministeren med henvisning til Elsams holdning til offentliggørelse af behovet for en 400-kilovolt-elledning fra Aalborg til Århus oplyse, om ministeren vil tilbyde Elsams ledelse et kursus i lov om offentlig forvaltning?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Elforsyningsvirksomheder er omfattet af lov om offentlighed i forvaltningen efter § 1, stk. 2. Det går jeg ud fra at Elsams ledelse allerede er fuldt ud klar over.

Spm. nr. S 1345

Til kulturministeren (31/3 95) af:
Else Winther Andersen (V):

»Hvilke aftaler ligger der omkring etablering af Musikalsk Grundkursus i de resterende 5 amter?«

Svar (18/4 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg har fra Statens Musikråd fået følgende redegørelse for situationen vedrørende etableringen af musikalske grundkurser:

Musikrådet har ført forhandlinger om oprettelse af musikalsk grundkursus med Sønderjyllands, Viborg, Århus og Vestsjællands Amter. Der har endnu ikke været ført forhandlinger med Frederiksborg Amt.

Disse forhandlinger befinder sig på forskellige stadier. I Viborg Amt er den lokale finansiering kun delvis på plads. I Vestsjællands Amt

har man endnu ikke afgjort, hvor det musikalske grundkursus skal ligge. I begge tilfælde er der således endnu ikke den fornødne lokale afklaring.

I Århus og Sønderjylland har Musikrådet godkendt konkrete musikskoler som kvalificerede til at have et musikalsk grundkursus. Musikrådet har endnu ikke givet konkrete, skriftlige bevillingstilsagn, bl.a. fordi man først lige netop har modtaget et egentligt budget for musikalsk grundkursus ved Randers Musikskole. Musikrådet har ikke modtaget budget for musikalsk grundkursus ved Vojens Musikskole.

Spm. nr. S 1346

Til kulturministeren (31/3 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Hvem skal afholde de udgifter, som de 5 amter har haft ud fra dispositioner på basis af givne tilsagn fra Statens Musikråd om etablering af Musikalsk Grundkursus?«

Svar (18/4 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Statens Musikråd har over for mig oplyst, at i det omfang amter, kommuner og musikskoler har haft udgifter til brochurer, annoncering og lign., er Musikrådet villig til at medfinansiere disse udgifter efter det almindelige tredelte støtteprincip for musikalske grundkurser.

Jeg vil her samtidig udtrykke min undren over Musikrådets beslutning om at stille opretelsen af flere musikalske grundkurser i bero, som jeg finder meget uhensigtsmæssig.

Spm. nr. S 1400

Til arbejdsministeren (10/4 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Må modtagere af dagpenge deltage i blokader og demonstrationer i forbindelse med f.eks. den igangværende buskonflikt, uden at det får konsekvenser for dagpengeudbetalingerne?«

Begrundelse

I forbindelse med den igangværende buskonflikt deltager der folk i blokader og demonstrationer, som ikke har noget at gøre med f.eks. buschaufførerne, men som er arbejdsløse, der er tilkaldt af fagforeninger.

Spørgeren vil gerne have oplyst, om det er legalt for en dagpengemodtager at deltage i faglige konflikter på andre områder. Man er jo ikke til rådighed for arbejdsmarkedet, når man f.eks. er blevet kørt i bus til en helt anden by for at blokere en busterminal. Ministeren bedes også i sin besvarelse af spørgsmålet inddrage en beskrivelse af, hvordan a-kasserne forholder sig til disse dagpengemodtagere, der »hyres« som ballademagere i andres faglige konflikt.

Svar (21/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er en grundlæggende betingelse for at få dagpenge, at den ledige fuldt ud står til rådighed for arbejdsmarkedet, og dette gælder naturligvis også ledige, der måtte deltage i en blokade eller en demonstration i forbindelse med en faglig konflikt.

For at stå til rådighed skal den ledige blandt andet være arbejdssøgende og kunne formidles arbejde med dags varsel, medmindre den ledige hører til et fagligt område, hvor det er nødvendigt, at tiltrædelse af formidlet arbejde sker samme dag.

Deltager et ledigt medlem, der skal kunne formidles arbejde med dags varsel, i en blokade eller demonstration i en anden kommune, skal medlemmet derfor fortsat sikre sig kendskab til sin daglige post og efterkomme eventuel indkaldelse til samtale på arbejdsformidlingen, i arbejdsløsheds-kassen eller hos en arbejdsgiver. Sker dette ikke, får det dagpengemæssige konsekvenser for medlemmet, da deltagelse i blokade, demonstration m.v. ikke er en gyldig grund til afslå formidlet arbejde eller at møde op til en formidlingssamtale.

Derimod får det ikke dagpengemæssige konsekvenser, hvis det ledige medlem sikrer sig kendskab til sin daglige post og efterkommer indkaldelser på den dag eller de dage, hvor deltagelse i blokade m.v. måtte finde sted.

Bliver der tale om deltagelse af længere varighed i en blokade, hvorunder medlemmet ikke er arbejdssøgende, vil det efter en konkret

vurdering kunne få dagpengemæssige konsekvenser for medlemmet.

I de tilfælde, hvor der måtte blive tale om dagpengemæssige konsekvenser, er det altså ikke selve deltagelsen i blokade m.v., der er afgørende, men alene om medlemmet fortsat kan opfylde de almindelige betingelser for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er arbejdsløshedskasserne, der skal tage stilling til, om der skal være tale om dagpengemæssige konsekvenser. Bliver medlemmet ikke formidlet arbejde på den dag eller de dage, hvor deltagelsen finder sted, vil der ikke være anledning for arbejdsløshedskasserne til at undersøge forholdet nærmere, medmindre der fremkommer oplysninger i forbindelse med den konkrete konflikt, der måtte give anledning hertil.

Når konflikten i Esbjerg er afsluttet, kan Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, hvis man finder anledning til det, anmode de a-kasser, som må formodes i særlig grad at have været berørt af konflikten, om en redegørelse for, i hvilket omfang der er foretaget undersøgelser og truffet afgørelser om eventuelle dagpengemæssige konsekvenser vedrørende ledige, der måtte have deltaget i blokader m.v. i tilknytning til konflikten.

Spm. nr. S 1397

Til forskningsministeren (10/4 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at en person, der opholder sig i udlandet, og som har en dansk tilkøbt mobiltelefon, skal betale for samtalen fra grænsen og til det land, hvor han befinder sig?«

Begrundelse

Hvis en dansker med mobiltelefon kører til Frankrig og en fra Danmark ringer til hans mobiltelefon, skal opringeren kun betale for samtalen til grænsen, hvor så modtageren betaler resten af vejen til Frankrig.

For personer, som kører meget i udlandet, kan det komme som noget af en overraskelse, når de modtager regningen fra telefonselskabet.

Personen med mobiltelefonen har ikke bedt om at blive ringet op og bør derfor ikke pålægges udgifter i forbindelse med samtalen.

Spørgeren er derfor interesseret i ministerens holdning, hvilke regler der ligger til grund for ordningen, og om det er noget, ministeren kan ændre, eller om Folketinget skal træffe beslutning.

Svar (21/4 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Den daværende minister for kommunikation og turisme besvarede den 3. marts 1993 spørgsmål nr. S 474, S 475 og S 476 stillet af folketingsmedlem Niels Højland (FP) om samme emne.

Der er heri gjort rede for baggrunden for takseringsprincippet. Det fremgår heraf, at der i de internationale aftaler om takseringsprincipper for GSM-mobiltelefontrafik anbefales det såkaldte B-takseringsprincip, der indebærer, at det er den kaldte (roamed) abonnent, der betaler for viderestillingen fra hjemlandet.

Det kan i den forbindelse oplyses, at de to danske GSM-operatører ved etableringen af tjenesten i foråret 1992 fik godkendt takseringsprincipper i overensstemmelse med disse anbefalinger.

Takseringsprincippet indebærer, at den abonnent, der ringer op til mobiltelefonen, kun betaler den på forhånd kendte takst, dvs. taksten for opkald til danske mobiltelefonabonnenter, der befinder sig i Danmark. Modtageren betaler selv for viderestillingen til det land, hvori vedkommende befinder sig.

Når mobiloperatørerne har ønsket at få godkendt et system, hvor det er modtageren, der betaler for udlandsforlængelsen, skyldes det navnlig hensynet til den abonnent, der ringer op til mobiltelefonabonnenten. Den abonnent, der ringer op, vil nemlig ikke kunne vide, om den kaldte mobilabonnent (B-abonnenten) befinder sig i Danmark eller i udlandet.

Hvis den, der ringer op (A-abonnenten), skulle betale for hele samtalen, ville vedkommende med rette kunne påberåbe sig uforskyldt at blive pålignet en ekstra trafikafgift af ukendt størrelse.

Derimod vil den kaldte mobiltelefonabonnent være bevidst om ekstrataksten ved opkald fra hjemlandet og vil derfor selv kunne afbryde en given samtale, hvis han ikke ønsker at betale viderestillingstaksten for det ankommande opkald.

På NMT-området har takseringsprincippet indtil 1. januar 1993 været, at opkald fra Dan-

mark til danske mobilabonnenter i de andre nordiske lande blev takseret med samme beløb som opkald til danske mobile abonnenter, der befandt sig i Danmark. Modtageren har således ikke forud for 1. januar 1993 betalt for samtaler fra Danmark.

Med virkning fra 1. januar 1993 har Tele Danmark A/S fået godkendt samme takseringsform for opkald på NMT fra Danmark som den, der er gældende for GSM.

Det var et vigtigt element i godkendelsen af den ændrede takseringsmetode for NMT-opkald, at der dermed blev skabt lige vilkår mellem NMT-systemets taksering og de metoder, der allerede var aftalt internationalt for GSM-systemernes vedkommende.

Der er ikke siden besvarelsen af ovennævnte spørgsmål sket ændringer i takstprincipperne for den pågældende type trafik.

Det er min opfattelse, at de godkendte takstprincipper fortsat er de mest gennemsigtige, idet det placerer betalingsansvaret hos den abonnent, der også har muligheder for at afbryde en given samtale, for hvilken han ikke ønsker at betale den ekstra takst for udlandsforlængelsen.

Spm. nr. S 1245

Til undervisningsministeren (21/3 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvornår agter ministeren at tage initiativ til at give erhvervsskolerne acceptable planlægningsvilkår vedrørende første skoleperiode?«

Begrundelse

Idet skolerne ikke har fået besked om, hvilke retningslinjer de skal planlægge undervisningen efter, finder spørgeren det uacceptabelt, at der til dato ikke er givet klar besked til erhvervsskolerne vedrørende første skoleperiode.

Svar (18/4 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan oplyse spørgeren om, at Undervisningsministeriets erhvervsskoleafdeling har orienteret erhvervsskolerne to gange om situationen

vedrørende 1. skoleperiode i erhvervsuddannelserne.

I Undervisningsministeriets Nyhedsbrev nr. 21 af 28. november 1994 har ministeriet givet en generel orientering om, at der forberedes et lovinitiativ, som bl.a. vil indeholde forslag om en ændring af formen for 1. skoleperiode i erhvervsuddannelserne.

I en skrivelse til erhvervsskolerne dateret 6. december 1994 har ministeriet med henvisning til ovenstående meddelt skolerne, at der må planlægges på det kendte regelgrundlag, så længe Folketinget ikke har vedtaget ændringer i det pågældende lovgrundlag.

I samme skrivelse er det videre anført, at en eventuel ændret status af 1. skoleperiode specielt i uddannelserne inden for jern og metal-området, som kan bestemmes med den hjemmel, der er givet ministeren i den gældende lov, vil forudsætte ændringer i de bekendtgørelser, der er gældende for de pågældende uddannelser. Også her må skolerne følgelig planlægge på det kendte grundlag, indtil nye bekendtgørelser eventuelt er udstedt.

Med en skrivelse af 23. februar 1995 har Erhvervsskoleafdelingen uddybet orienteringen vedrørende situationen for jern og metal-uddannelserne. Der er herved givet den oplysning, at ministeriet – efter aftale med organisationerne – søger at skabe grundlag for, at der kan være udstedt nye bekendtgørelser for 19 uddannelser inden 1. august 1995.

Ministeriet har således givet skolerne den information, der kan gives, på et så tidligt tidspunkt som muligt.

Til nærmere orientering vedlægges kopi af de to omtalte skrivelser. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1295

Til sundhedsministeren (28/3 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilket omfang lægers arbejde på andre sygehuse end dér, hvor de er ansat, har, samt hvor meget det koster ekstra at have lægerne til at arbejde i deres friuger?«

Begrundelse

Der er meget vedholdende historier om, at læger nærmest har dobbeltjob og kan tjene en hel månedsløn ekstra ved at arbejde i en friuge. Senest kom det til udtryk i en artikel i Det Fri Aktuelt den 27. marts 1995.

Svar (20/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er ikke muligt umiddelbart at fremskaffe de ønskede oplysninger uden større ressourcerforbrug. Lønudgiften til lægevikarer opføres i almindelighed på lønkontoen for læger. Der registreres ikke særskilt, om der er tale om vikarer eller fastansatte. En lægevikar, der f.eks. ansættes til vagttjeneste i en uge, betragtes som almindeligt ansat i amtet og er underlagt almindelige overenskomstvilkår. Derfor er der heller ikke en skelnen mellem vikarer og fastansatte i lønregistreringen.

Lægevikarer har ikke pligt til at oplyse, om de i tiden for vikariatet er ansat på et andet sygehus, i en lægepraksis eller har andet lægeligt arbejde.

Amterne registrerer således ikke omfanget af lægernes arbejde på andre sygehuse end det, hvor de har deres hovedarbejdsplads.

Spm. nr. S 1296

Til sundhedsministeren (28/3 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at komme lægers rejsen landet rundt for at få godt betalt overarbejde til livs?«

Begrundelse

Ifølge bl.a. Det Fri Aktuelt den 27. marts 1995 rejser læger fra Sønderjylland til Nordjylland for at få godt betalt arbejde i deres friuger. Ifølge Det Fri Aktuelt kan en ugeløn komme op på 32.000 kr.

Det forekommer at være et unødvendigt spild af skatteydernes penge at betale så meget for en uges arbejde. Derfor vil det være interessant at

vide, hvilke initiativer ministeren har tænkt sig at tage for at stoppe dette overforbrug.

Svar (20/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som bekendt er det amterne og Hovedstadens Sygehusfællesskab, der driver landets sygehuse. Det betyder, at det også er sygehusejerne, der som arbejdsgivere tegner overenskomst med lægeforeningerne og hermed fastsætter lægernes arbejdsvilkår. Herunder hører også spørgsmålet om lægernes bibeskæftigelse.

I lægernes overenskomst er det fastsat, at funktionærlovens bestemmelser om bibeskæftigelse er gældende. Disse bestemmelser siger, at funktionæren er berettiget til uden samtykke fra arbejdsgiveren at påtage sig arbejde uden for tjenesten, når dette arbejde kan passes, uden at det er til ulempe for det sygehus, hvor lægen normalt arbejder. Princippet er, at hvad lægen foretager sig i sin fritid, er vedkommendes egen sag, blot lægen er i stand til at passe sit arbejde, når han eller hun er i tjeneste.

Jeg er helt enig i dette princip.

Spm. nr. S 1297

Til sundhedsministeren (28/3 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren gøre overarbejde på eget sygehus mere tiltrækkende for lægerne, eventuelt ved at udbetale overarbejdspengene?«

Begrundelse

Lægers dobbeltarbejde, hvor de rejser langt for at få udbetalt større lønninger, kan vel primært begrundes i, at lægerne gerne vil have flere penge udbetalt.

Det er spørgerens opfattelse, at det kunne være en løsning at udbetale overarbejdspenge til de læger, der gerne vil arbejde over, i stedet for at ønske det hele afspadseret. Det vil efter spørgerens opfattelse være til gavn for alle parter, også lægen, der ikke skal rejse langt væk fra sin familie for at arbejde.

Svar (20/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der er i den nugældende overenskomst intet til hinder for, at sygehusene kan udbetale overarbejdspenge. Ifølge overenskomsten skal overarbejde i videst muligt omfang undgås. Kan overarbejde ikke undgås, skal det i videst muligt omfang afspadses. Kan det ikke afspadses – og det kan jo være svært, hvis sygehuset har ledige lægestillinger – kan det udbetales som overarbejdsbetaling. Det er op til det enkelte sygehus at bestemme, i hvilken udstrækning man ønsker at udbetale overarbejdspenge.

Dette er videreført i den nye overenskomst. Dog er der sket nogle tekniske ændringer i, hvorledes man opgør og beregner overarbejde.

En ændring af overarbejdsbegrebet giver en mere fleksibel arbejdstilrettelæggelse.

Betalingen er ændret således, at overarbejdspengene nu består af skalalønnen plus lægetillæg. Det vil give en bedre overarbejdsbetaling, og så vil overarbejde på det sygehus, hvor lægen i forvejen arbejder, også blive mere tiltrækkende.

Spm. nr. S 1298

Til sundhedsministeren (28/3 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad vil ministeren gøre for at mindske problemet med lægemangel primært på provins-sygehusene?«

Begrundelse

Mange læger rejser langt for at tjene ekstra penge i deres friuger, noget, der ifølge dagspressen koster mange penge. Den eneste grund til, at det kan lade sig gøre, er, at der er lægemangel rundt omkring i landet.

Det er efter spørgerens opfattelse vigtigt at gøre noget ved lægemangelen også for at få fjernet ventelisterne.

Svar (20/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

I regeringens aftale fra juni 1994 med Amtsrådsforeningen samt Københavns og Frederiksberg Kommuner om udvikling af sygehusvæsenet indgår en række initiativer til imødegåelse af lægemangel og fremskyndelse af faststillingsreformen, det vil sige omdannelse af reservelægestillinger til afdelingslæge- og overlægestillinger.

Initiativerne indebærer bl.a., at amterne og Hovedstadens Sygehusfællesskab skal være tilbageholdende med nynormeringer af stillinger, og at man skal fremskynde omdannelsen af 1. reservelægestillinger til afdelingslægestillinger eller overlægestillinger. Initiativerne skal sikre en bedre fordeling af lægerne ud over landet.

Sundhedsministeriet og Amtsrådsforeningen vurderer for øjeblikket denne del af den 4-årige aftale om udviklingen af sygehusvæsenet.

Jeg kan endvidere nævne, at Sundhedsstyrelsen kort før jul færdiggjorde den såkaldte kirurgrapport. Rapporten foreslår bl.a., at der i højere grad betales for den tid, lægerne står til rådighed, men ikke udfører arbejde, frem for at der sker afspadsning. Sygehusejerne er enige i disse anbefalinger.

Gennemførelsen af forslagene vil give en mere effektiv udnyttelse af lægernes arbejdstid og dermed kunne imødegå den strukturelle lægemangel, der kan konstateres for øjeblikket.

Endelig deler jeg Amtsrådsforeningens opfattelse af, at de nye overenskomsters regler om arbejdstilrettelæggelse og fleksibel arbejdstid betyder, at overenskomsterne ikke fremover vil lægge begrænsninger for en nødvendig og højt kvalificeret lægedækning på sygehusene.

Spm. nr. S 1355

Til arbejdsministeren (4/4 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil ministeren oplyse baggrunden for, at deltidssansatte, der går på overgangsydelse eksempelvis som 51-årige, ikke må udføre arbejde for 27.500 kr. pr. år?«

Begrundelse

Reglerne for overgangsydelse blev for en tid siden ændret fra kun at kunne benyttes af de 55-60-årige til også at kunne benyttes af de 50-55-årige.

Kort tid efter, at loven var iværksat, kunne dog kun personer, der før havde haft heltidsbeskæftigelse, også samtidig oppebære andet arbejde til 27.500 kr. pr. år. Deltidsansatte på overgangsydelsen må ikke udføre arbejde ved siden af.

Spørgeren ønsker derfor ministerens vurdering af rimeligheden i de nuværende regler.

Svar (18/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at der i forbindelse med arbejdsmarkedsreformens vedtagelse blev givet fuldtidsforsikrede dagpengemodtagere mulighed for i en sammenhængende periode på 12 måneder at vælge at modtage 80 pct. af hidtidige dagpenge med mulighed for i perioden at tjene op til 27.500 kr. uden fradrag i dagpengene.

For at skabe en vis parallelitet til dagpengeområdet blev der på samme tidspunkt lavet en forsøgsordning, der giver fuldtidsforsikrede medlemmer på overgangsydelse ret til at tjene op til 27.500 kr. fradragsfrit hvert kalenderår. Ordningen løber indtil udgangen af 1996.

Der er med virkning fra den 1. april 1995 foretaget visse justeringer på dagpengeområdet, men det er fortsat sådan, at ordningen kun retter sig mod fuldtidsforsikrede.

Deltidsforsikrede medlemmer på overgangsydelse er ikke afskåret fra at have lønarbejde, men arbejdet medfører fradrag i ydelsen efter de almindelige regler på dagpengeområdet.

Når deltidsforsikredes mulighed for at tjene et fradragsfrit beløb ikke findes i de gældende regler, skyldes det, at der var tale om en nyskabelse i arbejdsløshedsforsikringsloven. Det var derfor ønskeligt at se, hvordan de nye ordninger fungerede, før der blev taget stilling til, om de skal udvides til også at omfatte deltidsforsikrede.

Det er på nuværende tidspunkt for tidligt at drage konklusioner om ordningens hensigtsmæssighed, herunder om der, i tilfælde af at ordningen gøres permanent, vil være behov for at foretage justeringer af reglerne.

Spm. nr. S 1380

Til erhvervsministeren (6/4 95) af:
Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil ministeren give en vurdering af, hvor mange arbejdspladser den såkaldte isbryderordning har kostet hos eksempelvis private konsulentfirmaer, marketingbureauer og andre?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at isbryderordningen i flere tilfælde har skubbet ansatte, herunder ansatte hos såvel rådgivningsfirmaer som private konsulentfirmaer, marketingbureauer og andre, ud til fordel for ansatte med støtte fra den såkaldte isbryderordning.

I et tidligere svar har ministeren karakteriseret ordningen som en succes, men ikke forholdt sig til de mulige u hensigtsmæssigheder, som også er en del af statsstøtteordninger.

Spørgeren ønsker derfor en vurdering af ordningens bruttoeffekt på arbejdsmarkedet, hvilket betyder, at spørgeren ikke blot ønsker, som ministeren tidligere har givet, en vurdering af det antal arbejdspladser, ordningen har skabt, men tillige en vurdering af, hvor mange arbejdspladser ordningen kan have kostet.

Svar (21/4 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Spørgsmålet om, hvorvidt personer under isbryderordningen har fortrængt allerede ansatte i virksomhederne, er en central del af den løbende opsamling af erfaringsdata, som Erhvervsfremme Styrelsen foretager på basis af afsluttede isbryderprojekter.

Derfor kan det meget præcist oplyses, at ud af 279 virksomheders oplysningsskemaer, som udgør en svarprocent på 82, er der kun 2 virksomheder, der har oplyst, at isbryderansættelsen har givet anledning til afskedigelse af andre medarbejdere i de pågældende virksomheder.

For så vidt angår fortrængningen af ansatte i rådgivningsfirmaer m.v., skal det nævnes, at af de ca. 1.250 igangsatte isbryderprojekter er 65 pct. igangsat i virksomheder med 1-10 ansatte og 20 pct. i virksomheder med 11-20 ansatte.

Da det typisk ikke er virksomheder af denne størrelse, der tidligere har betjent sig af højtuddannede, herunder også ekstern brug af eksem-

pelvis konsulenter, er det min vurdering, at isbryderordningen kun i et meget begrænset omfang har været årsag til tab af arbejdspladser.

Endvidere må det antages, at ansættelse af højtuddannede i de mindre virksomheder end- og kan virke fremmende på anvendelse af rådgivningsfirmaer m.v. i virksomhedernes videre udvikling.

Spm. nr. S 1372

Til miljø- og energiministeren (6/4 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvor stor en andel af »Stavadbilerne« (de tilskudsberettigede skrotbiler) i 1994, der ikke er blevet miljøbehandlet?«

Begrundelse

Ifølge Dansk AutoGenbrugs opgørelse for perioden 1. januar 1994 til 30. juni 1994 har firmaer uden for Dansk AutoGenbrug modtaget 57.735 biler, hvor olie, akkumulatører samt bremsevæske er helt eller delvis skrottet til skade for miljøet.

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Der foreligger ikke på nuværende tidspunkt lovgivningsmæssige krav om, at biler, der skrotes, skal miljøbehandles. Virksomhederne, der ophugger biler, er underlagt miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 om godkendelse af forurenende virksomheder samt tilsynsmyndighedernes kontrol, hvilket efter Miljøstyrelsens vurdering sikrer, at bortskaffelsen af kasserede biler foregår miljømæssigt forsvarligt.

Miljøstyrelsen har i 1993 udsendt en brancheorientering for autoophugningsbranchen (Orientering fra Miljøstyrelsen nr. 5 1993). I denne brancheorientering anføres som eksempel på vilkår, der kan forventes i miljøgodkendelser, at ophugning af bilerne ikke må påbegyndes, før alle væsker er aftappet og akkumulatører er afmonteret. Det skal bemærkes, at branche-

orienteringen er vejledende, og at det derfor er de lokale godkendelsesmyndigheders beslutning, om et sådant vilkår skal indgå i miljøgodkendelserne.

Danmarks Automobilforhandler Forening og Centralforeningen for Autoreparatører i Danmark har i forbindelse med etableringen af skrotpræmieringsordningen indgået en aftale med Dansk AutoGenbrug og Genvindingsbrancherådet om, at skrotbiler, der omsættes mellem virksomheder, der er medlem af disse organisationer, skal miljøbehandles, en behandling, som går ud over det, som er beskrevet i ovennævnte brancheorientering.

Selv om der ikke foreligger dokumentation for, hvor store andele der er miljøbehandlet, og hvor store mængder olie- og kemikalieaffald der faktisk er afleveret, er det Miljøstyrelsens vurdering, at den aftale, der er indgået mellem brancheorganisationerne sammen med de lovbundne krav om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald er så velfungerende, at det er rimeligt at antage, at der i betydeligt omfang sker en miljøbehandling, der som minimum omfatter de miljømæssigt tungeste fraktioner, det vil sige blyakkumulatører og olie.

Miljøstyrelsen skønner på baggrund af oplysninger fra Dansk AutoGenbrug og Genvindingsbrancherådet, at den indgåede branchefortale efterleveres for de biler, som er omfattet af aftalen. Miljøstyrelsen skønner, at det drejer sig om halvdelen af de biler, som skrotes.

Den resterende del behandles efter miljøbeskyttelseslovens regler som beskrevet ovenfor.«

Spm. nr. S 1373

Til miljø- og energiministeren (6/4 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad der er sket med de miljøskadelige dele af de skrottede »Stavadbiler«, siden skrotningspræmien blev indført?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 1372.

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der oplyser følgende:

»I begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at der i første halvår af 1994 er skrottet 57.735 biler af firmaer, som ikke er medlem af Dansk AutoGenbrug.

Som nævnt i besvarelse af spørgsmål nr. S 1372 indgik Genvindingsbrancherådet på lige fod med Dansk AutoGenbrug en privatretlig frivillig aftale med Danmarks Automobilforhandler Forening og Centralforeningen af Autoreparatører i Danmark. Med udgangspunkt heri er det rimeligt at antage, at også en betydelig del af de biler, der skrottes af Genvindingsbrancherådets medlemsvirksomheder, miljøbehandles.

Hvad angår blyakkumulatorerne, har Returbat, foreningen for indsamling af blyakkumulatorer, oplyst, at der i 1994 er indsamlet cirka 20 pct. flere kasserede akkumulatorer end gennemsnittet for de foregående 3 år. Dette kan ikke nødvendigvis tages til indtægt for, at akkumulatorer i højere grad er afmonteret i forbindelse med skrotningen af biler, men det virker dog rimeligt at antage, at der er en sammenhæng.

En forøget skrotning af 70.000–80.000 biler i første halvår af 1994 vil, hvis alle akkumulatorer er afmonteret, betyde en mængdeforøgelse af akkumulatormængden på cirka 1.000 t i dette halvår. En sammenligning af Returbats tal for indsamlede mængder i 1993 og 1994 viser, at forøgelsen af den indsamlede mængde i 1994 pr. halvår udgør 1.000–1.500 t. Denne forøgelse kan også være begrundet i en øget indsamlings-effektivitet, men det virker nærliggende at konkludere, at væksten i indsamlingen i et vist omfang kan tilskrives det forøgede antal skrottede biler. De kasserede akkumulatorer afsættes til udenlandske blysmelteværker, primært Boliden-Bergsøe i Sverige.

For olie vil forøgelsen af de kasserede mængder som følge af skrotpræmieringsordningen være så lille i forhold til den mængde, der normalt kasseres, at det ikke kan forsvares at drage konklusioner på baggrund af de indsamlede mængder i henholdsvis 1993 og 1994. Olien udgør cirka 5 l pr. bil og dermed en forventet tilvækst på mindre end 400 t. Dette skal ses i forhold til den samlede olieaffaldsmængde på ca. 30.000 t pr. år. Da den forventede tilvækst således kun vil udgøre 1–2 pct., er det ikke for-

svarligt at drage konklusioner på baggrund af de faktisk indsamlede mængder i henholdsvis 1993 og 1994. Indsamlet spildolie afsættes enten direkte til Kommunekemi eller oparbejdes og afsættes til fjernvarmeværker, der har miljøgodkendelse til anvendelse af spildolie.«

Spm. nr. S 1374

Til miljø- og energiministeren (6/4 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for de tiltag, ministeriet vil foretage på bilmiljøområdet i 1995, og i den forbindelse bekræfte, hvorvidt en tilbage-tagningsordning for køleskabe og dybfrysere prioriteres højere end en forsvarlig miljøbehandling af biler?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Grundlaget for gennemførelse af en kommende tilbage-tagningsordning for kasserede biler undersøges for tiden i Miljøstyrelsen. Der arbejdes på opstramning af reglerne for bortskaffelse af de ikkegeanvendelige fraktioner, der fremkommer ved skrotningen af biler.

Derudover skal det bemærkes, at genvindingsvirksomheder, der ikke har en samlet miljøgodkendelse, inden den 1. juli 1995 skal indgive ansøgning om miljøgodkendelse. Miljøstyrelsen udarbejder i den forbindelse en brancheorientering for disse virksomheder, som forventes udsendt i løbet af kort tid.

Med hensyn til skrotningen af kasserede køleskabe og fryserer drejer det sig om bortskaffelse af stoffer, som påvirker ikke alene ozonlaget, men også bidrager til forøgelse af drivhuseffekten.

Ozonhulsproblematikken og drivhuseffekten er globale miljøeffekter, som først og fremmest er skabt af den industrialiserede verden, og som vi derfor også må stå i første række for at løse.

Problemet er løst, for så vidt angår produktionen og markedsføringen af nye køleskabe og fryserer, idet forbudet mod anvendelse af CFC i nye køleskabe og fryserer er indført med fuld virkning fra den 1. januar 1995.

Jeg finder det på denne baggrund vigtigt, at der snarest tilvejebringes en ordning, hvor der

tages hånd om de skadelige stoffer i de køleskabe og fryserne, der kasseres.

Spm. nr. S 1375

Til miljø- og energiministeren (6/4 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor indholdet i importerede biler, eksempelvis karrosseri og akkumulatører, klassificeres som henholdsvis grønt og orange affald, hvorimod hele biler klassificeres som rødt og dermed farligere affald?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Bilvrug tømt for væsker er ifølge forordningen grønt affald. Med væsker menes benzin, olie, sprinklervæske og lignende. Når væskerne er fjernet, skulle bilvraget ikke kunne give anledning til spild under transport og opbevaring.

Akkumulatører og lignende er på den orange liste, blandt andet fordi de kan give anledning til udsivning af syrer og tungmetaller.

Listerne er ikke udtømmende. For eksempel er bilvrug med væsker ikke nævnt på listerne. De affaldstyper, der ikke er nævnt i bilagene, skal følge den røde procedure. Dette er ikke nødvendigvis det samme som, at affaldstypen derved er klassificeret på linje med de få, men meget farlige affaldstyper, der er nævnt på den røde liste.

At bilvrug med væsker ikke er nævnt specifikt, skyldes alene, at ingen af deltagerne i den komité under OECD, der løbende tilpasser listerne, har taget affaldstypen op med henblik på indpasning på listerne. Ud fra en miljømæssig vurdering burde bilvrug med væsker formelt klassificeres som orange affald.

Eftersom den danske administration af det orange affald som hovedregel sker efter de regler, der gælder for rødt affald, ville det ikke ændre ved den danske praksis, såfremt bilvrug med væsker blev anført på den orange liste.

Biler, der importeres med henblik på at blive istandsat for derefter at skulle ud at køre igen, anses ikke for at være affald. Det har imidlertid vist sig at være praktisk meget vanskeligt for myndighederne at skelne mellem bilvrug og biler til genindregistrering før og under transporten til f.eks. et autoværksted. Ofte bliver afgørelsen om, hvorvidt en bil skal repareres eller skrottes, først truffet af modtageren efter en gennemgang af bilen.

Miljøstyrelsen har rejst problemet over for de øvrige EU-medlemslande. En første drøftelse heraf fandt sted på et møde den 19. april 1995 med henblik på at finde en fælles administrativ fortolkning af forordningens bilag.«

Spm. nr. S 1376

Til miljø- og energiministeren (6/4 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad ministeren agter at foretage sig for at sikre en lempelse i importreglerne for totalskadede biler, således at biler ikke længere skal klassificeres som farlige på linje med atomaffald?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 1375.

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der oplyser følgende:

»Totalskadede biler, der eksporteres til nytiggørelse, skal, hvis de er tømt for væsker, følge proceduren for grønt affald. Andre former for bilvrug er ikke nævnt i bilagene og skal af denne grund følge proceduren for rødt affald. At proceduren for rødt affald skal følges, er ikke en klassificering af bilvrug som farligt affald på linje med atomaffald. Det betyder, at der skal ske en anmeldelse til Miljøstyrelsen, som kan gøre indsigelse efter EU-forordningen.«

Der er efter min opfattelse ikke behov for en lempelse, men for en afklaring af, hvad der skal opfattes som biler til genindregistrering, og

hvad der skal opfattes som bilvrag, jævnfør min besvarelse af spørgsmål nr. S 1375.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 989

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Birthe Rønn Hornbech (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3904, var sålydende:

Til justitsministeren (20/2 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes man vil sikre indlagte patienter på hospitaler for sindslidende m.v. mod overgreb fra voldelige, tyvagtige eller i øvrigt chikanerende medpatienter?«

Supplerende svar (18/4 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Sundhedsministeriet, som bl.a. har oplyst følgende:

»Personalet på de psykiatriske afdelinger har en betydelig erfaring i miljøtilrettelæggelse, hvor risikoen for konfrontationer og misbrug mellem patienter søges reduceret, men sådanne foranstaltninger støder bl.a. på den vanskelighed, at begge parter, dvs. såvel de udadreagerende som de udsatte grupper, frembyder symptomer på sindssygdom, der kræver behandling. Man skal altså ikke skride til restriktive foranstaltninger såsom isolation eller bortvisning af patienter.

Den bedste fremgangsmåde vil være opbygning af relativt små psykiatriske afsnit med god personalenormering og gode fysiske rammer, der sikrer de enkelte patienter en rimelig mulighed for privatliv.«

Sundhedsministeriet har endvidere oplyst, at sundhedsministeren har til hensigt at besøge en række psykiatriske institutioner rundt om i landet for at få et aktuelt billede af forholdene for patienterne på de forskellige typer institutioner, der findes på området.

Spm. nr. S 1383

Til arbejdsministeren (6/4 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Hvornår forventer ministeren arbejdet afsluttet i det hurtigtarbejdende tværministerielle udvalg, der skulle undersøge, hvordan elever og uddannelsessøgendes arbejdsmiljø kan forbedres?«

Begrundelse

Under førstebehandlingen af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø (L 106) begrundede ministeren sin afvisning af lovforslaget med, at der netop skulle nedsættes et tværministerielt udvalg, hvor intentionerne i lovforslaget skulle være udgangspunktet for udvalgets arbejde. Ministeren gjorde det ved samme lejlighed klart, at udvalgsarbejdet skulle foregå meget hurtigt, idet der ikke var tvivl om, at elever og uddannelsessøgende har arbejdsmiljøproblemer.

Svar (19/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg henviser til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1384 og kan oplyse, at resultatet af arbejdet i arbejdsgruppen om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold forventes at foreligge inden udgangen af 1995.

Spm. nr. S 1384

Til arbejdsministeren (6/4 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Vil ministeren redegøre for kommissorium og sammensætning i det hurtigtarbejdende tværministerielle udvalg, der skal undersøge elever og uddannelsessøgendes arbejdsmiljø?«

Begrundelse

Idet ministeren ikke af sig selv har orienteret Folketinget om udvalgets kommissorium og sammensætning, og idet Enhedslisten anser elev og uddannelsessøgendes arbejdsmiljø for

overordentlig vigtigt, ønsker vi at sikre, at intentionerne i forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø (L 106) videreføres i det hurtigst muligt tværministerielle udvalgs arbejde.

Svar (19/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vedlægger kommissorium for arbejdsgruppe om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold og henviser til dette.

Der vil nu blive taget skridt til udpegning af medlemmerne af arbejdsgruppen.

Bilag

Arbejdsministeriet, april 1995
Undervisningsministeriet

Kommissorium for arbejdsgruppe om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold.

Der har i den senere tid været megen opmærksomhed om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold.

Elevers og studerendes forhold er reguleret af en række forskellige myndigheder. Det gælder navnlig Undervisningsministeriet, Sundhedsministeriet, Boligministeriet og Arbejdsministeriet. Hertil kommer kommuners og amtskommuners ansvar på området.

Arbejdsgruppen skal på denne baggrund kortlægge de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold for skoleelever og studerende. Herunder skal arbejdsgruppen redegøre for de opgaver, de involverede myndigheder varetager vedrørende skoleelevers og studerendes sikkerhed og sundhed i undervisningen.

Arbejdsgruppen skal herudover overveje, hvordan de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold for skoleelever og studerende kan forbedres, uden at det giver anledning til merudgifter.

Arbejdsgruppens aktiviteter omfatter alene de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold for børn og unge.

Arbejdsgruppens formand er direktør Erik Andersen, Arbejdstilsynet.

I arbejdsgruppen er repræsentanter for Undervisningsministeriet, Sundhedsministeriet,

Boligministeriet, Miljøministeriet, Finansministeriet og Arbejdsministeriet samt for Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner samt Amtsrådsforeningen.

Sekretariatsfunktionen varetages af Direktoratet for Arbejdstilsynet i samarbejde med Undervisningsministeriet.

Resultatet af arbejdsgruppens arbejde forventes at foreligge inden udgangen af 1995.

Spm. nr. S 1385

Til arbejdsministeren (6/4 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Hvad indeholder den samarbejdsaftale mellem Arbejdsministeriet og Undervisningsministeriet, der skal sikre, at der ikke er nogen huller i ansvaret for at leve op til arbejdsmiljølovens intentioner?«

Begrundelse

Under førstebehandlingen af L 106 (forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø) den 3. februar 1995 var en samarbejdsaftale ifølge ministeren lige på trapperne. Den må derfor nu forventes udfærdiget. Enhedslisten vil gerne sikre sig, at der med samarbejdsaftalen ikke længere eksisterer uklarhed om, hvem der har ansvaret for et arbejdsmiljø, der lever op til arbejdsmiljølovens intentioner.

Svar (19/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at jeg har fundet det mest korrekt, at indgåelsen af samarbejdsaftalen mellem Undervisningsministeriet og Arbejdstilsynet (Arbejdsministeriet) afventer resultatet af arbejdet i arbejdsgruppen om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold.

Spm. nr. S 1394

Til sundhedsministeren (7/4 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt en patient, der er blevet overfaldet af en hospitalsansat, er omfattet af lov om patientforsikring, for så vidt angår krav om erstatning, og hvilken anden lovgivning der i benægtende fald vil finde anvendelse?«

Begrundelse

Spørgsmålet er rejst i anledning af en konkret sag, hvor en indlagt blev overfaldet af en sygehjælper, der ved hjælp af tvang stak indlagte 5-6 gange i låret med en injektionssprøjte.

Der er i den konkrete sag anlagt straffesag og afsagt dom i byretten. Sagen er anket og endnu ikke berammet i landsretten. Spørgsmålet er stillet for at få opklaret, hvorvidt det ovenfor beskrevne hændelsesforløb falder uden for de gængse forsikringsordninger. Skadelidte er af det forsikrings-selskab, hvori hospitalet har tegnet ansvarsforsikring, blevet afvist, idet sygehjælperens handling betegnes som »en særdeles abnorm handling«. Han har herfra alene modtaget en kulanceerstatning.

Sundhedsministeren bedes redegøre for, om hun finder det rimeligt, at hospitalet, der har haft den pågældende ansat og dermed må stå inde for vedkommendes handlinger, blot kan afvise skadelidte med et pennestrøg.

Sundhedsministeren bedes endvidere oplyse, om skadelidte herefter alene er henvist til at søge erstatning hos pågældende skadevolder, og om skadelidte ikke vil kunne gøre sig håb om erstatning for overfaldet, hvis vedkommende ikke er personligt forsikret.

Svar (21/4 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sagen vil ikke henhøre under lov om patientforsikring. Loven finder kun anvendelse på fysiske skader, der er forårsaget i forbindelse med undersøgelse, behandling eller lignende. Det er en minimumsbetingelse for lovens dækning, at skaden kan henføres til en helbredelsesforanstaltning, som et sygehus m.v. står som ansvarlig for. Sygehuset vil ikke være ansvarlig for en

skade af den nævnte karakter, og skaden falder derfor uden for lovens dækningsområde.

Jeg har ikke bemærkninger til den konkrete sag, som efter det oplyste er afgjort af det pågældende sygehus' forsikrings-selskab efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler. Disse regler henhører under justitsministeren. Efter reglerne, der fremgår af bestemmelsen i Danske Lov 3-19-2, hæfter en arbejdsgiver for det erstatningsansvar, som hans arbejdstager måtte pådrage sig for uforsvarlige skadegørende handlinger, der er foretaget i forbindelse med hvervets udførelse. Arbejdsgiveren ifalder imidlertid ikke erstatningsansvar for den ansattes skadegørende handlinger, hvis der er tale om en helt usædvanlig (»abnorm«) adfærd.

I den foreliggende sag, hvor der er tale om en persons-kade, der er forvoldt ved overtrædelse af borgerlig straffelov, vil skadelidte kunne søge om erstatning efter reglerne i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Hvis erstatningskravet ikke er blevet påkendt under straffesagen, behøver skadelidte ikke anlægge civil sag mod skadevolderen. Skadelidte kan – og bør – straks indgive ansøgning om erstatning direkte til Erstatningsnævnet, St. Kongensgade 1-3, 3. sal, 1264 København K.

Spm. nr. S 1386

Til justitsministeren (7/4 95) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren beskrive fremgangsmåden for Europol, når de ønsker samarbejde med politimyndigheder i f.eks. Marokko eller Norge?«

Begrundelse

Efter møde med direktøren for Europol, Jürgen Storbeck, blev spørgeren opmærksom på, at selv om man opbygger et netværk til bekæmpelse af international kriminalitet, så har man overset at give dem tilladelse til at kontakte myndigheder uden for Schengenlandene.

Svar (19/4 95)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det kan indledningsvis oplyses, at de nuværende medlemmer af Den Europæiske Union allerede gennem mange år har haft et samarbejde med tredjelande på det politimæssige område. Dette samarbejde foregår blandt andet inden for Interpol, der ud over de europæiske lande omfatter en lang række lande i den øvrige del af verden.

Efter det foreliggende udkast til Europolkonvention, der blev tilsendt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalget den 6. februar 1995, er det blandt andet hensigten at skabe mulighed for en styrkelse af det politimæssige samarbejde mellem EU-landene og tredjelande. I konventionsudkastets artikel 39 hedder det således, at Europaoplysning kan oprette og opretholde forbindelser til tredjelande i det omfang, det er hensigtsmæssigt for udførelsen af Europols opgaver.

Europols samarbejde med tredjelande vil navnlig bestå i udveksling af oplysninger til brug for bekæmpelse eller forebyggelse af de former for kriminalitet, der er omfattet af Europols arbejdsområder. Det drejer sig om sager om international narkotikakriminalitet og andre former for grov international kriminalitet.

Efter konventionsudkastets artikel 16 er det i øvrigt en nødvendig forudsætning for Europols videregivelse af oplysninger til tredjelande, at disse lande sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i forbindelse med benyttelsen af oplysningerne. Om dette er tilfældet, vil bero på en konkret vurdering i den eller de enkelte sager. Forhandlingerne vedrørende artikel 16 er endnu ikke afsluttede, idet det franske formandskab har fremsat forslag om, at videregivelse af oplysninger til tredjeparter kun må ske efter forudgående indhentelse af tilladelse fra det land, som har indlæst de pågældende oplysninger.

Spm. nr. S 1387

Til arbejdsministeren (7/4 95) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren kommentere en artikel fra Erhvervs Bladet den 3. april 1995 vedrørende eksklusivaftaler samt kommentere det synspunkt, som fremføres af lektor Lars Adam Rehof ved Retsvidenskabeligt Institut om selvsamme artikel?«

Begrundelse

Nærværende spørgsmål stilles på grundlag af en artikel i Erhvervs Bladet mandag den 3. april 1995. I samme artikel fremføres det af lektor Lars Adam Rehof, at man på europæisk plan gennem såvel EU som Europarådet ønsker at bringe bestemmelserne om foreningsfrihed i overensstemmelse med menneskerettighederne, hvorfor der i henhold til Lars Adam Rehof er god grund til, at den danske regering overvejer, om den nuværende lovgivning på området er i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention.

Svar (19/4 95)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Udgangspunktet for den danske holdning til eksklusivaftaler set i forhold til Danmarks retligt bindende internationale forpligtelser ligger i ILO's konvention nr. 87 om foreningsfrihed.

Denne konvention fortolkes af ILO sådan, at spørgsmålet om tilladeligheden af eksklusivaftaler er et nationalt anliggende, som ikke reguleres af konventionen.

Herudover reguleres spørgsmålet om foreningsfrihed i den europæiske menneskerettighedskonvention. Den danske retsstilling er efter regeringens opfattelse i overensstemmelse med Domstolens fortolkning af denne konvention, herunder med afgørelsen i den såkaldte British Rail-sag.

For EU's vedkommende gælder, at der efter 11-aftalen til gennemførelse af protokollen om social- og arbejdsmarkedspolitikken udtrykkelig er gjort undtagelse for organisationsretten som et spørgsmål, EU ikke skal regulere. Jeg kan selvfølgelig ikke vide, om andre lande ønsker at ændre denne retstilstand med henblik på en harmonisering på dette felt, men jeg føler ikke, at en harmonisering af organisationsretten er et af de højest prioriterede emner set med danske øjne.

Spm. nr. S 1360

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvad er ministerens kommentar til, at der på side 93–101 i bilaget til rapporten »Forprojekt om elektronisk Borgerkort« er en nøje beskrivelse af, hvordan man kan få adgang til Diatel, samt priser, hvor der bl.a. bliver nævnt, at man i startfasen kan benytte sig af en introduktionspakke til godt 1.000 kr.«

Begrundelse

Spørgeren mener, at det er en direkte reklame for Diatel, der ikke burde optræde i ministeriets officielle publikationer.

Svar (20/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I CPR-kontorets rapport fra »Forprojekt om elektronisk borgerkort« er Diatel – som led i vurderingen af behovet for et borgerkort som »elektronisk nøgle« ved borgernes elektroniske kommunikation og selvbetjening – nævnt som et eksempel på mulighederne for i fremtiden fra en pc i eget hjem bl.a. at komme i elektronisk kontakt med det offentlige. En sådan vurdering må ligeledes inddrage borgernes udgifter ved denne adgang.

Da Diatel p.t. er det eneste kendte danske eksempel på en udbyder af elektroniske tjenester af denne art, finder jeg det ikke betænkeligt, at CPR-kontoret i rapporten fra forprojektet har omtalt Diatel.

Ad spm. nr. S 1262

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 4577, var sålydende:

Til socialministeren (22/3 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der fremover stilles krav om, at indvandrere skal medbringe deres skatteopgørelser til fremmedpolitiet som bevis for deres indtjening, samt stille krav om, at der leveres en skatteopgørelse eller bekræftelse fra skattevæsenet på, at der er indbetalt A-skat for de pågældende, der ønsker understøttelse?«

Supplerende svar (20/4 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet går ud fra, at spørgsmålet bl.a. vedrører, hvilke krav der kan stilles i forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse, som er betinget af godtgørelse af forsørgelsesevne.

Spørgsmål om opholdstilladelse hører under Indenrigsministeriet, som Socialministeriet har indhentet følgende udtalelse fra:

»I den anledning skal Indenrigsministeriet oplyse, at der ved behandlingen af ansøgninger om tilladelse til familiesammenføring efter udlændingeloven kan eller skal stilles krav om, at den herboende skal kunne forsørge ansøgeren.

Det er således i udlændingelovens § 9, stk. 3, bestemt, at der ved familiesammenføring med forældre over 60 år til en udlænding (som ikke er nordisk statsborger eller flygtning) med tidsubegrænset opholdstilladelse (udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 5) eller ved meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding med nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person (udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1) skal stilles krav om, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

I udlændingelovens § 9, stk. 4, 1. pkt., er det endvidere bestemt, at opholdstilladelse i tilfælde af familiesammenføring med forældre over 60 år, hvor det herboende barn er dansk eller nordisk statsborger eller har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8 (udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4), kan betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren.

Endelig er det i udlændingelovens § 9, stk. 4, 2. pkt., bestemt, at opholdstilladelse ved familiesammenføring med børn under 18 år og ægtefæller kan betinges af, at den herboende godtgør at kunne forsørge sin ægtefælle og/eller børn.

Ved vurderingen af den herboendes forsørgelsesevne må udlændingemyndighederne – ud over lønindkomst, personlig formue eller andre lignende midler – inddrage offentlige eller private pensionsindtægter. Offentlig kontanthjælp eller anden offentlig midlertidig hjælp kan aldrig medindregnes i den herboendes forsørgelsesevne.

Til brug ved vurderingen af den herboendes forsørgelsesevne er det ved de nævnte bestemmelser forudsat, at kommunerne efter anmodning i de enkelte sager indgiver en indstilling til Direktoratet for Udlændinge om spørgsmålet med blandt andet inddragelse af den herboendes indtægtsforhold efter skat sammenholdt med en kontanthjælpsudmåling, og at direktoratet normalt kan lægge denne indstilling til grund ved sagens behandling.

Det bemærkes, at der ikke herudover i udlændingeloven stilles krav om, at udlændinge i forbindelse med ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse skal medbringe deres skatteopgørelse eller i øvrigt fremlægge bevis for deres skatteindbetaling.»

Da der også i spørgsmålet nævnes understøttelse, der normalt forstås som arbejdsløshedsdagpenge, har Socialministeriet indhentet følgende udtalelse fra Arbejdsministeriet:

»Arbejdsministeriet skal oplyse, at det er et grundlæggende princip i arbejdsløshedsforsikringsloven, at en ydelsesmodtager for at opnå ret til ydelser fra a-kassen skal dokumentere sin hidtidige arbejdsindkomst og arbejdsperiode i form af lønsedler eller erklæring herom fra arbejdsgiveren.

Da kravet om dokumentation af lønindkomst således er et grundlæggende princip inden for arbejdsløshedsforsikringen, finder Arbejdsministeriet ikke, at den i spørgsmålet rejste problemstilling kan angå arbejdsløshedsforsikringsystemet og mulighederne for at modtage dagpenge.«

Jeg kan i øvrigt tilføje, at efter bistandslovens § 17 kan den myndighed, som behandler en sag efter bistandsloven, pålægge den, som søger om hjælp, at medvirke til sagens oplysning. Myndigheden kan desuden afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for sagen, ligesom oplysninger om økonomiske forhold kan indhentes i elektronisk form fra andre offentlige myndigheder samt arbejdsløsheds-kasser. Det er således op til den enkelte kommune at vurdere, hvilke

oplysninger der må anses for påkrævet i den enkelte situation.

Spm. nr. S 1433

Til miljø- og energiministeren (18/4 95) af:
Brian Mikkelsen (KF):

»Har ministeren nogle planer om en omfattende analyse af grundvandet?«

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I regeringens 10-punkts-program til beskyttelse af grundvand og drikkevand fra december 1994 og i Miljøstyrelsens redegørelse nr. 4 1994 om Danmarks grundvand og drikkevand er der redegjort for den nuværende og planlagte kontrol med grundvand og drikkevand.

Der foregår allerede en omfattende overvågning af grundvandet som led i vandmiljøplanens overvågningsprogram. Her analyseres grundvandet i 67 udvalgte områder fordelt over hele landet for en række parametre, herunder 8 pesticider. Programmet vil blive udvidet til mindst det dobbelte antal pesticider.

Herudover skal vandet fra alle vandværksboringer regelmæssigt undersøges i forbindelse med det almindelige tilsyn med drikkevandskvaliteten. Ansvar for tilrettelæggelsen af dette tilsyn ligger hos kommunerne. Ud over de mest almindeligt forekommende stoffer omfatter kontrollen også pesticider og andre miljøfremmede stoffer i de tilfælde, hvor begrundet mistanke gør det relevant. Miljøstyrelsen udarbejder i 1995 en vejledning til vandværkerne og kommunerne om, hvordan denne kontrol af vandet fra vandværksboringerne mest hensigtsmæssigt kan tilrettelægges.

Endelig foretages der ofte undersøgelser af grundvandet i forbindelse med tilsynsmyndighedernes behandling af konkrete forurenings-sager. Undersøgelserne tilrettelægges efter behovet i den konkrete sag.

Spm. nr. S 1402

Til miljø- og energiministeren (11/4 95) af:
Anni Svanholt (SF):

»Mener ministeren, at der er en principiel forskel mellem importen af affald fra specielt Tyskland til Danmark og så Danmarks eksport af restprodukter fra røggasrensning på danske kraftværker til Norge, og vil ministeren i bekræftende fald anføre, ud fra hvilke principper og definitioner ministeren i givet fald er villig til at acceptere import af affald fra f.eks. Tyskland til Danmark?«

Begrundelse

Det blev oplyst på Dagrofas konference om import og eksport af affald, at ministeren i princippet har sagt ja til eksport af affald fra forbrændingsanlæg til Norge. I den forbindelse blev der skelnet mellem specialaffald og almindeligt affald.

På denne baggrund ønsker spørgeren at få belyst den principielle og definatoriske forskel mellem disse affaldstyper, så det ikke kommer til at fremstå, som om affaldsimporten til Danmark udelukkende er »almindeligt« affald, hvorfor denne transport efter spørgerens og ministerens opfattelse skal stoppes – men når Danmark eksporterer affald, kaldes det »special« affald og er dermed efter ministerens opfattelse udtryk for et forsvarligt og nødvendigt samarbejde.

Svar (24/4 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
De formelle regler for import og eksport af affald fremgår af EU's forordning nr. 259/93 om grænseoverskridende transport af affald. Forordningens regler anvendes også i Norge. Det er i forordningen angivet, hvilke procedurer der skal følges, samt i hvilke situationer der kan meddeles afslag på en transportansøgning.

Import af affald til nyttiggørelse må ikke stride mod nationale affaldsplaner. Nyttiggørelsen skal ske under overholdelse af nationale love, herunder for eksempel miljøbeskyttelseslovens regler om miljøgodkendelse af virksomheder. Desuden skal import til nyttiggørelse være reel i modsætning til en fiktiv nyttiggørelse, hvor den nyttiggjorte andel af affaldet er så lille, at der er tale om bortskaffelse.

Ligesom ved eksport til nyttiggørelse skal bortskaffelse være i overensstemmelse med nationale handlingsplaner og gældende love og forskrifter. Bortskaffelse af affald bør, som det også fremgår af EU's egne principper, ske på det nærmeste anlæg. Alle lande bør ligeledes hurtigst muligt arbejde mod at tilvejebringe bortskaffelsesmulighed i eget land. Der er dog undtagelser fra disse generelle principper.

Nogle affaldstyper forudsætter en form for specialbehandling. Såfremt den samlede mængde af den pågældende affaldstype er relativt lille, vil det ofte blive uhensigtsmæssigt dyrt at foretage denne i de mindre lande. En afvejning af miljøfordelen ved behandlingen med de økonomiske omkostninger vil måske falde ud til fordel for en ringere behandling. Et samarbejde om et større behandlingsanlæg vil på denne måde kunne nedbringe en urealistisk høj behandlingspris til et niveau, der vil tilskynde til en bedre bortskaffelse.

Andre affaldstyper bør deponeres under nogle særligt beskyttede omstændigheder, for eksempel i dybe minegange. Det er i disse tilfælde naturgivne forhold og tidligere tiders minedrift, der afgør, hvor det nærmeste egnede bortskaffelsessted er.

Nogle former for specialbehandling forudsætter eller billiggøres væsentligt, såfremt behandlingen kan ske i en form for symbiose, for eksempel som i det konkrete eksempel med restprodukterne, der hovedsagelig består af kalk, hvor nordmændene tilsvarende har et affaldsproblem i form af store mængder syre, der skal neutraliseres. Ved neutraliseringen sker der sideløbende en binding af tungmetallerne i restproduktet, således at tungmetallerne immobiliseres.

Det er i alle tilfældene væsentligt for mig, at modtagerlandets egen bortskaffelse ikke vanskeliggøres eller fordyres ved modtagelsen af importeret affald. Tilsvarende skal importen være i overensstemmelse med modtagerlandets affaldshåndteringsplaner.

I den konkrete sag med eksport af restprodukter til Norge har det for min stillingtagen endvidere været væsentligt, at eksporten kun er en midlertidig løsning, at der samtidig arbejdes med at få etableret en dansk bortskaffelsesløsning, og at eksporten ikke forsinker dette arbejde.

Der er således flere forhold, der skal tages i betragtning, når der skal ske en vurdering af det acceptable ved import og eksport af affald. Den

endelige afgørelse må i de enkelte tilfælde bases på en konkret vurdering af affaldet og dets behandlingsmuligheder.

Jeg vil godt understrege, at principperne selvfølgelig gælder begge veje. For eksempel modtager Kommunekemi affald til bortskaffelse fra såvel Norge som Tyskland.

Spm. nr. S 1439

Til landbrugs- og fiskeriministeren (18/4 95) af: **Peder Sønderby (V):**

»Kan ministeren oplyse, hvad der skete med de svin, der skulle slagtes den dag, da slagteriarbejderne i Esbjerg i forbindelse med buskonflikten i Esbjerg gik i strejke (ulovligt), dvs. hvor mange svin der blev afhentet og på grund af strejken ikke kunne slagtes, og hvor de blev anbragt, indtil slagtingen kunne finde sted, og hvor lang tid der gik, før de faktisk blev slagtet?«

Svar (21/4 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Følgende kan oplyses omkring slagting i forbindelse med arbejdsnedlæggelsen torsdag den 6. april 1995:

- Torsdag den 6. april var der i stalden ved arbejdstids begyndelse 442 grise.
 - Tilmeldt til slagting den 6. april 4.501 grise.
 - Heraf blev der stoppet et antal hos leverandør (før afhentning) - 266 grise.
 - Torsdag den 6. april blev indtil kl. 10.30 slagtet 2.406 grise.
 - Til rest, som ikke kunne slagtes på grund af strejken: 2.271 grise.
 - Af disse blev et antal omdirigeret fra parkeringspladsen i Esbjerg og kørt til Skærbæk Samlestald - 1.310 grise.
 - Et antal blev direkte omdirigeret fra landevej til Skærbæk Samlestald - 255 grise.
 - I alt ført til Skærbæk Samlestald - 1.565 grise.
 - Resten blev opstaldet på Vestjyske Slagterier i Esbjerg - 706 grise.
- Alle 2.271 svin var slagtet ved arbejdstids ophør mandag den 10. april 1995.

Overdyrlægen på slagteriet har endvidere

oplyst, at i alt 10 grise er nødslagtet og aflivet som følge af stress m.v. pga. strejken (flytning).

68 grise er kasseret på grund af akut lungetændelse, hvor der til sammenligning en normal dag kasseres 10. Det høje antal skyldes, at dyrene har smittet hinanden i samlestalden.

Spm. nr. S 1363

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om indholdet af drøftelserne på EU-plan af problemerne med hensyn til tilbagesendelse af afviste asylsøgere til Restjugoslavien, som fandt sted på et møde den 15.-16. februar 1995, og herunder hvad den danske regering har lagt frem i form af løsningsforslag?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1362.

Svar (18/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Inden for EU samarbejdes der til stadighed om de forskellige problemer, som indrejse- og udsendelsespolitikken giver anledning til.

Rådet har senest på sit møde den 29.-30. november 1993 vedtaget et arbejdsprogram for arbejdet under TEU's 3. søjle omfattende blandt andet disse spørgsmål. Dette arbejdsprogram, der oprindeligt var udarbejdet for kalenderåret 1994, danner fortsat grundlag for Rådets arbejde.

Med hensyn til udsendelsesproblemer kan det særligt fremhæves, at der for tiden behandles et forslag fra det franske formandskab til en fælles aktion om samordning og samarbejde i forbindelse med udsendelsesforanstaltninger.

Forslaget indeholder bestemmelser om samarbejde med henblik på at fremskaffe hjemrejselegitimation, samarbejde med henblik på at fjerne problemer i forbindelse med transit gennem andre medlemsstater samt samarbejde om tiltælling af hjemsendelser på unionsplan.

Der lægges op til en vedtagelse om praktisk koordinering og gensidig bistand mellem medlemsstaternes myndigheder om personer, der skal udsendes. Derimod behandles ikke spørgsmålet om, hvilke personer der skal udsendes, ligesom dokumentet ikke vil være målrettet mod bestemte geografiske områder.

Indenrigsministeriet vil forud for en eventuel vedtagelse af dokumentet på sædvanlig måde redegåre for sagen over for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalget.

På mødet i styringsgruppen vedrørende asyl- og indvandringssamarbejdet den 15.-16. februar 1995 drøftedes kort under punktet »Eventuelt« på tysk foranledning spørgsmålet om udsendelsesproblemerne i forhold til Serbien.

Indenrigsministeriet kan i øvrigt henholde sig til den omtale af mødet, der er givet i ministeriets besvarelse af 9. marts 1995 på spørgsmål nr. S 986.

Det bemærkes, at der således ikke foreligger nogen konkret EU-plan vedrørende udsendelser til Serbien.

Spm. nr. S 1364

Til indenrigsministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om indholdet af det samlede program om både ind- og udrejseproblemer, der omtales i besvarelsen af spørgsmål nr. S 986?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1362.

Svar (18/4 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1363.

Spm. nr. S 1367

Til trafikministeren (5/4 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om baggrunden for og det konkrete indhold af tidligere og nuværende aftaler mellem Danmark og Rest-jugoslavien om oprettelse af en direkte flyrute mellem København og Beograd, og hvad er ministerens overvejelser om aftalernes relationer til den internationale blokade af Rest-jugoslavien?«

Svar (19/4 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Flyvninger mellem København og Beograd blev tidligere udført af SAS og det jugoslaviske luftfartsselskab JAT i henhold til luftfartsaftale af 11. februar 1964 mellem Danmark og det daværende Jugoslavien (Den jugoslaviske socialistiske Forbundsrepublik).

Ved opløsningen af det daværende Jugoslavien og de deraf opståede væbnede konflikter i området indstillede SAS sin beflyvning, men JAT fortsatte indtil gennemførelsen af de af FN's Sikkerhedsråd den 30. maj 1992 vedtagne sanktioner over for Serbien-Montenegro – herunder bl.a. en total flyembargo.

Efter opløsningen af det daværende Jugoslavien kan luftfartsaftalen fra 1964 ikke længere anses for gældende i forholdet mellem Danmark og Serbien-Montenegro, og forhandlinger om en ny aftale vil først kunne indledes, når Serbien-Montenegro efter en endelig ophævelse af sanktionerne er blevet anerkendt af Danmark og optaget som medlem af Den Internationale Civile Luftfartsorganisation ICAO.

FN's Sikkerhedsråd vedtog den 23. september 1994 (SC.res. 943) at lempe visse af sanktionerne mod Serbien-Montenegro, i første omgang for en periode på 100 dage. Ud over sport og kultur drejer det sig også om genåbning af Beograds lufthavn for civil lufttrafik. Den 12. januar 1995 vedtog Sikkerhedsrådet (SC.res. 970) at forlænge lempelsen på de nævnte områder. Denne periode udløber den 22. april 1995.

Rådet for Den Europæiske Union har ligeledes vedtaget to forordninger (2472/94 af 10.10.1994 og 109/95 af 23.1.1995) i opfølgning af FN's sikkerhedsrådsresolutioner.

Konkret betyder lempelsen i forhold til Danmark, at det serbisk baserede luftfartsselskab

JAT kan genoptage sin bemyndigelse af København. Den formelle tilladelse blev givet af Statens Luftfartsvæsen den 9. marts 1995. Også en række andre EU-lande har i opfølgning af sikkerhedsresolutionerne givet JAT tilladelse til at genoptage sin bemyndigelse.

Tilladelsen er givet efter en samtidig vurdering af indhentede oplysninger om JAT's flyvesikkerhedsmæssige forhold og om, at luftfartsmyndighederne i Serbien fremdeles fører det fornødne tilsyn med, at selskabet opererer i overensstemmelse med ICAO-bestemmelser. Tilladelsen omfatter kun passagertransport, idet fragt ikke er omfattet af lempelserne af sanktionerne.

Spm. nr. S 1352

Til arbejdsministeren (4/4 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvor mange unge under 25 år modtager støtte via social- og arbejdsmarkedsløvgivningen til deres entre på arbejdsmarkedet, og hvor stor en procentdel udgør de af en ungdomsårgang?«

Svar (19/4 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Besvarelsen angiver alene antallet af støttede unge ledige dagpengemodtagere under lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik, idet jeg, for så vidt angår oplysninger om antallet af unge, der modtager støtte via sociallovgivningen, henviser til socialministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1353.

Jeg vil endvidere gerne nævne, at unge dagpengeberettigede ledige, der modtager støtte via aktivloven, allerede forinden har gjort deres entre på arbejdsmarkedet. Målet med den aktive arbejdsmarkedspolitik er derfor bl.a. gennem en behovsorienteret indsats at sikre de lediges fortsatte tilknytning til arbejdsmarkedet.

Arbejdsmarkedsstyrelsen oplyser på baggrund af edb-udtræk fra AF-MATCH, at omregnet til helårspersoner deltog 8.126 ledige dagpengemodtagere under 25 år i aktivitetstilbud i 1994, svarende til 1,4 pct. af en ungdomsårgang mellem 17-24 år, begge inkl. Antallet af unge mellem 17-24 år udgjorde ifølge Danmarks Statistik i 1994 585.552 personer.

Aktiveringstilbudene blev i 1994 givet i form af jobtræning, etableringsydelse og uddannelsesyndelse efter aktivloven samt i form af arbejdstilbud, uddannelsestilbud, uddannelsesyndelse og iværksætterydelse efter overgangsreglerne i aktivloven.

Tabel 1.

Antal dagpengemodtagere under 25 år, der i 1994 er blevet aktiveret i henhold til aktivloven.

Aktivitetstype	Antal påbegyndte	Antal helårspersoner
Jobtræning	4.166	1.478
Etableringsydelse	309	146
Uddannelse	3.145	717
I alt	7.620	2.340
Pct. af antal unge 17-24 år	1,3	0,4

Tabel 2.

Antal dagpengemodtagere under 25 år aktiveret i 1994 efter overgangsreglerne i aktivloven.

Aktivitetstype	Antal helårspersoner
Arbejdstilbud	2.292
Uddannelsesyndelse	2.737
Iværksætterydelse	757
I alt	5.786
Pct. af antal unge 17-24 år	1,0

Spm. nr. S 1389

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Er ministeren bevidst om den respekt, der fra værnepligtige meniges side er for overordnede (her tænkes specielt på vognkommandørens)

ordrer, og om de loyalitetsforhold, der er værnepligtige menige imellem?»

Begrundelse

Forsvarsministeren refererer i sit svar på spørgsmål nr. S 1043 og S 1044 bl.a. til færdselslovens § 54, stk. 1. Der er ikke og skal heller ikke være tvivl om, at denne paragraf er en nødvendighed for, at føreren af det pågældende køretøj og passagererne kan opnå et minimum af sikkerhed under kørslen. Samtidig er det dog vigtigt at huske, at den pågældende chauffør oftest bliver beordret til at køre, hvilket dog på ingen måde fratager ham fra hans ansvar. Dog er der inden for forsvaret så afgjort nogle uskrevne og udtalte regler, der fungerer i praksis. Der skal immervæk mod til fra en værnepligtig menigs side, hvis denne skal modsætte sig at køre f.eks. på grund af søvnmangel, da dette bringer vedkommende i en prekær situation i forhold til vognkommandøren (højere rang) og de 20 kolleger, han skal transportere. Det er forhold, som man ikke må glemme i denne sammenhæng, da disse indirekte kan tvinge den pågældende chauffør til at køre på trods af eventuel sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn eller lignende. Det er vigtigt at få uddybet, hvad man kan gøre for at stille føreren bedre, når han er tvunget til at sige fra.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 af 24. februar 1995, skal føreren forud for enhver kørsel tage stilling til, om han er i stand til at føre motorkøretøj på en fuldt ud betryggende måde. Føler vedkommende sig ikke i stand hertil, skal han melde dette til den, der har befalet kørslen. Befalingsmanden skal herefter foretage en anden disponering, idet den pågældende kører ikke må beordres til at køre før gennemført hvilepause.

Der er således ikke tvivl om, hvorledes køren og den, der har befalet kørslen, skal forholde sig. Der er dermed heller ikke tvivl om, at en undergivens lydighedspligt over for en foresats befaling og en foresats befalingsret over for en undergivent ikke ændrer førerens eller befalingsmandens pligter i færdselssikkerhedsmæssig henseende. Loyaliteten mellem værnepligtige menige skulle heller ikke ændres herved.

Spm. nr. S 1390

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Er det ministerens indtryk, at reservekørerordningen i forsvaret fungerer fuldt tilfredsstillende?«

Begrundelse

Med hensyn til ordningen med reservekørere er dens intentioner udmærkede. Ministeren nævner reservekørerne i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 og S 1044: »I relation til føreren er det i disse bestemmelser fastsat, at der bl.a. gennem udnyttelsen af reservekørere skal drages omsorg for tilstrækkelig hvile (søvn).« Det er spørgerens indtryk, at reservekørerordningen ikke altid fungerer lige godt, hvilket kan skyldes 2 ting, nemlig direkte fejlmobiliseringer (ingen reservekørere), eller at køreskolerne har svært ved at producere det antal kørekort, som bliver efterspurgt.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 af 24. februar 1995 er det i de færdselssikkerhedsmæssige bestemmelser for forsvarets motorkøretøjer fastsat, at der bl.a. gennem udnyttelse af reservekørere skal drages omsorg for tilstrækkelig hvile (søvn).

Dette pålæg indskrænker sig ikke til udelukkende at omfatte organisatoriske reservekørere. Der kan således forekomme tilfælde, hvor andre må udpeges til at føre pågældende køretøj.

Den, der har befalet kørslen, må foretage en anden disponering, såfremt en udpeget kører melder, at han ikke føler sig i stand til at føre motorkøretøj på fuldt ud betryggende måde.

Den ordning finder jeg fuldt tilfredsstillende.

Spm. nr. S 1391

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Vil ministeren tage stilling til, om den foresattes ansvar for sikkerheden ved kørsel i forsvaret er præciseret i tilstrækkelig grad?«

Begrundelse

Ministeren nævner i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 og S 1044 følgende: »Der er således i dag ingen tvivl om vognkommandørens ansvar og beføjelser i relation til køreren.« Det er spørgerens indtryk, at en præcisering af vognkommandørens ansvar specielt i relation til føreren af køretøjet og den udrustning og det materiel, der anbringes på ladet af hjulkøretøjet sammen med de værnepligtige, umiddelbart vil gavne sikkerheden. Ifølge færdselsloven er det i øjeblikket alene køreren ansvar, at materiel og udrustning fastspændes og pakkes væk, inden kørslen påbegyndes. Dette virker urimeligt, når man tager de indbyrdes relationer mellem personellet i betragtning.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Ud over det i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 af 24. februar 1995 fremhævede er det endvidere fastsat i de færdselssikkerhedsmæssige bestemmelser for forsvarets motorkøretøjer, at det påhviler enhver foresat at drage omsorg for, at de ham undergivne køre ikke tildeles kørselsopgaver, der efter de givne omstændigheder, herunder forudgående aktiviteter, må anses for færdselssikkerhedsmæssigt uforsvarlige.

Jeg finder denne bestemmelse tilstrækkelig præcis og erindrer om, at det ledelsesmæssige ansvar for at tilrettelægge og gennemføre kørselsaktiviteter påhviler enhver foresat, dvs. befalingsmænd af sergentgruppen og officerer i almindelighed samt chefer i særdeleshed.

Ansaret er således ikke begrænset til vognkommandøren på et hjulkøretøj, som er den person, der med hensyn til køretøjets taktiske anvendelse er foresat for køreren.

Spm. nr. S 1392

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Anser ministeren det for usandsynligt, at en påkrævet mulighed for hvile i 6 timer umiddelbart vil nedbringe risikoen for ulykker forårsaget af søvnmangel, træthed eller overanstrengelse?«

Begrundelse

Ministeren skriver i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 og S 1044: »Det er min opfattelse, at et samlet hvil på ca. 6 timer ikke i sig selv kan anses som en garanti for, at den enkelte kører vil være i stand til at føre et motorkøretøj på fuldt betryggende måde.« Det virker absurd at tale om garantier i forbindelse med transport af mandskab på ladet af lastbiler, endog i forbindelse med transport i det hele taget. Sammenholder man forsvarets køre-/hviletidsbestemmelser (ingen!!) med de samme regler gældende civil (11-timers-reglen), kan det undre, at ministeren ikke er villig til at medvirke til indførelsen af en simpel bestemmelse, der alt andet lige vil medføre en mindskelse af risikoen for uheld forårsaget af søvnmangel, træthed eller overanstrengelse. I denne sammenhæng bør også nævnes det komplekse i, at forsvarets køretøjer benytter offentlige veje, og at man anser det for nødvendigt med køre-/hviletidsbestemmelser for civile lastbilchauffører i modsætning til de af forsvaret lønnede ditto.

I pkt. 12 i aftalen om forsvarets ordning 1989-1991 af 14. marts 1989 er aftalt følgende: »De principper for beskyttelse af personellet, der er fastsat i arbejdsmiljøloven, gælder principielt også for forsvaret, medmindre særlige forhold, for så vidt angår forsvarets operative virksomhed – herunder uddannelses- og øvelsesvirksomhed – gør sig gældende.« I henhold til ovenstående virker det bemærkelsesværdigt, at ministeren anser det for unødvendigt at lave særregler om hviletid for lastbilchauffører, når man holder sig for øje, at sådanne chauffører transporterer op til 22 personer på en lastbil.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Det er fortsat min holdning, at forsvarets færdselssikkerhedsmæssige bestemmelser for militære motorkøretøjer regulerer området på en fuldt betryggende måde.

Spm. nr. S 1393

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Er problemet omkring uvildige køredommere i forsvaret, som blev skitseret i marts 1994 af Funktionær- og Inspektørforeningen, blevet løst?«

Begrundelse

Ministeren skriver i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 og S 1044: »Det er min sammenfattede vurdering, at der ikke på nuværende tidspunkt synes at være belæg for at hævde, at forsvaret skulle have særlige færdselssikkerhedsmæssige problemer hverken personel-, uddannelses- eller materielmæssigt.« På den baggrund kunne det være yderst interessant at høre ministerens svar på ovenstående spørgsmål. Ligeledes er det et kendt fænomen, at forsvarets køreskoler har svært ved at producere det antal kørekort, der bliver efterspurgt.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Jeg kan oplyse, at det rejste problem blev løst i forbindelse med en rettelse i november 1994 af bestemmelserne vedrørende køredommernes anvendelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 45:

Forespørgsel til justitsministeren [om, hvilke lovgivningsinitiativer regeringen agter at tage i anledning af den udarbejdede handlingsplan »Organiseret kriminalitet – Røckerkriminalitet«].

Af Birthe Rønn Hornbech (V), Helge Adam Møller (KF) og Pia Kjærsgaard (FP) m.fl. (Forespørgslen anmeldt 20/4 95).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 226: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af justitsministeren (Bjørn Westh). (Fremsat 19/4 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal gøre det ganske kort.

Desværre er vores ordfører, hr. Poul Nødgaard, blevet syg, så jeg har lovet kort at sige, at der jo er ganske mange personer denne gang i den lov om indfødsrets meddelelse, der skal til behandling.

Jeg er ikke nærmere bekendt med de nye bestemmelser, kun hvad der løst er drøftet omkring indfødsrets meddelelse. Jeg tvivler på, at Fremskridtspartiet selv efter de nye bestemmelser kunne være helt enig med hensyn til alle personerne i dette lovforslag, men det vil den nærmere udvalgsbehandling jo afgøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.